

28 Peygamberin menkıbesi

Yazan:
Nezihe
ARAZ

Çizen:
Suat
YALAZ

Kutsal Kervan

Kutsal Kervan

Adem'le Havva'dan, Hazreti Muhammed'e kadar bütün peygamberlerin unutulmaz menkıbeleri. Heyecanla okuyacağınız bu dev eseri **Nezihe ARAZ** yazdı, **Suat YALAZ** resimledi...

Yarın'dan itibaren HÜRRİYET'te

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Başlarken

Bu yazı dizisi, insanlık tarihinin yirmi sekiz ışıklı yaprağını sunmaktadır: Kuran'da adı geçen ve Tanrı tarafından kutsanmış yirmi sekiz peygamberin hayat hikayesi. Her birinin başından geçenler yaşadıkları çağların özellikleriyle dolu, meraklı ve ilgi çekici. Çoğumuz insanlığa mutluluk ve huzur yollarını aramış bu adamların adını, sanını biliriz de, kimliklerini hiç düşünmemişizdir. Eskiler bu öykülere önem verirdi. Ünlü Cevdet Paşa'nın "Kıssı Enbiya" adlı kitabı eskilerin elinden düşmezdi. Bir de o ünlü "Kavimler ve Hükümdarlar Tarihi" Taberi'nin "Alemlerin Yaradılışı"ndan başlar o kitap ve içinde geçen her olayı: "Bize Ebu Kureys söyledi, ona da Muhammed Cafer'den aktarıp Halid söylemiş. Halid Hazin'den, o da Saad'dan duymuş..." diye taneler göstererek doğrulamak ister. Bu masal kitabı ben ne kadar çok seviyorum. Atalarımızın dünyasını ne güzel yansıtır.

Evet, bize de, bu dizide çoğu zaman Taberi söyleyecek. Cevdet Paşa'nın "Kıssı Enbiya"sı açıklayacak, Kuran, İncil ve Tevrat elbette ilk hazine çocukluğumuzdan kalma. Çoğunuz belki de böyleli hikayelerden uzak büyümüştür bilemem.

Biz, baba evinde, birbiriyle haşır neşir bir bölük çocuktuk. Kardeşler akrabalar, arkadaşlar. Bizim Rum dadımız, babamızın Kırmızı dadısı, Türkmen çobanlar, Çerkez kızlar, Tatar balalar bu büyük kasaba evinin adamlarıydı. Gün akşama dönüp çocuklar yorgun argın ya ocağın üstünde ya bir yatağın üstünde toplanınca, onlar bize hikayeler, bilmecekler, masallar söylerdi. Yusuf Peygamberin kuyuya atılma hikayesini, Musa'nın denizleri yürüyüp geçmesini, Yunus Peygamberin balığın karnındaki o inatılmaz macerasını ben, yarı uykulu, yarı şüpheci bu sevgili yaşlardan dinlemişimdir. Önemli olan o çocuksu dünyadan bugüne ilgilili masalları ve yorumları çıkarmaktır. Başarabilirsek biz, bu yazı dizisi boyunca bunu arayacağız.

Nezihe ARAZ

Ve bir gün... Gün ortasında Adem, Cennet bahçelerinde dalmış olduğu derin bir uykudan uyandığı zaman ve sevinçle gördü ki, yalnız değildir.

"Rabbim Senden çok utanıyorum"

ADEM'le Havva'nın hikâyesini kim bilmez? Bu hikâye insandaki iki ölümsüz gücün; şeytanla rahmanın, iyilikle fenalığın, güzellikle çirkinliğin, kısaca zıtların hikâyesidir.

Eski kitaplar der ki: "Yüce Tanrı Âlemi yoktan var etti ve Adem'i topraktan yarattı". Adem'in topraktan yaratılmış vücudu ruh kazanıp kendi bilincine varınca, Rabbi onu pek beğendi ve mutlu kıldı. Ve sonra bütün meleklerine: "Adem'i yarattım ve ona kendi ruhumdan üfürdüm. Bundan böyle, bu Âlem içre o, benim yapıcı ve yaratıcı elimdir. İşte bunun için şimdi hepiniz ona secde edecek-siniz" dedi.

Adem'den evvel İblis vardı. Derler ki, İblis, Cennetin hazinedarı ve muhafızıydı. Önceleri Rabbi tarafından varlığı yüce tutulmuştu. Ama bu yüceliği hazmedemedi ve sonsuz bir gurura kapıldı. "Bendeki erdemler hiç bir melekten yok" diye düşünüyordu.

Ne zaman ki Tanrı "Ademe secde ediniz" diye emretti. İblis o ana kadar içinde sakladığı gururunu dışarı vurarak baş kaldırdı: "Hayır dedi, hayır, ben senin topraktan yarattığın bu varlığa secde etmem, ben ondan evvelim ve ben ondan hayırlıyım. Ben ateşten yaratıldım!"

Bunun üzerine Tanrı öfkelenildi ve ona "Cennetinden çık, bu isyanınla aşağılandın, yerle bir oldun, benim huzurumda kibirliğin gösterilemez" dedi. Ondandır hayrı kesti ve onu (Rabbin kapısından sürülmüş) "Şeytan" yaptı.

Sonra Adem'in yeryüzüne ve gökyüzüne; dünyaya ve âhirete; cennete ve cehenneme ait öğrenimi başladı. Adem meleklerin bildiği ve bilmediği her şeyi öğrendi.

Melekler emre uymuş, Adem'e secde etmiş, İblis ise cennetten kovulmuştu. Adem orada yaşıyordu. Yalnız ve örkek... Gördüğü güzellikleri konuşup halleşecek kimsesi yok. Avare şaşkın. Ama öbür yaratılmışlar, kendi-

si gibi değildi. Eşleri ve dostları vardı, mutlu ve kaygusuzdu. Oysa Tanrı ona bütün yaratılmışlardan daha aziz olduğunu bildirmemiş miydi? Bundan cesaret alarak Rabbine sordu: "Yârab, neden ben yalnızım, dilimden, duygumdan anlayabilen kimsen yok? Niçin benden başka her şey çift? Sudaki balıkların, havadaki kuşların bile..."

Ve bir gün... Gün ortasında Adem, cennet bahçelerinde dalmış olduğu derin bir uykudan uyandığı zaman, hayretle ve sevinçle gördü ki, yalnız değildir. Sanki kâinat dolmuş, daha güzelleşmiş, rengi, sesleri, ışıkları dayanılmaz bir çekicilik kazanmıştı. Sanki hayatın anlamı başkaydı artık.

Adem o şaşkınlık ve o hayranlıkla sordu: "Kimsin sen, kimsin, ey güzel varlık?" Yeni gelen, dudaklarında tatlı bir gülümsemeye cevap verdi: "Bir kadını! Bir kadın; bir erkeğin yarısı! Adem yine sordu: "Niçin yaratıldın sen?" Kadın gülümsedi: "Sen Rabbinden bir eş, bir haldeş istemedin mi? Dileğin makbul tutuldu ve Rabbiniz sen uyurken, senden yarattı." O zaman Adem karşısındaki güzelliğe biraz daha yanaştı ve "Etilm, kanım, eşimi" diye fısıldadı. Bunların tam anlamını bilmiyordu. Eski kitaplar bu kadarını söylüyor ve sonra "Bu rivayetin doğruluğunu Tanrı bilir" diye bitiriyor.

Eski kitaplar, daha sonra: Yüce Tanrı "İşte cennet nimetleri sizindir... Sen ve Havva, bu nimetlerle nimetlenin, gezin ve görün" buyurdu, diyorlar.

Şimdi özgürler. Bütün güzellikler emirlerine âmade. Cennetin her türlü zevki onların hizmetinde. Yalnız bir tek konuda onlara yasak bağlanmış: Her yemikten yer, her sudan içebilirdi ama, elma ağacına ve o ağacın meyvasına el ve budak uzatmaları yasaktı. Tanrı bu yasağı her ikisine de açıkça bildirmiş: "Bu ağaca el uzatmayın, uzatırsanız kendinize zulmetmiş olursunuz" demişti.

Adem'e kalsaydı belki de bu yasağa uymada kusur etmeyecekti. Ne var ki iş Adem'e kalmaç...

Cennetten onun yüzünden kovulmuş bir şeytan ve cennete Adem şanına getirilmiş bir kadın vardı ya... Olaylar bu üçlü gergef içinde örüldü: Kadın, erkek ve şeytan... Ve bir de Tanrı tarafından öne sürülen yasaklar...

İblis cennetten kovulup yeryüzüne sürülmüştü ama, bunun acısını unutamamıştı ve tek düşüncesi bir yolunu bulup yine cennete girebilme idi. Ama ne yoldan olursa olsun! Cennete girebilmek, Adem'i kandırmak, ona Rabbin hoşuna gitmeyen bir iş yaptırmak, gözden düşürmek... Bunu yapamazsa kendi iblisliğinden bile şüphe edecekti.

Ve günün birinde bunun bir yolunu buldu... Bir yılan ortalıkta dolaşıyordu. Efsanelere bakarsanız yılan, o zaman şimdikinden çok başka türlü bir hayvandı, yerde sürünmüyordu, dört ayaklıydı, zarıftı...

İblis yılanı yalvardı: "Beni ağzının içine alarak cennete, gizlice Adem'in yanına götürür müsün?" Bunda ne kötülük vardı? Kul kula bu kadar iyilik etmez miydi? Adem'e bir şey söyleyip yine kimselere görünmeden dönüp gelecekti...

Böyle böyle yılanı kandırdı ve sonunda cennet bahçelerine girdi, Adem'le Havva'nın konuşup konuştukları ağaçların altına vardı ve sordu: "Ey Adem! Sonsuzluk ağacına ve yıkılmayan bir mülk ve saltanata ulaşmak üzere sana yol göstereyim mi?"

Adem anlamamıştı, İblis açıklıyordu: "Yani, sana yasaklanan şu meyva var ya... Yediğin zaman sen de yüce ve kutlu Tanrı gibi ebedileşecek ve ölümsüzlüğe ereceksin, bunu ister misin?"

Hayır. Adem, Rabbi tarafından kendisine yasak tutulan hiçbir şeyi yapmak istemiyordu.

"Ama benim önerimde kötü bir şey yok ki..." İblis böyle diyor, onu kandırmaya uğraşıyordu. Oysa İblis'in, melekler kitabından okuyup öğrendiği bir şey vardı ve Adem onu bilmiyordu:

Eğer Adem o yasak meyvadan bir kere yerse, cinsiyetinin farkına varacak, aşk isteyecek ve Havva'yı kazanmak ve kandırmak, belki de daha kolay olacaktı.

Bunun üzerine Adem'i bıraktı ve Havva'nın yanına geldi. Az evvel erkeğe söylediklerini şimdi de kadına söylüyordu. Sonsuz hayat, ölümsüzlük, aşk... Bütün bunlar Havva'ya çok çekici ve dayanılmaz gelmişti. Sonra.. ortada bir yasak vardı. Ama sebebini anlamadığı bir yasağa meydan okumak da vardı. Havva'ya bu, dayanılmaz derecede zevkli geliyordu.

İblis'in elinden elmayı aldı, hırsıyla ısırıldı, o kırmızı ve sulu meyveyi beyaz dişleri arasında acele acele öğütüyordu. Lezzetliydi. Mis gibi kokulu.

Yarısını yediği zaman ilk büyük tecessüsü ve hırsı geçmişti. Acele Adem'in yanına vardı ve en tatlı gülüşü ve bakışıyla elmayı ona uzattı: "Ye" dedi, "Ye, ne olur, ben yarısını yedim".

Ve Adem elmanın kalan yarısını yedi. Ve birden, her ikisi de birbirlerini "Gördüler" diye arzuladılar.

O anda, Rabbin üzerlerine koyduğu elbiseleri düşmüş, her ikisi de doğanın çocukları olarak çıplıkla kalmışlardı. Bunun üzerine Adem ulu bir ağacın kovuğu içine saklandı. Fakat kimden kime saklanıyordu. Rabbi ona: "Ey Adem neredesin?" diye seslenmekteydi.

O, mahcup ve korkular içinde: "Buradayım" diye cevap verdi. Sorular birbirini kovalıyordu: "Gün ışığına ve Âlem içine çıkmayacak mısınız?"

"Senden utanıyorum Rabbim, çok utanıyorum!"

Böylece o, bütün günahını ve ayıbını ortaya koyuyordu. Allah Adem'i sinamış ve Adem bu büyük denemeyi kaybetmişti.

Rab, yine celâl dağaları içinde göründü: "Ey Havva!" dedi, "Ne yaptın da benim kulumu aldattın, ne yaptın?"

Öfkenin şiddetinden yer ve gök susmuş, kâinatın nefesi durmuştu. Melekler titriyor, Adem ve Havva ağlıyor, İblis ise ortada yok.

Ve Rab buyuruyor: "Ey Adem, yaratıldığın toprağa lânetler okuyacağım, bu yüzden diktiğin meyvalar diken dönecek! Ey Havva! Bundan böyle güç doğumlar yapacaksın, defalarca ölüme maruz kalacaksın."

Ve yılan... Sen, yalnız toprak yiyecek, yerlerde sürüneceksin. Soğuk ve uzun görünüşünden seni kimse sevmeyecek. Sen insanları sokacaksın, onlar da senin kafanı ezcekleri!"

Ve Tanrı katında büyük bir korku ve sessizlik oldu. Ve günahkârlar başlarını eğdiler ve yılan yerlerde sürünücü oldu. İlk günah, ilk ceza böylece yaradılış defterine geçiriliyordu.

YARIN: İLK CİNAYET VE DÖKÜLEN KARDEŞ KANI

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Ateş Habil'in kurbanını yaktı

Adem

Resimleyen: Suat YALAZ

Peygamber

önce göklere
seslendi

"Evlatlarımı
sana emanet
etsem onları

korur,gözkulak
olur musun?"

Gökler cevap
verdi,"Hayır,

yazık ki onları kadere karşı koruyamayız.Ve

Adem Habil'i Kabil'e emanet etti çaresiz.

ADEM Cennet'ten yeryüzüne kovulunca Serendip adasına; Havva ise şimdiki Cidde diye adlandırılmış olan çöl topraklarına indirildi.

Yalnızlık, suçluluk ve özlem... Bir defa, kadın ve erkek olarak sevmeyi öğrenmişler, sonra güç getirmeye bir öyleyişe salınmışlardı. İstekli ve yapayalnızlardı.

Ve Adem'in başı gökte Havva'nın başı yerde... İkisi de sel sel ağlıyor: "Rabbim, Rabbim bizi affet!" Ve Adem yemin ediyor: "Yüceliğin üzere andıçerim ki Rabbim, ben bir yaradılmışım senin adına yalan söyleyeceğini bilmiyordum. İblis senin adına yemin ederek bize, senin tarafından gönderilmiş, hayırlı bir nasihatçı olduğunu söyledi..."

Ve... günün birinde Yüce Tanrı (Rahim ve Rahman adının gereği olarak) Adem'i de Hav-

va'yı da bağışladı. Onlar Mekke yakınında Müzdelife denilen yerde buluştular. Ben bu Müzdelife'yi gördüm, kupkuru, sonsuz bir çöl. Ama eminim o çölleri ne Havva Anamızın, ne Adem Babamızın göreceği gözü vardı. Onların gönlü de çölleri gibiydi. Ne var ki, buluşunca yeşerip göğerdiler.

Derler ki Adem ile birlikte Cennet'ten yeryüzüne indirilen bazı nesneler vardı: yemişler, kavunlar, hurmalar ve buğday!

Buğday tanelerinin ne yapacağını bilmeyen Adem: "Bunlar nedir?" diye Cebrail adlı meleğe sormuş ve ekip-bıçmaylı ondan öğrenmişti. Sonra buğdayın öğütülmesi, un edilmesi, sonra hamur edilip fırınlanması gellir... Rivayetçilerin söylediklerine bakarsanız ilk önce küldü ekmeğe pişiren Adem babamızdır. Ve sonra, koyun ve deve yününden iplik bükerek dokuma yapan da önce yine onlar oldu.

Ve sonra, Adem ile Havva'nın, boy boy çocukları dünyaya geldi. İkisi yeryüzünün yalın sessizliğinden ve yalnızlığın insanımsıydı. Biraz da korkuyorlardı.

Bir gün Adem Rabbine: "Rabbim" diye sordu. "Bizden başka sana şükürde ve övgüde bulunan, seni ululayan, seni seven ve yeryüzünü mamur ve âbâd eden kulların yok mu?"

O zaman Rabbî ona cevap verdi: "Sana evlatlar verdiğimiz, yeryüzü mâbettehlerinin ilki olan Beytullah'ı sana ve senden gelenlere ayıracagım. Bu ev benim Mekke ovasında kutsadığım ilk evim olacak. Çoğalacaksınız. Senden sonra gelenler, yüz yıllar üzerine yüz yıllar geçecek ve her zaman benim kutsal evimi ziyaret edecekler..."

Ve böylece çoğaldılar. Havva, her seferde biri erkek biri kız olmak üzere kıız çocuklar doğurdu. Bir batından olan kıız öbür batından olan oğlanla evlendirilirdi, böyle böyle, ev ev çoğalıyorlardı.

Rivayet edildiğine göre Havva anamız yüz yirmi batın çocuk doğurmuş ve bizim atalarımız bunlardan gelmiştir.

Artık ortada yeryüzünün ilk ve en mutlu ailesi vardı. Ne kavgı, ne ayrılık bilmiyorlardı.

Tanrı Adem'e, yeryüzü saltanatı ve egemenliğini bağışlamış, onu kendi peygamberi olarak da seçmiş ve kanından gelen evlatlarına elçi yapmıştı. Adem'e yirmi bir yapraklı bir kitap indirildi ve bu kitabın okunması ona Cebrail tarafından öğretilirdi. Ama dünyanın bu ilk mutlu ailesi üzerine, bir gün kara bulutlar hemen hemen iniverdi.

Adem'in oğulları arasında adını hepimizin pek iyi bildiğimiz Kabil ile Habil de vardı. Büyümüşler, gelişmişler, evlenecek çağa gelmişlerdi.

Kabil büyük, Habil küçük. Kabil ekin ekliyor, Habil hayvan besliyordu. Kabil'in

onunla aynı batında doğmuş kızıkardeş, Habil'in kızkardeşinden güzeldi... Hem de çok güzeldi.

Töreyle göre, Habil bu güzel kıza evlenmeliydi, töreye uydu ve kıızı istedi. Ama Kabil, yeryüzünde ilk defa, bir töreye itiraz ediyor: "Vermem" diyordu. "O kadar güzel ki onunla ben evleneceğim!"

Kabil, babası Adem'in kesin emrine rağmen kararında kalınca iş en büyük hakem olan Tanrı huzuruna getirildi ve orada halili istendi.

İki kardeş, aralarındaki anlaşmazlığı halletmesi için Tanrı'ya birer armağan sundular. Kilm haklıysa onun armağanı Rab tarafından kabul edilecekti. Kabil, çiftçi olduğu için Rabe bir demet buğday, Habil çoban olduğu için bir semiz koyun adamıştı. Ateş Habil'in kurbanını yaktı, Kabil'in buğdayını olduğu gibi bıraktı. Demek ki, haklı olan Habil'di. Ama, Kabil "Ben senden büyüğüm ve babamın varisiyim ve benim kız kardeşim seninkinden güzel" diye dayatıyordu.

Onlar çekişe dursun... O günlerde Adem Peygamber de Arafata gellip hac yapmak için Rabbin'den emir aldı. Na var ki, aralarında ilk kavganın başgösterdiği bu gençleri kime bırakacaktı?

Adem Peygamber önce göklere seslendi: "Evlatlarımı sana emanet etsem onları korur, göz kulak olur musun?" Gökler cevap verdi: "Hayır, yazık ki onları kadere karşı koruyamam." Adem, bu sefer de yerlere yalvardı. Onun da cevabı aynıydı. Dağlar taşlar da: "Korkarız onları koruyamayız" diyorlardı.

Bunun üzerine Adem, çaresiz evlatlarını büyük oğlu Kabil'e emanet etti. Kabil: "Geldiğinde, ne kadar göz kulak olabılırsam işte o kadar, aileni mutluluk içinde bulabilirim" dedi.

Habil, Kabil'in kendisini öldürmeye niyetli olduğunu biliyordu. Ama, Tanrı'ya da güveniyordu. "Allah, kendisinden korkan ve sakinlerini dâsınını kabul eder" dedi ve Kabil'den dağlara kaçtı. Ölümün ne olduğunu da pek bilmiyordu. Bilmediği için de tarifsiz derecede ürktüyordu. Koyunlarını kuytu bir yere sürmüştü, kendi de başını bir kayaya dayayarak uykuya dalmıştı. İşte Kabil onu bu halde buldu. Elline bir kemik aldı ve bu kemikle kardeşinin başını ezdi.

Habil ortak yerde cansız, kalakalmıştı. Şimdi Kabil onu ne yapabileceğini bilmiyordu. Elleri kanlıydı ve tir tir titliyordu. Kardeşinin bu hareket edemeyen cesedinden son derece korkmuştu. Midesi bulaniyor, ağlamak istiyor ve anlatılmaz bir pişmanlık içinde çırpınıp duruyordu.

Kızgın güneşin altında şaşkın şaşkın düdü-nürken baş ucunda iki karga peydah oldu. Birbirleriyle kavgı ediyor, başlarını gözlerini gagalıyorlardı. Derken karganın biri öbürünü öldürdü ve gagası ile bir çukur kazarak öleni içine gömdü.

Kabil şimdiki uyanır gibi olmuştu: "İşte ben, tıpkı bu karga gibiyim..." diye ağlamaya başladı ve sonra Habil'in mezarını kendi eliyle kazdı.

İşte, insanoglunun arasına ilk kan düşmüştü. Bu kan bir kışkıkçık yüzünden çıkmış, "Daha güzel" hisap etmek ilmi, daha güçlü olan, ellerini kana bulamıştı.

Ve insanoglunun yönetimi aslında, yerlere, göklere, taş, toprağa değil, yine insanoglunun boynuna borçtu. Hiç bir kuvvet bu düzeni sağlamayı üstüne almamış; İnsan sonunda, yine insana havale edilmişti. Ve... Acısı, emnate ilk ihanet de yine insandan gelmiş, Kabil, babasının soyuna sopuna göz kulak olacakkın, o soyun sayılı evlatlarından birini, işte kendi eliyle öldürmüştü.

Ama bil insanız, Melek değiliz ki... İyilikler ve fenalıklar bizim bünyemizde eşit olarak var. Bir gün olur şeytana yarız, gün olur Rabbin sesine... Nedametler, pişmanlıklar, tövbeler ve tövbe bozmaları hep bizim için... Bize göre Bakalım ki, hesabın sonunda Rabbin defterine yazılan sevaplar, İblis'in defterine yazılan günahlardan daha fazla olsun. Öyle ya... Buna bakalım. Çünkü Rab, affedicidir ve bizim ona yönelmiş kalbimizi görünce, celâlini cemale, öfkesini güzelliğe çeviricidir.

YARIN: İNSANOĞLUNUN ATASI ŞİT PEYGAMBER

Habil koyunlarını kuytu bir yere sürmüştü kendisi de başını kayaya dayayarak uykuya dalmıştı. İşte Kabil onu bu halde buldu. Elline bir kemik aldı ve kardeşinin başını ezdi.

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Bu çocuk size bir Tanrı bağışıdır

Kardeş katili
Kabil, İblis'ten
kaçacağını
zanneder
gider, gider...
Ama Şeytan'ı
gene
karşısında
görür
apansızın...

Kabil
düşüne
düşüne
ateşten
korkmaya
başladı.
Sonra
yemedi
içmedi ve
yeryüzünün
ilk ateş
tapınağını
kendi
eliyle yaptı

KABİL'in Habil'i öldürmesi olayından beri beş yıl geçmiş, hiç kimse bu acıyı unutmamıştı. Hayatın tadı kaçmış, niteliği değişmiş gibiydi. Kimse olanları konuşmak istemiyor, ama kimse de en küçük bir fırsatta yine bu olayı hatırlamadan edemiyordu.

Kabil sel sel akan göz yaşları içinde babasına ettiklerini anlatmış, yerde duran koca bir hayvanın çene kemliğini işaret ederek: "İşte bununla, bu kemikle" diye inlemişti.

O gündür, bugündür herkes ortaklık bir çene kemikli görmekten çekinir olmuştuk.

Ve işte, Adem ailesinin arasında böyle acı ve soğuk bir hava eserken, bir gün Havva bir çocuk daha doğurdu. Bu bir oğlandı. Doğumunun daha önce dünyaya gelenlerden bir farklılığı vardı. Bu oğlan tek doğmuştu, ikizi yoktu. Son derece güzel ve tatlı bir çocuktu. Adını Şit koydular. O yıl, Adem babanın yaşı yüz otuzdu. Şit oğlunu çok sevdi ve onun doğumuna son derece sevindi.

Sevinmekle haklıydı. Çünkü ailenin üzerinden kara bulutları kalkmış, ortalığa yeniden barış ve bel, bereket gelmiş, insanların yüzü güler olmuştu. Ekinler o yıl daha bol, meyveler daha lezzetli. Bu güzelle ve iyiye dönmeyenin Şit'in doğumuyla belirli bir ilişkial vardı. Adem ve Havva hiçbir çocuklarından böyle olamışlar, ferahlamamışlardı.

Zaten Şit doğduğu zaman, Cebrael gelmiş, Adem'i kutlamış ve: "Bu çocuk size, Habil'in yerine, bir Tanrı iktidardır. Bunun künyesi 'Tanrı bağışdır' demişti.

Kardeş katili olan Kabil baba ocağını bırakıp Yemen çöllerine kaçmıştı. Oralarda, neler yaptığını bilen kimse yoktu.

Şit büyüyor ve Adem'in en soylu en mutlu en kibar oğlu olarak belirleniyordu. Artık babası çok yaşlıydı ve dünyadan elini atacağını çekmişti. Ölüm çağının yavaş yavaş yaklaşmakta olduğunu biliyordu.

Bir gün sevgili oğlu Şit'i yanına çağırdı. Başka hiç kimseyi istemedi. "Sana, ne kadar bilgim varsa öğretmeden gitmek istemiyorum" dedi. Ve oturdu, bir bir Şit'e anlattı: Gece ve gündüz, zaman birimlerini, günün her saatinde yaratılmışların Tanrı'ya ibadet emellerinin yollarını ve her yaratılmışın ibadet zamanını. "Ey benim en sevdiğim evladım," dedi, "Günün birinde yeryüzünde bir tufan olacak ve yedi yıl sürecek. Bu, Rabbin kullarını yeni bir denemesidir, korkma ve Hak yolundan ayrılmı.

Ve sonra Adem, oğlu Şit'e: "Benim varışım sensin. Oğullarını yönetme ve Rab ile kul arasında elçilik görevi senindir" dedi.

Aslında bu söz az zaman sonra Allah da doğrulamış, Şit'e elli yapraklı bir kitap indirmişti. Böylece Şit insanlık tarihine ikinci Peygamber diye geçiyordu.

Ve sonunda Adem babamız öldü. Eski kitaplar bu ölüm hakkında çok şey anlatıyor. Bir kere Adem, bin yaşına geldiği halde, kendini daha dün doğmuş gibi hissediyor ve ölüm meleği "Cebrael" ile adeta pazarlığa giriyordu. Ama madem ki bir defa Tanrı katında suç işleyerek ölümsüzlük ödününü kaybetmiş ve dünyaya gelmişti, her gelişin bir gidişi de olacaktı elbet.

Derler ki, yeryüzünün ilk ve en eski tapınağı Kabe önce Şit tarafından bir "Tanrı evi" olarak inşa edilmiştir.

Koca koca taşları sırtında taşıyan, dölgerlik eden, harç karıştıran hep odur. Hem de bir baba.

Böylece o, insanların sadece ikinci Peygamberi değil ilk mimarı ve mühendisi de oluyordu.

"Bizden önce gelip giden rivayetçiler bu binanın Tufan olayına kadar yerinde kaldığını, Tufan da, yüce Tanrının, Kabe'nin kubbesini göğe kaldırdığını söylediler. Doğrusunu elbet Allah bilir..." Böyle diyor Tabevi tarihli...

Ademoğlu Şit, Havva kızlarından Hamza ile evlenmişti. Bu evlenmeden birçok çocuklar dünyaya geldi. Ama, Şit Peygamber için özellikle iki çocuk önem taşıyordu: Vanes oğlanı, Na'me kızdı. Derler ki, bu çocuklar doğdukları zaman Şit Peygamber yüz beş yaşındaydı, genç, hem de pek genç sayılırdı. Çünkü Ademoğlu Şit öldüğü zaman sekiz yüz yedi yaşındaymış...

Kabil, kardeşini öldürdükten sonra, artık o iklimlerde duramayıp kaçmıştı, ama nerelere gidip neler ettiğini o zamanlar kimsenin pek bildiği yoktu.

Adem, Kabil'e: "Uzaklaş! Gilt buradan! Her korku içinde yaşa, kimseden emin olma!" diye beddua etmişti. Kabil kaçarken kimin yanından geçtiyse, o böyle beddua etti. Bir eli, uğrunda Habil'i öldürdüğü Kilma'nın elindeydi. Kaçıyorka, kaçıyor, gele gele ta Adem topraklarına kadar gelmişti.

Suçundan ve içindeki geytanta kurtulmuş olduğunu sanıyordu. Oysa hemen Yemen di-

yarında bir gün süpürsün Seytan'ı yine karşısında gördü. Seytan ona soruyordu: "Habil'in Tanrıya sur duğu kurban Hak katında makbul oldu ve yendi, halbuki seninki yanmadı. Bu, Hakkın senin adağın kabul etmemesi demektir. Sebabi nedir, bunu biliyor musun?"

Hayır bilmiyordu Kabil, bilmiyordu. İblis: "Yaal" dedi. "Çünkü o, ateşe tapıyordu. Ateşin hizmetindeydi. Ateşe one yardım etti. Bunu hiç biliniz bilmiyordunuz. Sen de onun gibi Hak katında makbul olmak için bir ateş tapınağı yap, burası senin ve senin evlâtların için bir ibadethane olsun. Sen de ateş gibi kudretli ol, istediğin her şeyi başarıl..."

Ve İblis, hiç durmadı. Kabil'in aklına bu konuyu işledi. Her şey ateşten gelmiyor muydu? Her şey ateşe esir değil miydi? Her şey ateşe yok olmaz mıydı? Kabil düşünce düşünce ateşten korkmaya başladı. Ondan kaçamazdı, çünkü ona muhtaçtı. Ama, ateşe tapabilirdi. Yemedi, içmedi, yeryüzünün ilk ateş tapınağını kendi elleriyle yaptı...

İki kardeş... Bir tarafta Şit, ilk Tanrı evini bünyard ediyordu. Öte tarafta Kabil, ilk ateş tapınağını. Bir iki ayrı kader, Rabbin yazılma bozulmaları ezel kalem ile yazılmıştı.

Ve Sonra, Kabil'in de boy boy çocukları oldu. Bu çocukların kimi ilk çadırın kuran, kimi ilk çenk çalan, kimi ilk madeni işleten adamlar oldular...

Ama bunlar hep Cabbarlardan, Firavunlardandı. Oyle diyorlar. Ovada yaşıyor, kendi aralarında bile birbirlerine fenalık etmekten çekinmiyorlardı. Lanetlenmişlerdi.

Şit Peygamber ve onun çocukları ise dağda yaşıyorlardı. Hemen hepisi güzel yüze ve sevimliydiler. Kimseye fenalık etmezlerdi.

Bunların içinde bazı gençler: "Acaba, amcamız Kabil ve onun oğulları nasıl yaşar, ne türlü ömür sürer?" diye meraklandılar, gidip görelim, kararı ile ovaya indiler.

Amca kızları, ki hemen hepsinin yüzleri dünya güzeli, gövdülleri dünya çirkefi gibiydi. Şit oğullarını kalebent edip salıvermediler.

Bu sefer, yine Şit oğullarından bazıları: "Acaba kardeşlerimiz amcamızın yanında ne yapıyorlar, neden gelemediler?" diye meraklandılar ve "Gidip görelim" kararı ile onlar da ovaya indiler.

Kabil'in kızları bu gelenlere de kalebent etti, salıvermedi. O oğulları da o kazarla evlenip döl doğ sahibi olmaya mecbur kaldılar.

Böyle böyle Kabil soyundan gelenler çoğaldı, dünyaya yayıldı. Derler ki...Onlarla beraber fesatlar kötülükler, dedikodular da yayıldı gittii...

Ama günün birinde yüce Tanrı bütün bu adamları Nuh tufanında yok edecek ve böylece Kabil soyu yer yüzünden kalkmış olacak. Eski kitaplara bakarsanız, bugün dünya yüzünde yaşayan insanların gerçek atası Şit Peygamber oluyordu. İnsanoglu onun soyundan türemişti...

Şit soyuna, ne de olsa Kabil soyundan kan karışmıştır ama, Şit evlâtlarının iyiliği üstündü. Onlar, Peygamber Şit'e Tanrı tarafından gönderilen sayfalara göre eylemlerini sürdürüyorlar ve Tanrı rızası yolunda yaşıyorlardı.

Eski tarihler ve kutsal kitaplar "Ovadakilere ve dağdakiler," diye ayırıp anlatıyor ama, bu işin aslı o kadar da kolay olmasa gerek...

Neden ovadakiler Kabil soyundan da dağdakiler Hak katında temiz ve makbul? Bunu anlamak o kadar çetin, o kadar karalıdır...

Hani Kabil soyundan bir başını kaldırdı da "Nedir Rabbin, benim kaderimi böyle kara yazdırır?" dese buna Rabden başka cevap verici de bulunur mu bilinmez.

Derler ki, Ezel Bezmli'nde Tanrı, henüz dünyaya yaratılmamış ruhlarla: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye güröl güröl çağlayarak o ünlü sorunu yonttuğu zaman ruhlar "Beli!" "Evet, sen bizim rabblımız!" diye cevap verip, onun görkemliyle secdeye varmışlardı ya... Başlarındaki gerçekler dünyasına kaldırıncı, karışlarındaki Adem'i gördüler. İnsan bir kısmı Rabbin, insandaki bu tecellisine dayanmayıp yeniden secdeye vardı. Bir kısmı da bu tecelliyi inkâr edip: "Hayır bizim Rabblımız bu değil!" demek istedi. İşte, eski defterine aslı yazılanlar bunlardı, makbul yazılanlar ötekiler.

Biri Kabil soyu, biri Şit soyu...Bizden anlatması...Biri de çıkıp: "Ama neden ruhların bir kısmı inkâr etti, bir kısmı ıkrar," demesin. Bu nedenlerin sonu yok ve Allah kitabında "Evlâtlarından sual olunmaz" demiyor mu?

YARIN: İLK KUTSAL SAVASÇI İDRİS PEYGAMBER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Bir gün Azrail onu yeryüzünde ziyaret etmek ve görebilmek için Allahtan izin istedi. İnsan suretine girdi ve İdris Peygambere vardı.

Resimleyen: Suat YALAZ

Allah yolunda ilk kutsal savaş İdris Peygamber

4

ESKİ tarihler Mıhlâli oğlu Yerd'den uzun uzun söz eder. Adem'in kaçınıcı batın ve torunu olacak tam hesaplayamadım. Ama Yerd 162 yaşındayken Bereka adında bir kızla evlenmiş... ondan bir çocuğu dünyaya gelmiş. Adem, o zaman altı yüz yirmi ki yaşındaymış. Ya... rivayetçiler böyle söylüyor ve "Doğrusunu Tanrı bilir" diyorlar.

Bizim geleneğimize göre, bu doğan çocuğun adı İdris'tir. Başka kaynaklara göre çocuğun bir adı da Hannuh'tur. Bazı tarihçiler mitolojinin Hermes adlı ilâhının bu Hannuh, yani İdris olduğunu söylüyorlar. Efsaneye bakarsanız beşeriyetin o sıra yedi yüz yıldan beri süregelen bir denemesi var. Ekin ekilmiş, tarla sormuş, maden çıkış ve madenler yapmıştır. Topluca yaşıyor, hattâ rivayete göre bakarsanız, şehirler kurmaya başlamış.

İdris, işte bu derece hazırlıklı bir çağın çocuğu... Daha en küçük yaşında herkesten başka bir çocuk olduğu belliyim.

İdris'in Yerd babası ona bayılıyor ve çocuklarının içinde en çok onu seviyor. Ve her zaman: "Ana - babasının izinden ayrılmaması ve onlar gibi yaşamasını" salık veriyor.

En genç yaşında bile İdris çok dındır. Tanrı sevgisi ve tanrı korkusu, bir kuşun iki kanadı gibi omuzlarında.

Östelik son derece dürüst bir adam. Bu niteliğin Kuran'da Allah: "Biz onu yüce bir makama lâyük gördük" diye doğrulamıştır.

İdris, Kabil soyundan üreyen hayırsız amca oğullarının, Tanrıyı bırakıp ateşe; Hakkı bırakıp batıla tapmalarına karşı savaşa giren; böylece Allah yolunda ilk kutsal savaşı açan adamdır. Ve savas insanla beraber, her devam edecek, her süpür gidecektir ama, ilk bayraktar o.

Bu "İk" ler meşalesi üzerinde biraz duralım. İdris sadece ilk kutsal cihadçı değildir.

Elbette biliriz... İlk defa kaleme yazı yazan da o. Tabii bu kalem silvi bir maden parçası olmalıydı, kâğıdı da herhalde taşlardı; Ama ne olursa olsun, ilk yazı onun içadı.

Sonra eski zamanda olaeaydı... Ve biz enaf loncalarının işe başlama ve bitirme dualarını duysaydık, bir şey daha öğrencektik.

Evet, eskilerde, Ahi töresinde yedi esnaf kolu ve her kolun da, o zenaate ilk başlayan bir himayecil piri vardı. İdris Nebi, terziler esnafının piriydi. Terziler, işe ona sığınarak ve yardım isteyerek başlar ve işi, ona şükrederek bitirirlerdi.

Çünkü İdris yeryüzünde işne ile dikiş diken ve gilyimler yapan ilk insandı.

Daha da bitmedi.

Yeryüzünün ilk takvimcisi de oydu. Yıldızlara bakar, durumları, halleri tayin ederdi. Gökyüzü, İdris Nebi'nin çekici, en eğlenceli oyuncakıydı. Geceleri sırtüstü yere yatar, orada, o uzak ve erişilmez derinlikte neler, neler keşfederdi. Çoban yıldızını, Ak yıldızı, Büyük Ayı ve Küçük Ayı takımlarını insançılara o öğretmişti, Kutup yıldızını arkana alıp yürümeye bağlayınca ne tarafa varılacağı o biliyordu. Böylece kimse atık olduğu yerde kaybolmaz oluyordu.

Sonra Ay ve Güneş vardı. Bunların birbirleriyle ilk çatışmadan yer değiştirmelerinin sırlarını kovalamak da İdris Nebi'nin hıguna geliyordu.

Ve yeryüzünde ne kadar, ne kadar çok bilinmesi gereken şey dolanıyordu. İdris her şeyi birden öğrenmek istiyor ve henüz her şeyi birden kavramaya yetkili olmayınca akıl aciz kalınca, Rabbinde dönerek yalvarmaya başlıyordu: "Rabbim, Rabbim, senden sana sığınırım, beni duydu, bana öğret..."

Bu gönülden yalvarış ve gönülden isteyiş Rab tarafından elbette geri çevrilemezdi. Onun için Allah İdris'e Cibrail'i gönderdi ve ona: "Sen binlerce insanlara içine saldığım Peygamberim, elçime'n" haberini yoldadı.

Böylece İdris, Peygamberliği Cibrail yoluyla ve vahiy ile öğrenen ilk peygamber oluyordu.

Cibrail, bilirsiniz elbet, aktin temsilcisidir. Güzelim aktin.

Cibrail vahiy yoluyla İdris'e otuz bir ayıla indirdi. İdris, vahiyleri o kadar iyi ve ustalıkla alıyordu ki, bazılarları 'İdris adının "Tedita" kökünden (öğretim) alındığını ve onun çok iyi bir öğrenci olduğu için böyle çağırıldığını" söyler...

Ehlî Hayatı hakkında bildiklerimizi şuracıkta yazıverdik... Bütün bunlar da, o zamana göre az şey değil.

Her an aul soranbir adamdışğünün. Kime soruyor bu aulıy?

Bilirmeyenbir yücelişe, gayba. Aslında ne kalem, var ne defter. Ama, o adam, aktinin zorlamasıyla kaleme de sahip oluyor, deftere de. Ve insanlığın bu

lik defterine ne yazıyor bu adam? Doğrusuk! Buna inanmaya mecburuz. Bütün kutsal kitaplar İdris Nebi'nin doğruluğuna tanık. Sonra da ne yazıyor? İnanc ve bilim. Ve sonra sevgi... İdris Peygamber her yaratılmışı seven ilk insandı.

Muhiddin Arabi, Füsüs-ül Hikem adlı kitabında, İdris adının geçişini anlatırken aşağı yukarı diyor ki: "İdris, Kudûs sözünden, o da mukaddes, takdis masadından gelir. Yani bu ad İdris'in, Hakkı her türlü eksik niteliklerden arınmış bilmesi sonucu ona adanmıştır. İdris Peygamber Kudûs (kutsanmış olan) sözcüğü ile nitelendirilir. Çünkü, en ağır riyazetlerle nefasını terbiye etmiş ve her türlü hayvanî eğilimlerden arınmış, böylece ruhani varlığı, cismanî varlığını yenmiş bir insandı.

İdris Nebi, on altı yıl, hemen de hiç yemeden, içmeden, uyumadan yaşamış, bu sırada sadece Rabbiyle alışverişte bulunmuştu.

Ne zaman öleceğini merak ederdi, çok merak ederdi bunu. Bir gün ölüm meleği Azrail'e: "Bana ne zaman öleceğimi söyle misin?" diye sordu. Çünkü aslında... "Ölümü" merak ediyordu. Ölüm neydi? Her akşam güneşin batışını seyrederken bunu bir ölüm sayıyor ve bu kayboluşun gizmine varmak istiyordu. Ölüm meleği kendisine ne zaman öleceğini bildirmeyi vaat etti.

Defterini açtı, aradı, bir daha aradı, bir daha aradı... Fakat İdris Nebi'nin ölüm tarihini bulamadı. Bu açıklanması güç bir durumdu. Ama, olaylar bu durumu kendi kendine açıkladı.

Melekler, aralarında, yeryüzü insanlarının halini konuşurken en çok İdris Nebi üzerinde dururlardı. Onun ibadeti, doğruluğu, erdemleri hepini hayretlere düşürüyordu. Çünkü, nihayet İdris bir melek değildi ki, insandı, nefis taşıyordu.

Bir gün Azrail onu yeryüzünde ziyaret etmek ve görebilmek için Allahtan izin istedi. İnsan suretine girdi. İdris Peygambere vardı ve onu yemeğe davet etti.

İdris Nebi, bu yabancının kim olduğunu bilememişti, onuAllahtan alıkoym korkusuyla, özür diledi ve davetini kabul etmedi.

Azrail, ikinci bir fırsatta yine İdris'in huzuruna vardı, yine davetini tekrarlardı. Bu davet de reddedildi. Üçüncü de, nihayet İdris sordu: "Peki, ama kimsin sen?"

Azrail yalın söyleyemedi, kimliğini bildirdi.

Aa... Ne lütf, ne güzelli... Madem ki, ta bu kadar yakınına gelmiş, "Haydi" dedi İdris, "Ne duyuyorsun, görevini yap, canımı al, bir süre için olsun al, ölümü deneyeyim, ne olduğunu öğreneyim!"

Niçin olmasın? Biri Peygamber; Hakkın sevgilisi. Biri Azrail, Hakkın bendesi...

Ve İdris'in canı teninden ayrıldı ve İdris göğe çekildi ve cennete misafir edildi...

Bu hadise olduğunda İdris tam üç yüz altmış beş yaşındaydı ve her yılı, güneşin her gününü karşılıyordu.

Vakit tamam olup, artık yeryüzüne dönmelisin, dediklerinde İdris büyük bir dirençle: "Hayır," dedi, "hayır... Hakkın bu has katında mihman olmuşken yeryüzünde işim ne benim?"

Kuran, "Herkes ölümü bir kere tadacaktır" buyurmuyor mu?"

İdris ölümü işte böylece tatmıştı. Yine Kuran: "Hiç kimse onları oradan kovamaz" demiyor mu? İşte cennettir ve onu oradan kimse çıkarmayacaktır. İdris Nebi, ehl cennet ağcağından birine sıkıca sarılmış böyle diyor ve onu kimse cennetten çıkarmıyordı...

Derler ki... İşte böylece, Allah onun cennette kalmasına izin vermiştir.

İdris, insanlar için bir güneş kahramanıydı. Yaşının üç yüz altmış beş oluşu anlamıdır.

Azraille giliştigi deneme tam güneş batarken olmuştur derler, bu da anlamıdır.

İdris ebedî hayata ermiş ve "ölümsüz" olmuştur, derler, bu da anlamıdır.

Anlamıdır ve bu anlam ile her akşam ölen, her sabah doğan güneş arasında da bir anlam benzerliği vardır.

Bunu anlamak ve izah etmek bize çok zor gelmiyor. Çünkü İdris insanlara, insanlığın devamı süresince yaşaması gereken değerleri getirmiş ve öğretmiş bir peygamberdir.

Beser tarihinde yazının mucidi bilinen bir adam fânî olabilir mi? İnanc ile bilinci birleştiren adam fânî olabilir mi?

Hayata durmadan sual soran, cevap bekleyen adam fânî olabilir mi?

Ve seven insan, her yaratılmışı seven insan fânî olabilir mi? Evet, bütün bu tohumlar İdris Nebi zamanında toprakımıza atılmış, gelişmiş, kök salmış...

Bazı tarihler, İdris'in çocukluk öyküsünü, bazılar

ise çocuklarının adını, köyünü yazırlar. Biz de şimdi eskilerin ağızyle söyleyelim:Doğrusunu ancak Allah bilir.

YARIN: TUFANLARIN ADAMI
NUH NEBİ...

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Allah'ın insanlara ilk cezası

Nuh Tufanı

5

İdris Peygamberden sonra Tanrı elçisi olarak insanlara Nuh Peygamber gönderildi.

Nuh Peygamberin babasının adı Lemek, anasının adı Kaynuş idi. Eski Tarihler: "Nuhun bütün ömrü dokuz yüz elli yıl sürdü" diye yazarlar.

Nuh Amrune adlı güzel bir kadınla evlenmiş, ondan Sam, Ham, Yasef ve Yam isimli oğulları olmuştu. Bu çocuklar da babaları gibi akıllı, gerçekçi, güçlü büyüyorlardı.

İnsanoğlunun Hak yolundan ayrılması Nuh'un çok gücüne gidiyordu. Bir gün Rabbi ona: "Neden onları doğru yola davet etmiyorsun, senin görevin bu değil mi?" diye sordu, ondan sonra Nuh Nebi her işi, her gücü bırakarak insan kardeşlerinin peşine düştü.

Ama nafiye... İnsanlar onu dinlemek istemiyorlardı. O hep zor şeyler öneriyor, yalanın önüne doğruyu, kolayın önüne zoru sürüyordu.

Durmadan görünmez bir Allah'tan bahseder, kalblerde mükân tutan bir şeytanı anlatır, hesap günü, kitap gürültüsü diye söylenip dururdu. Ateşi görüyorlar, ne yapacağını biliyorlardı. Suyu da öyle, güneşi de öyle.. Fakat neredeydi Nuh Nebi'nin sözünü ettiği Allah? Görünürlerde yoktu.

Önce ondan sıkılanlar, ona öfkelenenler sonra onu alaya aldılar. Ama ne alay! Yediden yetmişe kadar çoluk çocuk ve herkes.

Nuhun sabrı taşmıştı. Kalbini Rabbinde çevirdi, yüzüne atılan toprakları eliyle sildi ve sordu: "Rabbim bu ne hal?"

Rabbi, Nuh'a dedi ki: "Az kaldı, az kaldı, sabret, biraz sabret!"

Nuh Peygamberin kavmi, azgınlıkta ve yoldan çıkmakta o kadar ilerli gitmişti ki, sanki yüce Tanrı bile onlarla başa çıkamayacak gibiydi.

Artık zavallı garip her gün bir türlü Allah'a niyaz ediyordu:

"Allah'ım, bunlar sana da, bana da layan ettiler. Kendilerine putlar yaptılar. Sana tapacaklarına onlara yaptılar. Ben onlarla başa çıkamaz oldum Rabbim."

Eski tarihlerin yazdığına göre, Nuh Peygamberin kavmiyle de bir savaşı tam yüz yirmi yıl sürmüş, o çağımışı, öbürleri kaçmış.

Ama günün birinde, Rabbin insanlara verdiği süre tamam oldu, bitti.

Yüce Tanrı Nuh'a: "Yarın filân yere bir ağaç dik" diye buyuruyordu. Ertesi sabah Nuh, gün doğarken o söylenen yere dere kenarından getirdiği bir fidanı dikti. Bu bir Hint ardıcı idi. Ağaç gün günden görülür biçimde büyümeye, dalbudak salmaya başladı. Tuhaf bir hal vardı her ağaç gibi değildi sanki.

Ne ki Nuh Rabbinde, edebinden bir şey soramıyordu. Her sabah, her akşam ağacın yanına geliyor onu görüp gözetiyordu. Kavmi içinde bu ağacın dedikodusu yapılmaktaydı. Yaşadıkları yer koca bir yaylaydı, çöl gibi bir yer. Bu ağacın böyle alabildiğine büyümesinin hikmeti neydi? Ama, aman diyorlardı sonunda, bir ağaç işte! Bizimle uğraşacağına onunla uğraşıyor, biz de bildiğimizce keyifimize bakıyoruz.

Ağaç büyüdü, büyüdü, büyüdü. Ve günün birinde Yüce Tanrı Nuh'a seslendi: "Benim sevgili Nebim, şimdi bu ağacı kes, çünkü sen, benim esnim ve yol göstericiliğimle yeryüzünde ilk gemiyi bununla yapacaksın."

Nuh Peygamber büyük bir heyecan, korku ve dehşet içi deydi.

Rabbi ona, yapacağı nesnenin su üstünde yüzeceğini bildiriyor. Ama hangi su? Çünkü Nuh Peygamber de kavmi gibi suyu en çok ince, cılız bir kaynaktan görmüş-tür.

Nuh Peygamber önce ağacı keserek baltalar yapıyor, sonra hızar ve testere türünden aletler. Ve sonra bir başına o koskoca, o ulu ağacı kökünden deviriyor, kereste haline getirebilmek için gece demiyor, gündüz demiyor uğraşıyor. Bir taraftan da kovadaki suya odun parçaları koyarak bir gemi en iyi biçimde ne türlü olabilir diye ufak ufak denemeler yapıyor.

Suyun üzerinde durabilmenin ne demek olduğuna iyice aklını erdirebilmek için, İnsanoğlunun o zamana kadar edindiği bütün bilgi ve hünnerleri öğreniyor.

Şimdi kavmine yeni bir eğlence çıkmıştır. Nuh Peygamberin etrafına toplanıyor, işi gücü bırakıp ona satışmakla vakit geçiriyorlar:

"Ne o? Hanı Peygamberim diyordun, yoksa vazgeçip dölger mi oldun?"

Sonunda çalışma biraz ilerleyip de tahtalar birbirine

Sonunda çalışma biraz ilerleyip de tahtalar birbirine yapıştırılmaya başlanınca Nuh, etrafına toplanıp onunla eğlenen, onu rahatsız eden kalabalığa: "Görmüyor musunuz?" diye sordu. "Bir gemi yapıyorum."

Resimleyen: SUAT YALAZ

yapıştırılmaya başlanınca Nuh, etrafına toplanıp onunla eğlenen, onu rahatsız eden kalabalığa: "Görmüyor musunuz?" diye sordu. "Bir gemi yapıyorum."

Kahkahalar gökyüzüne varacaktı neredeyse. "Ey Allah'ın dille!" diye haykırdılar ona. "Sen bir çölde yaşıyorsun, başını çevir de etrafına bir bak, bir gemi değil, bir odun parçası yüzdürmek için bir avuç bile su yok. Şu koskoca gemiyi bu sahrada nasıl yüzdüreceksin?"

O kadar çok haykırdılar ki, Nuh Peygamber: "Bir gün ben de size işte böylece gülebiliyim. Ama gülmeyeceğim. Çünkü o gün gülebilecek bir gün olmayacak," dedi.

Sonra kendisi de şaşıtı. Nasıl bir günden söz ediyordu? Bunu bilmiyordu. Ama, gelecek günlerin öyle gülünebilecek günler olmayacağı onun için artık açık seçik belliydi.

Cafer Taberi'ye ona da Mu'az'ın oğlu Beşir, Beşir'e de Yezid anlatmış: Nuh gemisinin uzunluğu Nuh'un büyük babasının arşını ile üç yüz, eni elli, yüksekliği otuz arşın imiş. Ve geminin altı arşını su üzerinde duracak gibi yapılmış. Kapısı yan tarafındaymış ve üç katlı imiş. En alt kat hayvanlara, orta kat insanlara, en üst kat da kuşlara muhsus olmak üzere yapılmış.

Geminin bitmesi yaklaştıkça Nuh kavminin de üzerinde kara bulutlar toplanmaya başlamış. Kimse ne olduğunu anlayamıyormuş ama bir felâket işte, adım adım o kavme geliyormuş.

Önce kadınlar kısırlaşmış, kimseler çocuk doğuramaz olmuş. Taze gençler başları önlerinde suçlu kalmış. Sonra başaklar buğday vermemiş boş boş çıkmış. Her şey bunun gibi. Bet bereket rahat huzur yok...

Ve sonunda gemi bitince Rabbi, Nuh'a buyurmuş. "Yeryüzündeki her hayvandan birer çift al, gemiye koy. Sonra iman edenlere de haber ver, hazır olsunlar. Ve sonra, ambarlarını yiyecikle doldur. Bunlar zamana dayanıklı nesneler olsun."

Nuh, emir öze bir bir her denileni yaptı. Gemi yavaş yavaş doluyordu.

Eşikle gel gemiye bineceği sırada erkek eşeğin art ayakları dışarıda kaldı. Biri, hayvanı kuyruğundan çekiyordu ama, kimse görünmüyordu.

Nuh Peygamber, eşek gemiye girmek istemiyor zannıyla yanına vardı, zorladı, itti, nafiye... Eşek gremiyordu. "Gir bir hayvan. Ardında şeytan da varsa yine gir..." der demez eşek içeri atıldı. Nuh Nebi işte o zaman fena bir laf ettiğini anladı. Eşeğin kuyruğuna asılan ve "Beni almazsan seni koyuyorum" diyen Şeytan'dı. Böylece insanoğlu ondan yine kurtulamıyordu.

Nuh Peygamberin oğullarından Sam, Ham ve Yasef ve her birinin karısı gemiye bindiler. Tanrı Nuh'a, oğullarını ve sana iman edenleri gemine davet et demişti. Ama Nuh'a iman eden o kadar azdı ki. Böylece gemide Nuh'a beraber o üç kişilik bir topluluk oluyordu bir avuç insan...

Her şey tamamdı ama, gemiyi yüzdürecek su nerede? Bu herkesi güldürüyor, Nuh'u ise düşündürüyordu. Ama düşünmeye çok vakit kalmadı. Birden, etrafta, toprak altından sular kaynayıp fıskırmaya başladı ve Nuh: "Ey iman etmeyenler, bir nefeslik vaktiniz kaldı. Tövbe edin ve Tanrı'ya iman edin, Bugün af ve âman günüdür..." diye feryat etti. Ama nafiye. Kâfirler onu nefessiz kalıncaya kadar dövdüler. Nuh canını gemisine zor attı.

Ve yağmur başladı... Ama ne türlü yağmur. Yerden kaynayan sular gibi gökten de sular kaynıyordu.

İnsanlar titremeye başladılar. Hiç kimse böylece bir yağmura yağdığını bilmiyordu ve hiç kimse atalarından dedelerinden böyle bir yağmur yağdığını duymamıştı.

Nuh'un gemisi yavaş yavaş yükseldi. Tanrı inayet etse artık ovaları yüze yüze kim bilir hangi iklimlere gidebilecekti.

Nuh'un oğulları Sam, Ham, Yasef ve Nuh'un gelinleri ve bir avuç mümin geminin penceresinden dışarıyı gözliyorlar ve dehşetle feryat ediyorlardı. Hepsinin anası, babası, dostları dışarıda sularla boğuşuyordu ve hepsinin bu yakınları Tanrı'ya isyan etmiş kâfirlerden olmuştu.

Nuh'un dördüncü oğlu Yam da bu inkâr ediciler arasındaydı. Ve Nuh babalık gayretiyle onu sular içinde bırakmaya gönlünü razı edemediğinden Yam'a son bir defa daha seslendi:

"Oğlum, oğlum... gel, gel... Tanrı öfkesinden sığınabileceğin tek yer işte şu iman gemisidir. Gel de yok olmaktan kurtul. Yoksa inkâr dalgaları art arda gelip seni boğacak. Oğlum oğlum, gel gel!"

Yam, yumruklarını sıkımsı babasına haykırmıyordu: "İstemem, istemem... Senin iman geminde değil, dalgaların tepesine çıkarak ben bu afetleri kurtulacağım! Ateşin azametli şanına yemin..."

Sözünü tamamlamıyamadı, kocaman bir dalga Yam'ın omuzları üzerinden aştı, onu ayakları altına alıverdi.

Yam boğulmuştu. Nuh ağlıyordu: "Rabbim, Rabbim ne de olsa o da benim oğlumdu. Neden onu kâfirlerden ettin?"

Ve Rabbi Nuh'un gönlüne seslendi: "Hayır o senin oğlun değildi. Gerçi o senden gelmişti ama yolundan gelmemişti. Onun için o senin oğlun olamazdı ve asıl oğul sulbünden gelen değil yolundan gelendir, ağlama!"

Ve Nuh'un gemisi içindekilerin o zaman kadar hiç bilmedikleri tuhaf bir çalkantı içinde yüzmeye başladı.

Gemiye bindikleri ilk gün oradakilerin hepsi oruç tuttular sonra da erzaklarını çok ölçüyle yediler. Çünkü tufanın ne gün biteceğini Allah'tan başka kimse bilmiyordu.

Peygamber bir gün kuzguna: "Sen bir dolaş ve bize etrafta neler olup bittiğinin haberini getir" dedi. Fakat kuzgun korktu, uzaklaşmadı. Bir dağın tepesinde gördüğü boğulmuş bir yaratık onu korkuttu, geri döndü. Bu Nuh'u öfkelenmişti. O gündür, bugündür kuzgun evlere alışmadı.

Sonra Peygamber güvercini salıverdi. O açılmakta olan gökyüzüne sözüldükten uzun bir zaman sonra ağzında yeşil bir zeytin dalı olduğu halde döndü. Bu inkârsız bir müjde işaretiydi. Demek ki, Tanrı'nın celâli biliyordu. İnanmışlar yere kapandılar ve şükür duaları ettiler.

Şimdi Cüdi dağındaydılar.

İşte tam bu sırada Tanrı'dan yere "Ey toprak sularını yut!" (yani kendinden çıkan suyu kurut) göğde de: "Ey gök, sen de bulutlarını sıyr!" emri geldi. Böylece sular çekildi. Eski tarihler şöyle anlatır: "Yeryüzünde gördüğünüz bu denizler işte o göklerden inen suların meydana gelmişti."

Nuh ve inanmış yoldaşları Muharrem ayının onuncu (aşûra) günü gemiden çıktılar. O gün yine herkes oruçluymuş. Erzak çuvalları boşalmış, diplerinde birer avuç bulgur, buğday kalmıştı.

Karaya çıkar çıkmaz ilk iş olarak kocaman bir ateş yakıldılar ve Nuh'un karısı ve Nuh'un gelinleri kalan bütün erzakı bir araya getirerek koca bir zamanda kaynatıldılar. Oruçlarını bu çorba ile bozacaktı.

Hani şimdi de Muharrem ayının onuncu günü kaynatılan aşûre yok mu, işte bize bu günlerin yadığıdır.

Ve onlardan başka yeryüzünde yaşayan hiç bir canlı kalmamıştı. İnsanoğlu Nuh'un Sam, Ham, Yasef adlı üç oğlundan türeyecekti. Ve bütün kuşlar gemideki kuşlardan üreyecekti. Ve bütün hayvanlar gemiye binen hayvanların soyundan gelecekti. Yeryüzünde Nuh gemisine sığınanlardan başka yaratılmış yoktu ve ikinci Hayat işte böyle başladı.

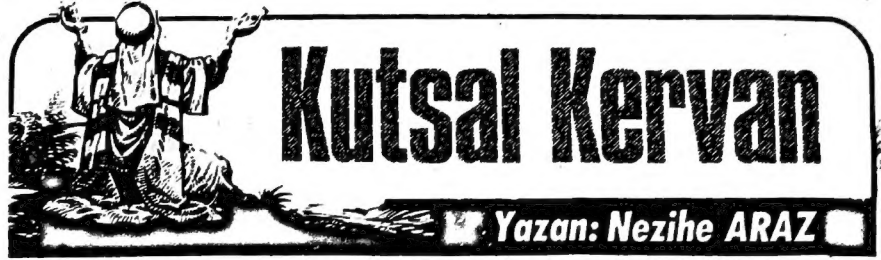
Ve Tanrı, Nuh'a: "Ve ben işte sizinle ve sizinle beraber olan her canlı mahlukla sözleşiyorum artık insanoğlunun neali hiç bir tufanın sularıyla kesilmeyecektir, hiç bir zaman yeni bir tufan olmayacaktır."

Ama ah insanoğlu...

Masalların "İnsanoğlu çölgü süt emmiktir" demesi boğuna değildir. Tanrı sözünü bozmaz ve unutmaz ama insanlar öyle mi?

İnsanlar tufanı da, suların koynuna gömülen soydaşlarını da Allah'ın o görkemli o celâli tavrını da çabucak unuttular. Unuttular ve yine başkaldırdı, yine inkâr edici oldular. Hüd Peygamberin öyküsü işte böyle başladı. Onu da yarınki yazımızda okuyalım, bakalım ahvâl alem ne gösterir.

YARIN:
HÜD PEYGAMBER VE ÂD KAVMI

Yazan: Nezihe ARAZ

Önce hafiften bir rüzgar esmeye başladı . Sonra birden hızlandı ,hızlandı , hızlandı ...

Hud Peygamber ve Ad kavmi

Resimleyen: Suat YALAZ

6

Ağaçlar kökünden sökülüyor, damlar kuru yapraklar gibi uçup gidiyordu...

HUD Peygamberin kıssasına başlamadan evvel Hz. Muhammed'in mutlu günlerine varalım da onun, dostlarıyla sohbet ettiği bir mecliste konuşulanlara kulak tutalım.

Bu mecliste konuşulanlar, tâ bize varıncaya kadar dilden dile şöyle anlatılıp gelmiş: Ebu Küreyb, bir gün Tanrı elçisinin huzuruna gelirken Rebze'de bir kadın gördü. Kadın Küreyb'e: "Beni de Tanrı elçisinin huzuruna götürmez misin?" diye yalvarıyordu. O, bu yalvarışa dayanamadı ve kadını devesinin terkisine aldı.

Medine'de Hz. Muhammed minberdeydi. Resul minberden inince Küreyb yanına gitti ve: "Beni Temim soyundan bir kadın seni görmek istiyordu, onu da getirdim, izin verirsen o da huzuruna gelsin" dedi.

H. Peygamber: "Bilâl dostumuz, bırak da o da gelsin..." buyurdu. Sonra Küreyb'e sordu: "Beni Temim ile aranızda bir şeyler oldu mu?" Küreyb cevap verdi: "Evet. Aramızda savaş oldu ve onlar yenildiler."

Tam bu sırada da kadın içeri alındı ve hemen Resule dönerek Küreyb'den şikâyetle başladı: "Şaşkınlıktan sesli kısılan Küreyb kadını dinledi, dinledi de sonunda: "Seninle benim halim, kendisiyle birlikte bıçağını da getiren kurbana benzedi..." dedi.

Ve sonra Küreyb sesini yükseltti: "Ey garip kadın" dedi, "Adını bile bilmiyorum. Ama, ben, Ad temsilcileri olmaktan Allah'a sığınırım..."

Huzurda bulunanların hepâl gözlerini Küreyb'e dikmiş, onun dinliyolarlardı. O zaman Resul: "Ad temsilcileri kimdir ve onun kıssaları nedir, ve bağlarının neler geçmiştir, anlat da bir kere de senin ağzından dinleyelim" diye emretti.

Ebu Küreyb, işte bu emir üzerine Ad kavmi ve onların Peygamberi Hüd Nebi'yî ve onların başına gelen bütün olayları bir bir anlattı.

Ad kavmi Yemen diyarında Hadramut yakınlarında, Anka denilen yerde yaşıyorlardı.

Yaşadıkları yer mamur âbâd idi. Son derece büyük ve güzel binalar yapmışlar, altınlar ve gümüşlerle ziynetlenmişlerdi.

Ad kavmi bu başarılarından ve zenginliklerinden ötürü yavaş yavaş doğru yoldan ayrıldı, göklerin ve yerlerin yaratıcısı olan Tanrı kudretini unuttu oldu. ...İşimdi Ad kavminin oğlâhı vardı: üç tahtadan ilâh

Bunların adı Sada, Samud ve El Heba idî. İşte Hüd Peygamber, Ad kavminin, bu putlar etrafında son derece azgınlıkla ettiği günlerde olan Tanrı elçisi olarak gönderildi...

Hüd için Teyvat'ta adı geçen Eber ile veya İbrânilerin ceddî olan Abîr ile aynı şahıstır diyenler de vardır.

HZ. PEYGAMBER: "BİLAL DOSTUMUZ, BIRAK DA O DA GELSİN..." BUYURDU.

Hüd Peygamber, Allah'tan, Adlıları uyarma ve doğru yola çağırma emrini alır almaz göreve başladı ama onun sözlerine hiç kimse kulak asmadı.

Kavmi onun her sözünü yalanlıyordu. Bir gün, onun başına toprak saçtılar "Sus! Nafile kendini yor ma! Bizden daha güçlü kim var?" diye haykırdılar.

Hatırlarsınız, Tanrı, kitabında onlar için ne deniyor: "Hani kardeşleri Hüd onlara demişti: Tanrıdan korkmayacak ve sakınmayacak mısınız? Ben size gönderilen emrin bir peygamberim. Allah'tan sakının ve bana itaat edin."

Kavmi, bu söylenenlere güldü, omuz silkti ve: "Ey Hüd, bu söylediklerine rağmen biz senin Tanrıdan korkmuyoruz ve Tanrı azabı dediğin şey bize ulaşamayacaktır" dedi ve sonra sanki lûften gibi sordular: "Ey Hüd! Bize Tanrı'dan bir delil ve bir mucize göster! Göster ki, senin sözlerine inanalım. Yoksa ne ilâhlarımızı bırakırız ne doğru dediğin yola gelliriz, ne sana iman ederiz!"

Bunun üzerine Allah Ad kavmi topraklarına tam üç yıl bir damla bile yağmur yağdırmadı. Ebu Küreyb'in söylediği Ad mümessilleri işte bu kıtlık ve kuraklık günlerinde yola çıktılar. Bunlar Mekke'ye yağmur duası için gönderiliyordu. Allah'ın rahmetli Ad topraklarına düşmezse cümlesi birden helâk olacaktı.

Mekke'ye, yağmur duası için gönderilen Ad mümessilleri, orada Bekir bin Muaviye'nin konduğu. Ev sahibi tuhaf bir adamdı. Ad mümessillerini bir ay konuk etti. Onlara türlü içkiler içirdi. Son derece güzel iki cariyesi vardı. Biri saz çalıyor, öbürü rakısdıyordu. Bu cümüş içinde temsilcileri Mekke'ye neden geldiklerini unuttu gibi olmuşlardı. Günün birinde, yağmur duasını hatırladıkları zaman, Mihre dağlarına gitmek kimsenin ilâhine gelmedi ve kendi yerlerine bir başkasını gönderdiler.

Adam duaya vardı. Bir de baktı öbek öbek bulutlar gökyüzünde peydah olmaya başlamış. Duacı bulutlara: "Ad topraklarına, Ad topraklarına..." diye sesleniyordu. Derken, bir ara sanki gâipten bir ses işitti. Bu ses: "Bu bulutlar Ad kavminin hiç kimseyi suç bırakmayacaktır" diye haber veriyordu.

Duacı bu haberdan son derece korktu, eli ayağı çözöldü. Hiç kimselere bir şey söylemedi. Ufaktan ceviz büyüklüğünde bir kara bulut kopmuş, Ad toprakları üzerine büyükçe büyüye gidiyordu.

Ad temsilcilerinin gâfilî artık ev sahiplerini bile göçüne gidiyordu. Onlar buraya bir görev ile gönderilmiş değiller miydi?

Ufuktan, büyüye büyüye erkerler* doğru gelen bulutu Ad kavminin kadınlar, çocuklar

da gördüler. Kur'anı Kerim bu olayı şöyle anlatır: "Onlar azabı, ufukta kendi üzerlerine doğru gelmekte olan bir bulut halinde gördükleri zaman: bu bulut bize yağmur getiriyor" dediler. Hüd ise: "Hayır," dedi. "Çabuk rüzgâr Rabbin emriyle her şeyi yok edecek."

Ad kavmi içinde Mehded adında bir kadın vardı. Uyanık, aydın, iyi ve güzel bir kadındı bu.

Bulutun rahmet getirmedikini anlamış, acı bir rüzgârın, bir dehşet ve şiddet fırtınasının üzerlerine doğru geldiğini görür gibi olmuş, sonra feryat feryat koşmaya, dostlarını, yakınlarını haberdar etmeye çalışmış, korku ve kederlerden yere düşerek kendinden geçmişti.

Adlılar, kadının etrafında topladılar ve o kendine geldiği zaman sordular:

"Ey Mehded, böyle ölürcesine korkmak için ne gördün?"

Mehded, "Bir rüzgâr," dedi. "Bir fırtına! Ve bu rüzgârın içinde sanki ateş parçaları vardı. Ve bu rüzgâr bulutunu bizim üzerimize çekip getiren bilimez bir güç vardı."

Az sonra, Mehded'in dedikleri oldu. Önce hafiften bir rüzgâr, döne döne esmeye başladı. Sonra, birden hızlandı, hızlandı, hızlandı.

Ağaçlar kökünden sökülüyor, damlar kuru yapraklar gibi uçup gidiyordu. Yerle gök sanki bir olmuştu.

Fırtına yedi gün sekiz gece aynı şiddet ve dehşetle devam etti ve o topraklarda taş taş üstünde bırakmadı. Bir canlı ağaç, bir nefes alır mahluk kalmadı. Ve ancak Hüd Peygamber ve onun bir avuç inanmışından gayri...

Onlar bir ağıla çekilmişlerdi.. Onlara Ad üzerine çıkan azaptan bir şey isabet etmiyordu. Onların, hattâ dışardaki fırtınadan haberi bile yoktu. Gökten taş yağıyor ama ağılda, Tanrı huzurunda ibadetle sonucu bekleyen iman sahipleri, bütün bu olanları dehşetini hissetmiyorlardı.

Tarihler ve eski kitaplar bu rüzgârın adına Sarsar Rüzgârı demiştir ve eskilerin rivayetine göre insanlık tarihinde bu rüzgâr, işte ancak bir defa esmiştir.

Gelim Ad temsilcilerine...

Mehtaplı bir gecede, bir atlı, onların yanına gelecek Ad kavminin helâk olduğunu haber verdi. Temsilcilerin içine bir ateş düştü ama, doğrusu bu habere inanamak da istemediler. İçlerinden biri hemen sordu: "Peki Hüd ve onun adamları ne oldu?" Atlı cevap verdi: "Onlar sahilde bir ağılda idiler, kurtuldular..."

Temsilciler bu haberlere inanamak istemiyorlardı. Haberi: "Kâbe Tanrısı adına andıçerim ki, bu söylenenler doğrudur," dedi. Ve Ad temsilcileri ne yapacaklarını bilmeden, derin bir sükût içinde öylece kalakaldılar...

YARIN: SEMUDLULAR VE SALİH PEYGAMBER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Resimleyen: Suat YALAZ

Asi Semudlular "Eyvah Eyvah ki günün biri doldu"
diye feryat ettiler

Uyandıklarında çeneleri

kana bulanmış gibi ydi

7

Ad kavminin üzerinden esen Sarsar rüzgârı arı şüphesiz gönlü gözleri gerçekten möhürlenmiş olanların içinde esen **İnkâr rüzgârı**ydı. Aslı büyüdü.

Hud Peygamberden sonra, Peygamber zincirine bir altın halka daha takıldı: Salih Peygamber!

Demek ki, Adem oğlu'nun bir kere daha başı sıkışmış, gönlü dara girmişti. Demek ki, bir kere daha Allah yolundan bir ayrılmaya bir sapkınlık olmuştu.

Semüd kavmi, El Hür'de yani, Hicaz'la Şam arasındaki bir vadide yaşıyorlardı.

Semudlular, kibir ve gururlarının esiri olan ve kendilerini ilâhlar gibi gören Ad kavminin başına gelenleri unutmamıştı. Ancak onların içinde bir adam vardı. Adı Salih, baba Adı Eşef'ti. Kendi öz kardeşlerini bile benzemeyen bu adam çöllerde yalnız yalnız gezmeyi seven, insan kardeşlerini kul köle olmaya bayılırdı.

Çocukların dostu, hayvanların koruyucusu oydu. Geceleri gökte iri ıyıldızlar uzanıp çöl tatlı ve loş bir ışık altında uykuya varınca Salih, ellerini ulaşılmaz uzaklara kaldırırdı: "Rabbim, beni bırakma, bana yardım et, beni koru..." diye niyaz ederdi.

Rabbi Salih kulunun seslenişini hiç bir zaman cevapsız bırakmamış, onu daima görüp gözetmişti.

Gereken vakit geldiği zaman da ona doğru yolu göstererek: "Sen benim Semüd kavmi üzerine gönderdiğim ve kutsadığım aziz peygamberimsin, onları uyarmak ve Hak yoluna davet etmek sana düşer" diye emir verirdi.

Salih Peygamber Hak gerçeklerinden haber verebilmek için keyfi içinde, Semudluların arasına girer. Semudlular dinlediler. Ne de güzel anlatıyordu.

Semudlular şaşkın şaşkın Salih Peygambere sorular: "Peki ama sen kimsin? Nenin ki bize gelmiş, hiç durmadan bu lafları ediyorsun? Ne üstüne vazife bunlar senin?"

Salih kızıp öfkelenmeden, danıp gücenmeden onların sorularını cevaplandırdı. "Kardeşlerim" dedi, "Ben Rabbimin gücüzü bir elçisiyim o beni sizin üzerinize Peygamber yaptı, siz doğru yola çağırmanın için beni görevlendirdi."

Semudlular, bir an Salih'in bütün bu söylediklerinin etkisi altında, sessiz kaldılar. Sonra katilirciler, göbekleri çatlayacakmış gibi gülmeye başladılar...

Ama ne kadar, ne kadar çok güldüler... "Senin bizden ne farkın var ki, senin Tanrın seni bize elçi gönderdi?" diye sormayı da ihmal etmediler.

Nihayet Semüd'un İsa'nın çocukları ona: "Mâdem ki, Peygamberisin, bunu bize ispat etmen gerek. İrki Rabbine yalvar, senin peygamberliğine bize inan-dırmak için bir mucize göstermene izin verelim" dedi-ler.

Sonunda kaya ağır ağır ikiye bölündü ve içinden taptaze canlı, iri iri elâ gözü bir deve çıktı.

Ve yine bir gün Semudlular "Mucize göster, mucize gösteri" diye Salih Nebi'yi didiklerken, o şöyle birkaç adım geri yürüdü ve öndeki koca bir kayayı göstererek Semudlulara: "Şu kayanın üzerine bazılarınız çıkın bakalımı!" dedi.

Meraklı Semudluların bazıları o kayanın üzerine çıktılar ve işte o anda kayanın kendinde anlaşmaz bir hareket ve bir kırımda oldu. Sonunda kaya ağır ağır ikiye bölündü ve içinden taptaze canlı, iri iri elâ gözü bir deve çıktı!

Ağır ağır yürüdü, hiç kimsenin önünde durmadı, sanki kırk yıllık etfendisimiyş gibi geldi, Salih Peygamberin önüne çıktı.

Salih Peygamber, önüne çıkan deveyi okşayarak yerden kaldırırdıktan sonra Semudlulara dedi ki:

"İşte mucizeleri gözlerinizle görüyorsunuz. Bu kutsal bir hayvandır, ona dokunmayın. İçlerinden şeytana uyup da ona dokunacak biri çıkarsa işte size haber veriyorum, o giddetti cezaya çarptırılacaktır. Sonra haber vermedi demeyin."

Mönkürlerden biri: "İyi ama, dedi kuyulanızda su az, hemen de yok gibi. Bu su başına gelir ve suyun ağız tutasına, senin deven diye ona el sürmeyecek miyiz? Kendi develelerimiz bile başımıza darı olmuştuk çöller altın değerindeki suyunndan neden ona içirelim?"

Gerî kalan mönkürler: "Doğru doğru," diye baş salladılar. Bunun üzerine Salih Peygamber: "Hakkın devesi kuyu başına sadece sizin seçtiğiniz belli bir gün gelecek, başka günler uğramayacaktır. Siz onun gündünde kuyu başına gelip deveyi rahatsız etmeyecek söz verin miiniz?"

Böylece ilk taraf andlaştı. Gönler kesildi, herkes işine döndü.

Deve göndürüldü ve bir kere bile çıkmadı. Ama günün birinde Allah, Peygamberine haber

verdi: "Yakın bir zamanda onlar senin sevgili deveni kesecekler."

Salih Nebi bu habere özüldü. İnsanların bu derece zulmedici olmalarına gönlü rıza göstermiyordu. Bir gün kavmi ile hallesir söyleşirken: "Rabbim bana sizin bir gün bu deveyi keseceğinizi bildirdi" diye dertli dertli haber verdi.

Onlar: "Asla" dediler, "Onun bize zararı yok ki..." "Oyleyse" dedi, "Rabbim asla yanlış haber vermediğine göre, öyleyse yakında doğacak bir bu deveyi kesecek."

Semudlular "İşte sana söz veriyoruz," dediler "Eğer öyle bir zühur ederse ona meydan bırakmayız ve biz onu öldürürüz."

Ama bu sözü verenler az zamanda unuttular işleri. Öylesine kızıktı ki günün birinde bunlar Salih Peygamberi de öldürmeye karar verdiler. Sefer çıkı-yormuş gibi yolluk düzdüler. Herkes eşi dostuyla vedalaştı ve Salih Mescidi'nin yakınında büyük bir kayanın dibinde onu beklemeye koyuldular.

Fakat Allah tarafından, koca kaya onların üzerine doğru gümbür gümbür yıkıldı hepsi altında kaldılar.

Semüd'da bekleyenler, "Acaba için sonu ne oldu?" diye Salih Mescidi'ne geldikleri zaman durumu görünce koşa koşa şehre döndü: Bu Salih hepimizi yok edecek diye büyük görülmüş kopardılar...

Deve, tam o anda sırası geldiği için, su içmek üzere kuyu başına gelmişti, artık onun öldürülmesine karar verilebilirdi.

Nihayet alın kara yazılı bir genç bıçağı eline aldı ve deveyi önüne köktürdü, bacak sinirlerini kesti Salih Peygamberin devesi yerde debelenmeye başlamıştı.

Topluluktan biri koşa koşa Salih Mescidi'ne vardı ve peygambere haber verdi: "Yetiş! Devenin sinirlerini kesiyorlar!"

Peygamber telaşlanmadı. Rabbi ona bunu çok önceden haber vermişti.

Salih haberi getiren: "Koş dedi bari devenin yarısını kurtar yetişebilirsen, Tanrı'nın azabını özer-nizden belki de o defedebilir."

Haberici, bu sefer nefes nefese Semüd'a döndü. Salih Peygamberin dediklerini anlattı. "Nerede deve-nin yavrucuğu?" diye şaşa sola koştu.

Ne yazık ki devenin yavrusu ortalıkta yoktu. Erişilmez yükseklikte bir kayanın üzerine çıkmış kendi tavrinca ağlıyordu.

Bu kayanın adı El-Kare'dir. Salih Nebi Semüd'a döndüğü zaman devecik yüzü-nü ona çevirdi ve üç defa acı acı boğardı. Sanki yer, göz yavru devenin bu feryadı ile inledi. Nebinin yüzü korkudan sapsarı olmuştu. "Ah insanlar, insanlar..." diye sızlandı. Hakkın yazgısını kim bozabilir. Vakıt saat gelmiş ok yavdan fırlamıştı.

Simdi, bir an Hz. Muhammed'in kutlu günlerine gelelim: İslâm ordusu Tebük savaşı sırasında El Hür'den geçiyordu. Semüd köylerine gelince Resul deve-sinden indi. Rabbine dua ettikten sonra dostlarına "Hakkın azabına uğrayan bu köyleri ağlayarak görmek gerek" dedi.

Dostlar korku içinde, Resul'ü dinliyorlardı. "Pey-gamberimizden mucizeler istemeyin. İşte Semüd kav-mi Resulilerinden mucize istedi ama sonu ne oldu? İstediyne de inandırmadı."

Anasından arından yavru devenin üç defa acı acı boğurması üzerine Salih, kavmine demişti ki: "Hakkın nimetlerinden faydalanarak yapacağınız için öndünüzde yalnız üç gününüz var. Sonra azap geliyor. Üzerinize gelen bu azabın belgesi şudur: Sabahları, ilk gün yüzünüzün sağ, ertesi gün kuzul, üçüncü gün de sıyah renkte olarak karşılayacaksınız."

Ve ertesi sabah gerçekten bütün çehreler safran sordulmuş gibi sapsarı olmuştu.

O zaman asî Semudlular: "Eyvah eyvah, ki günün biri doldu!" diye feryat ettiler.

Ertesi gün uyandııkları vakit çehreleri kana bulanmış gibi kıpırmışlardı. Yazık ki, zamani durdumak mümkün değildi ve azap onların biraz daha yaklaştı-mıştı.

Üçüncü sabah onları simsiyah bir çehreye karşıla-dı. Artık Semudlulara ne feryada gerek vardı, ne korkuya ilâhları da onlara yardım etmiyordu!

Herkes birbirine: "Vâdedilen zaman geldi çatı, hazır olun!" diye sızlandı. Ve kadınlar hazırlandılar, kafeninleri elleriyle giydiler ve yerlere kapanıp azabı beklemeye başladılar.

Nihayet, üçüncü günün sabahında gökyüzünden muthiş bir avaz: "Bir ses mi, bir feryat mı, bir dehşet mi?" Tanrı'nın mümkün değil. Evet işte azabın ta kendisi yıkıldı.

Bu dahşetli çağırışın etkisiyle Semudluların kaibe-ri ve göğüleri, evleri, köyleri, bağları, bahçeleri... Bütün güzelliği de bir anda yok oldu Alemdeki ebedi âbâd olan ve ebedi var olan bir Allah kaldı, ancak o!

Bu Salih Peygamberin ve devesinin öyküleri üzeri-ne şöyle bir an olsun düşünmek gerek! O deve neydi, o yavru neyin temsilciydi, o asiler kimdi.

Eskiler o deve "vücut binesi" dedi, o yavru "ruh" ve yavrusudur, o asiler, vücutdan Allah evi olduğunu ve ruhun o evi emanet bırakıldığını bilmeyen cahiller olduğunu söylerler. Doğrusunu kim bilir?

YARIN:
ATESİN YAKAMADIĞI ADAM:
İBRAHİM PEYGAMBER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Resimleyen: Sant YALAZ

Gencecik bir kadın ıssız bir mağarada bir oğlan çocuk doğurdu oğün

"Babacığım niye o puta tapıyorsun?"

8

BİR ZAMANLAR, şimdi Musul şehrinin bulunduğu yerlerde Babilililer otururdu. Babilililerin insanlık tarihine, akıllığın, kötülüğün, zulmün simgesi olarak geçen Nemrut adlı bir hükümdarı vardı. Bir gün Nemrut'un üzerine bir yıldız parladı. Bu yıldız görülmemiş derecede aydınlık ve görkemliydi. Olay hükümdarı çok korkuttu. Hemen kahinlerini, münecimlerini, falcılarını başına toplattı. Onlar doğacak ve Nemrut için çok tehlikeli görünen bir oğlan çocuktan söz ettiler ve ola ki, çocuk doğdu, bu ona işaretler, dediler. Nemrut, o söylenen yerde ve o söylenen tarihlerde doğan bütün oğlanları öldürttü. Gerçekte, Nemrut'un üzerine o yıldızın doğduğu gün gencecik bir kadın, ıssız ve karanlık bir mağarada bir oğlan çocuk doğurdu. Sesini çıkarmadan ve kimseye duyurmadan bu doğumu yapabilmek için çok eziyetler çekti. Çocuk da sanki ne koşullar altında doğduğunu bilmiyordu. Ağılamadı, anası onu bir pınar suyunda yıkadı temizledi, sonra emzirdi. Şimdi eve dönmeli gerekli. Ama çocuğunu götürmezdi. Onu mağarada bırakı ve evine döndü. Bu kadın Azer'in kızıydı. Kocası onu büyük bir merakla bekliyordu. Oğlanın adını İbrahim koydular. İbrahim bu mağarada yavaş yavaş değil, hızlı hızlı büyüdü, bir haftalık yolu bir günde, bir aylık yolu bir haftada aldı. Sonunda, bu karanlıktan güneşe ışığa, dışarıdaki hiç bilmediği hayata çıkmak istedi. Anası da, babası da büyük korku içindeydiler. Ama İbrahim, beni buradan çıkarın, diye onlara yalvardı. Bunun üzerine Azer köydeki yakın dostlarına yavaş yavaş olayı açtı, acaba Nemrut duyarsa oğluma bir zarar gelir mi, diye akıl danıştı.

Onlar bu meraklı hikâyeyi iligiyile dinlediler ve Azer'e güven verdiler ve: "Mademki çocuk yaşındın büyük

görünüyor, seni hiç kimse hükümdara garmazlamaz, oğlunu gün ışığına çıkar!" dediler. Azer ve karısı, bir gün mağaraya giderek İbrahim'e: "Haydi bakalım," dediler, "Artık köyümüze gidiyoruz." Vakıtlı akşamı. Gün yavaş yavaş kararıyor, gökte yıldızlar belirliyordu. İbrahim başının üstünde Çoban Yıldızını görürdü, ne de güzel, pırıl pırıl yanıyordu. Çocuk uzun süre hiç konuşmadan o yıldızda baktı, baktı, sonra:

"Herhalde, bütün bu güzellikleri, sizleri ve beni ve şu toprağı ve şu gökyüzünü yaratan İste bu, pırıl pırıl yıldız olmalı..." dedi. "Demek ki, benim Tanrım budur! Ve ben ona tapıcılarımdanım!" Ne ki, çok geçmeden, Çoban Yıldızı ortadan kayboldu. İbrahim büyük bir hayretle şimdi kendisine bomoş gibi gelen gökyüzüne, sonra bir anasına, bir babasına ve derin bir keder içinde söylendi: "Benim Tanrım nerede?" O zaman içinde önce bir boşluk, sonra bir korku doğdu ve ince bir titreme vücudundan gelip geçti. Ellerini başına götürdü ve:

"Ben kaybolup edip gideni sevemem!" dedi. Öyleyse onu yaratan neydi? Genç çocuk hem yürüyor, hem bunu düşünüyordu. Evet, onu yaratan? Şu hummaları, şu kuşları, şu suyu... Kimdi? İste o böyle bir düşünceyle kıvranıran karşı tepelerde Ay, tarlaiz bir görkemle doğuyordu. İbrahim'in nefesi tutulur gibi oldu. "Bu ne güzellik? Evet, İste benim Rabbim bu!" Böyle dedi ve o muhteşem güzelliğin önünde, ihtiyarız bir davranışla toprağı kapandı...

Ve genç adam daha ona karşı içindeki duyguları bir düzene koymadan farkettil ki, Ay da tipki Çoban Yıldızı gibi geçirdi.

O zaman içi yine burkuldu, yine bir yalnızlık, bir tuhaf korku içinde bocaladı. Artık sabah olmuştü, gün doğuyordu. Genç adam bir kere daha aldanmak istemiyordu ama, bu doğuşta, geceki maceradan da daha

görkemli bir tavır vardı. İbrahim güneşle beraber gelen aydınlığı, sıcaklığı, hayatı da gördükten sonra bir kere daha sordu: "Benim Rabbim bu mu?" Ama cevap güneşin kendinden geldi. Gün yarısı geçince onun "Kemali" "Zevale" doğru döndü, ışığı azaldı, sıcaklığı hafifledi, sonunda kayboldu. O zaman İbrahim kesinlikle "Ben "Zevale" bulanlara tapmam!" dedi. Ve durdu. Şu halde aradığı ve beklediği ve çağırıldığı kimdi? Sonunda sualini yine kendi içinden bir ses cevaplandırıyor: "Sen insanların Allah'a eş tuttuğu her şeyden uzaksın. Sen yüzünü, yeri, göğü yaratan Hakka döndün. Sen Allah'a eş koşuculardan değilsin!" Köye geldiler Azer, kavminin taptığı tahta putları yapardı. Onun sanatı buydu. Şimdi akıllı ve becerikli bir de oğlu var ya... Azer'in keyfine diyecek yok! Yaptığı putları bir sepete doldurdu, oğlunun eline verip ve onu en kalabalık pazar yerlerine salardı: "Haydi oğlum bunları sat!" Bu İbrahim'in en eğlenceli işiydi. Sepeti koluna takar, kalabalık pazar yerlerine dalar ve en tatlı sesiyle şöyle satışa başlardı: "Kimseye yararlanları da, zararları da dokunmayan bu putlardan satın alan var mı?" Pazarın ihtiyarları ona bir iki kere ihtar edecek olurlar. İbrahim tertemiz bir gülüşle sordu: "Ama, bunların size ne yararı var, ne zararı var?" İhtiyarlar kızdılar, anlayışsız bir çocuktu bu! Başlarında girebilirdi. Bu kararlar Azer'e gittiler ve oğlunu şikâyet ettiler. O gün de pazarda Azer'in putlarına hiç alıcı çıkmamıştı. İbrahim, her zaman yaptığı gibi sepeti yükledi ve ırmağın kenarına vardı. Tahta putları bir bir suya sokuyor, alaylı bir sesle: "İçiniz, serin sulardan içiniz!" diyordu. Azer gördüğüne fena halde öfkeleni ve İbrahim'e bağırdı: "Bizim ilâhlarımızla eğlenmeye korkmuyor musun?" Hayır korkmuyordu. Niçin korkusunu, Azer onları kendi elceğiyle yapmamış mıydı? Azer terledi. Verecek cevap bulamadı. İbrahim babasına soruyordu: "Babacığım, İhtimyen, görmeyen ve sana hiç bir yararı dokunmayan bu putlara niçin tapıyorsun?" Azer, oğlunun bu sorusunu büyük bir dehşetle dinledi. Bütün bunları nereden öğrenmişti. "İbrahim! Yoksa sen bizim ilâhlarımızdan yüz mü çeviriyorsun?" İbrahim gülümsüyordu: "Sana selâm olsun aziz babam! Ben senin içi kendi Rabbinden yargılanma dileyeceğim. O benim hakkımda lütfükdür. Ben sizlerden; sizin Tanrı'yı bırakarak tapıcılarınızdan ayrıyım. Tanrıma olan inancımda mutsuz olmamayı umarım." Azer, perişan bir haldeydi. Evet, hakları vardı, oğlu onların putlarıyla alay ediyor, bununla da yetinmeyip babasını da kendi yoluna çağırıyordu. Baba-oğlu dinleyenler arasında büyük bir sessizlik oldu. Peki, ya Nemrut bu olanları duyarsa halleri nice olacaktı? Hükümdar, böyle bir ihaneti affetmez, bütün köyü yerle bir ederdi. Bu korkuyla hiç kimse ağzını açmadı ve İbrahim sanki o köyde yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

İbrahim artık her fırsatta kavmini Hak dinine çağırıyordu, "Bir olan Allah'ın inananı!" diye öğüt veriyordu. Artık bu dünyaya neden geldiğini iyi biliyordu. Tanrı ona peygamberliğini açıkça haber vermiş ve on sayfa-lık bir "Kitap" göndermişti. Bir bayram günüydü. Azer son bir ömitle oğlunun yanına geldi ve: "Bugün bizim bayram günümüzdür," dedi. "Bizimle bayram yerine gelisen dinimiz elbette hoşuna gidecektir ve sen o zaman bütün bu safsatalardan vazgeçersin." İbrahim bu daveti kabul etti. Herkesle beraber o da yola çıktı. Bütün bir kavim bayram töreni için ağır ağır bir dağa tırmanıyorlardı. Bir ara İbrahim "Daha fazla gidemeyeceğim, hastayım ben," diyerek olduğu yere uzandı. Arkadan gelen kalabalıklar onun üzerine basıyor ve geçip gidiyorlardı, ihtiyarlar ve çocuklar da geçip gidiince İbrahim yerinden doğruldu ve: "Putlarınızı arkada bıraktığınız zaman Tanrı adına andıncırm ki, onları kıracağımı!" dedi. Bazıları sonradan: "Biz bu andı zaten işitmiştik," dediler. İbrahim acele şehre döndü, mabede girdi. Mabete bayram münasebetiyle putlara ikrâm edilen yemeklerle doluydu. Putlar bu yemekleri kutsayacak halk da dönüştü oturup yiyecaktı. İbrahim, bir diz dizi sahanlara, bir de sıra sıra ilâhlara baktı. Sonra sordu: "Yemeyecek misiniz?" Mabette derin bir sessizlik vardı. İbrahim yine sordu: "Niçin cevap vermiyorsunuz?" Sonra, omuzlarını silerek güldü, belinden baltasını çıkardı ve, en büyüğü hariç, diğer bütün putları bir bir baltaydı Bayram sonu şehre dönenler dehşet içinde, mabetin ortasında kala-kaldılar. İbrahim sessiz, sakin hatta gülümseyerek onlara bakiyordu. İçlerinden biri tarifsiz bir öfkeyle kükrledi: "Sen yaptın bunı, sen!" İbrahim, kırılmadan duran en büyük ilâhı gösterdi ve: "Niçin bana soruyorsunuz, ona sorun!" dedi. Baltayı bu en büyük ilâhın omuzuna mahsus asmıştı.

Öfkeller yine bağırdılar: "Sen ilâhların konuşmalarıca bilirsin!"

"Şu halde onların nesine tapıyorsunuz? Size hiç bir yararları dokunmuyor. Onları kendi ellinizle yaptınız. Kendi ellinizle buralara koydunuz. Onları yüce Tanrı'ya ortak ediyorsunuz. Oysa Tanrı tek yaratandır. Ondan başka Rab yoktur. İste sizinkiler devriliş gittiler. Devriliş gittimediler mi?"

YARIN: NEMRUT ATEŞİ

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Resimleyen: Suat YALAZ

Gözlerine inanamayan Nemrut'un ağızından şu sözler döküldü

"Seni amansız ateşten koruyan ne?"

9

ARTİK olay Nemrut'tan saklanamazdı. Tez vakitte ulaklar binleklerine atlayıp hükümdar sarayına vardılar ve: "İşte, münecimlerin vaktiyle bizim yaptığımız putları kıracağı haber verdiği adam, sonunda zehir ettiler ve mabellerimizde bir tek sağlam put bırakmadı" diye haber verdiler. Nemrut hemen ardına adamlarını aldı ve Azer'in köyüne doğru yola çıktı. İbrahim büyük bir kalabalığın ortasında, sanki hiçbir şey olmamış gibi tatlı tatlı konuşuyordu: "Ben sizin Tanrı'ya ortak tuttuğunuz ilâhlarınızdan korkmadım. Onlar bana zarar vermezler. Meğer Rabblım kendi idaresiyle bana bir zarar erişti.. Derken kalabalık Nemrut'u ve adamlarını gördü. Büyük bir heyecanla dalgalandı. Hükümdarın gözlerindeki hiddet herkesi tırtır tırtırıyordu. "Ey Azer oğlu İbrahim, ilâhlarımız bu işi sen mi yaptın?" "Bunu yapan belki de şu en büyüktür, ondan sor. Eğer sorduklarına cevap verabilirse!" İhtian sen seda çıkmayınca Nemrut İbrahim'i sordu. "İbadet ettiğin başkalarını da ona imana çağırдың senin kudretini her şeyden ulu gördüğün senin mabudun nasıl bir şeydir?" "Benim mabudum diriltir ve öldürür!"

"Ben de diriltir ve öldürürüm. Tebe-
amdaki iki adamdan birine ölüm, birine
hayat hakkı verebilirim yalnız benim
elimde!" "Ama, sen ölümünü gördüğün
zaman, yaşasın diye bıraktığını hiçbir

güc yaşatamaz. Herşey benim Rabblım
elindedir ve sen bu düzeni Nemrut
olduğun halde bozamazsın!" Bu söz,
bütün kalabalığı tırtırtı. Hükümdar düşün-
dü ki, onu daha fazla söylemek zararlıydı.
"İrade ediyorum!" dedi, "Bana
ve bizim ilâhlarımızı saygısızlık eden
bu adamı ateşlerde yakmak gerek!" bu
emir üzerine görülmemiş bir ateş yaks-
mak için gerekli hazırlıklar başladı. Bir
adam meydana dağlar misali odun yığ-
dı. Oyle ki, odunu ateşlemek için
uzun uzun merdivenler kuruldu. Nemrut
hükümdar onun nasıl cayır cayır yana-
cağını seyredilebilmek için odunların ya-
nına yüksele bir kule yaptırdı.

İbrahimi eli kolu bağlı ateşin yanına
getirdiler. O ne korkuyor, ne bir şey
söylüyor. Nemrut genç adamı ucu
gökleri bulan ateşin içine saldığı zaman
yer, gök ve insandan gayrı bütün yaratıl-
mışları Allah'a niyaza vardılar: "Rab-
blım, Rabblım..." diye feryat ettiler. "Yer
yüzünde, senin ev sevdiğin o güzel İbra-
him mi ateşlerde yakılıyor? İzin ver
de rahmetine sığınıp onun yardımına
koşalım." Bunun üzerine âlemlerin Rab-
bı buyurdu: "O, sizden yardım istediği
zaman ona koşun. Ama o, benden baş-
kasını yardıma çağırmayacaktır. Onu
benimle başbaşa bırakın, aramızda gir-
meyin!" Herkes, ateşlerin ortasında İbra-
him yandı, kül odunu sarıyordu. Bir
vakit sonra, bineği üzerinde Nemrut:
"Görelim, neler oldu?" diye o tarafa
gelince, o da, adamları da büyük bir
dehşete düştüler. Nemrut haykırdı:

"Yoksa yanlış mı görüyorum? Çabuk
kulelere çıkalım ve ateşin ortasında ra-
hatça oturalım şu hayale yakından baka-
lim!" Nemrut, kulenin tepesinden feryat
ediyordu: "Seni bu amansız ateşten koru-
yan nedir?"

"Her halde senin taplığın
putları değil!" "İbrahim? İstersen o ateş-
ten çıkabilir misin?" "Evet, çıkabilirim."

"Ateşte kalmaktan korkmuyor musun?"
"Hayır... Aslında ben bir ateş bahçesinde
değil, bir ilâle bahçesindeyim."

"Oyleyse yürü..." İbrahim yığılı odunların
içinden indi, alevleri eliyle itiyor, ken-
dinden uzaklaştırıyordu. Karşı karşıya
geldikleri zaman İbrahim'in yüzünde tatlı
bir gülümsemeden başka hiçbir şey
göremediler. Ne öfke, ne kin... Nemrut
ise korkudan tir tir titliyordu. "Seni ko-
ruyan senin Rabbine kurbanlar takdim
etmek isterim." dedi. İbrahim: "O senin
kurbanlarına muhtaç değil," dedi.

"Ne var ki onun yoluna dönmelisin!" "Ben
mülk ve devletimi terk etmek kudretinde
değilim ki!" O zaman İbrahim: "Yanıl-
dığın burası" diye anlattı: "Mülk ve dev-
let Rabbindir. Bizler onun iradesiyle bu
dünyaya yaşayan kullarıyız!"

Bütün bu
anlardan sonra Babillerin bir bölümü
Tanrı'nın İbrahime neler lütfetmiş oldu-
ğunu görenek onun davetini kabul ve
ona iman ettiler. Bu bir avuç içinde Sara
adlı bir kadın da vardı. Sara, İbrahim'e
sadece iman etmekle kalmamış, onu
büyük bir aşıkla da sevmişti. Onun için
İbrahim'in ateş hikâyesinden sonra ev-
lendiler. Ve sonra, İbrahim, Sara, kar-
deşinin oğlu Lût ve onlarla gönül ve iman
birliği etmiş olan birkaç kişi, bu
münkirler arasından ayrılmaya, daha
huzurlu, daha sevimli beldelelere göç et-
meye karar verdiler. İbrahim Sara'yı bi-
neğinin terkisine aldı ve Mısır yoluna
yöneldiler. Onlar daha Mısır toprakları-
na girmeden Sara'nın güzelliği Mısır ül-
kesinde yayıldı. Firavunun bir ulacı ko-
nukladıkları hana gelerek İbrahim'e, ya-
nındaki kadının kim olduğunu sordu.

İbrahim, bu milsizli güzelliği için karim-
dir demekten korktu, kız kardeşimdir
dedi. Böylece onu daha rahat himaye
edeceğini sanıyordu. Ulak bu haberi Fi-
ravun'a götürürken ondan "O kadını bu-
raya getir" emrini aldı. Sara, içinde en
küçük bir korku duygusu olmadan Fi-
ravun sarayına girdi. Firavun bu görüme-
miş güzelliğin karşısında hayran, ağzı
dili kurumuş. Öylece kalakalmıştı. Ne-
den sonra: "Sen, Hanandan gelen o
garip adamın neslini!" diye sordu.

"Kız kardeşim!" Firavun: "Biraz
yaklaş" dedi. "Seni yakından görmek
istiyorum." Sara yaklaştı. Kendisiyle
beraber sanki bir ateş de Firavuna ya-
klaşıyordu. Adam: "Biraz daha yaklaş,
dedi, seni daha yakından görmek istiy-
yorum!" Üçüncü emrinde Firavun dayana-
madı, elini uzattı ve Sara'nın bileğini
yakaladı. İşte tam bu sırada Tanrı muc-
zesini göstermiş, Firavunun kolu, kuru
bir ağaç gibi kalvermişti. "Ne var sen-
de?" diye haykırdı. "Ne var sende?"

"Benim üzerimde, senin hiç bilmediğin
Tanrı'nın koruyucu eli var..." "Oyleyse
dua et Tanrıma... dua et de elim kolum
düzelisin!" Kolu düzeldi, öfkeden, yenil-
giliden güçsüzlükten deliye dönmüş
gözlerle adam: "Kimsin sen? Sende ne
var?" diye bir kere daha sordu. Sara
artık doğruyu söylemeliydi: "Ben, dedi
İbrahim Peygamber'in kızı Sara'yım!"

"Kız kardeşim demisini!" "Evet... Kor-
kudan. Onun karısını benli göme-
niz!" "Benden kime sığınıyordun?" "Ko-
camin elçilik ettiği, bir olan ve benzeri
olmayan Tanrı'ya!" "Elini kolumu bir an-
da kurulan odur!" Firavun artık Sara'dan
hoşlanmıyordu. Hemen adamlarına bir
emir verdi: "Kadını kocasının yanına
götlürün. Saraydaki esir kızlardan birini
ona verin, hediye edin. Kocasına da
söyleyin, buralarda kendi Tanrısından
filân söz etmesin. Benim Ötkemi Hemen

terk etsin. Burada tek Tanrı benim. Bu-
rada benim sözüm geçer" Sara, Firavun-
un sarayından kurtulup arkasında ken-
disine hediye edilen çarşya ile İbrahim'in
yanına geldiği zaman o, ibadet edi-
yordu. Kadınlardan birden iki olduklarını
neden sonra farketti. Çarşya'nın adı Hacer'di.
Yeniden bir yolculuğa başlamak
gerekliyordu. Bu sefer bir avuç münimle
birlikte yanlarında Hacer de vardı. Kafile
ilk konak yeri olarak Filistin'de Sebül
adlı yerde kaldı. İbrahim Nebi, Sebül'yi
sevmişti, orada bir süre oturmaya karar
verdi. Kuyu kazdı, mescit yaptı. Kuyu-
dan gövül gövül su geliyordu. Oralarda
hiçbir pınardan böyle bereketli su geldi-
ğini kimseler bilmiyordu. Ama Sebiller
bunu kendilerinden bildiler. Kendilerin-
den bilince gurur damarları kabarmaya
başladı. Azar azar göçmenleri hor, hakir
görür oldular. Sonra da... yine azar azar
İbrahim'e eziyete başladılar.

Günün birinde Sara, İbrahim'e: "Çok
kusurluyum" diye sert yandı. "Sana bir
oğlan verip yüzünü göldüremedim...
Onun için karar verdim, Hacer'i gönlüm
rızası ile sana veriyorum. Belki de bek-
lediğimiz çocuğu o sana verecektir, onu
al, onunla evlen!" Ve İbrahim Sara'nın
izni üzerine Hacer'i aldı. Gerçekten de
ondan güzel bir oğlu oldu. Adını İsmail
kozdular. Sara, çocuk doğduktan sonra
Hacer'i ve onun kucağındaki oğlanı son
derece kıskandı. Ne kadar dişini sıkırsa,
ne kadar başına taş bassa olmuyordu.

Hacer, Sara'nın kendisine yaptığı ezi-
yetlere yörek ferahlığıyla dayanıyordu. Bu
sıkıntılar onun mutluluğundan kefare-
tiydi. Ama Sara artık bu işe takat gös-
teremeyeceğini anladı. Daha fazlasını
yapamayacaktı. Bu duyguyla İbrahim'e
gitti: "Yine, dedi, biliyorum, bütün ka-
bahat benim! Ama ben o kadını ve o
çocuğu kıskanıyordum. Dayanamıyordum.
Onlar benim gözümün önünde oldukça,
ben, beni böyle bir çocuktan mahrum
eden Rabbinden şüpheleniyordum, ima-
nım sarıslıyordu!"

İbrahim sordu: "Ne yapmamı istiyor-
sun?" "Onları al ve buradan uzaklaş!
Onları bir daha görmek istemiyorum."

"Ama o benim oğlum! Öbürü de bana
böyle bir oğlan çocuk doğuran kanım.
Onlarla ilişigimi kesemem!" "Bazan on-
larla, bazan benimle... Fakat biz hepimiz
bir arada olamayız. Beni anla, bu bir
zaaf ama, bunu benim kadınlığıma ver!"

Ve İbrahim, Hacer ve İsmail'i yanına
alarak yeni bir yolculuğa yöneldi. Genç
kadın nereye gittiklerini bilmiyordu, İbra-
him'e de sormuyordu. Onlar yürürken,
başları üzerinde bir bulut belirdi. Bu
bulut, Mekke topraklarına geldiğinde,
Tanrı tarafından İbrahim'e hitap edip:

"İbrahim, sen Kabe'yi yapmakla görevli-
sin onu benim gölgemin toprağa düştü-
ğü yere kur, ne bir ekik, ne bir fazla..."
diye seslendi. İşte bunun üzerine İbra-
him ve oğlu İsmail Kabe'yi bünnyada
bağladılar ve tez zamanda bitirdiler. İbra-
him için artık dönüş zamanı gelmişti.

Hacer'le ve İsmail'e vedalaştı. O zaman
Hacer sordu: "Ey İbrahim, kime güvene-
rek bizi buralarda bir başımıza bırakıp
gidiyorsun?" "Her zaman sizinle olan
Allah! Siz yalnız değilsiniz. Ama be-
nim insanlar arasında görevim var, onla-
rın hak yoluna davet edeceğim ve Beytul-
lah'ı ziyarette çağıracağım." Çocuk ağlı-
yordu. Tutturacak bir bahane bulama-
mış gibi, su, sul diyordu. Babası git-
miş, işte onlar susuz kalmışlardı. Bu
feryat ve ağlama gittikçe artmaya başla-
dı. Hacer'in yüregini paralar oldu. Yal-
nız ve çaresiz kadın, üzerinde bulundu-
ğu Safa tepesinden Merve tepesine ko-
şuyordu, orada burada bir yumuk su arı-
yordu... Sonunda İsmail sul... diye tiple-
nirken ayağı kumlara gömüldü ve oradan
bir su kaynamaya başladı. Biraz
acı, fakat bu gibi şokuk bir suydı.

Kaynakta dışarı taşarak zem... zem...
zem... diye ses çıkırıyordu. Hacer, he-
men suyu toplamak için küçük bir havuz
açmaya davrandı. Fakat Cibrail ona
sesleniyordu: "Teşâllanma... Bu ebe-
di akacak! Bu, Tanrı konuklarını içce-
ği pınardır. Bu suda Hakkın rahmeti
gizlidir!" Hacer'in hayat hikâyesinde,
eğer üzerinde biraz doğanotecek olursa,
bütün kadınlardan, bütün kadınlığın yaz-
gısı vardır. Ve bu yazgı bakıp geçilecek
öçüde basit çizgilerle örülmüştür...
Ama biz onların hikâyesini burada bir-
kalem ve o eyyam komşu topraklarda
Peygamberlik eden bir başka seçilmişin
hikâyesi üzerine baş eğelim.

YARIN: SEDUM ve LUT

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Resimleyen: Suat YALAZ

İbrahim Peygamber yollarına çıkan bu sevimsiz ihtiyarı çok iyi tanıyordu

"Tanrı düşmanı İblis beni kandıramazsın"

İBRAHİM Peygamber oğlu İsmail ve eş Hacer çölünde bir arpa giderken Rabbine niyaz etmişti: "Rabbim, oğlumu ve onun anasını senin kutlu erin yanında; ekini olmayan, ağacı, gölgesi bulunmayan o derede bıraktım. Rabbim onları gözet, yalnız bırakma. İnsanlar onları gerçekten sevsin, sen onları tatlı meyvalarınla rızıklandır ki, onlar bu yüzden de sana şükretsinsin." O sıralarda Cömüm boyundan bir cemaatin kervanı Şam'a gitmek üzere Mekke topraklarından geçiyordu. Genç kervan yer yer anlaşılmaz kervan geçmez misal-ienna. Oysa bir de baktılar, uzaktaki bir kadın ve yanında bir çocuk. Bu görüşmeleri, kervan merkezi ölümlü anında kervan başını zlandı, derisini öne sürdü, Hacer'in yanına vardı. Zemzem tıyını da çözü zaman gördü. Orada konaklamak için Hacer'den izin istedi. Neden olmasın. Kervan'da, kadın ve çocuk, yandı yandı. Bu kervan, kadın ve anası, yine yalnız kalıyorlardı. Kadın da, Arada bir İbrahim onları görmeye geliyor, her geşle şefaf biraz daha rahatsız oluyordu. Küçük bir köy, köy, kervanlara kervan, hayvanlara bakıcı adam arıyordu. Oysa İsmail, de gününden büyüyor, erşin bir de kervan oluyordu. Hanı o daha küçük bir çöle yürürken, anasıyla beraber terk edilmiş ve yapayalnız olanların yanına konan bir Cömüm kabilesi vardı ya. İşte, Cömümlülerin bir kısmı da gelip İsmail ve anasının yanına mekân tutmuşlardı.

Çölün birinde İsmail bu boydan bir kızla evlendi. Babası nice bir o taraflara uğramıyordu.

Sonra, o müjdeden dokuz ay on gün sonra bir oğlan doğurmuş, adını İshak koymuşlardı. Ama, Sara'nın gönlü hâlâ Hacer ve İsmail'e kapalıydı. Onun için İbrahim kendisinden izin isteyince "Tez git, tez gel ve orada oyalanma" dedi. İbrahim oğlu evine geldiği zaman ummadığı büyük değişikliklerin kendisini beklediğini hayretle gördü.

Hacer ölmüştü. Sabırlı, vefalı Hacer. Halinden hiç kimseye deri yanmayan, terk edilmiş arkaya atılmış kadınların ilk temsilcisi Hacer.

İsmail erlenmişti. İbrahim oğlunun evine vardı. Kendisini genç, güzel ama son derece akıllı bir kadın karşıladı.

"Kimli istiyorsun? Dilenci misin?"
"Hayır...Ancak bana vereceğin biraz yiyecəğin varsa memnun olurum, uzak yoldan geldim."
"Yolun beni ilgilendirmez. Sana verecek hiçbir şeyim de yok. Kocam da avlanmaya gitti."
"Bik sık gider mi?"
"Anası öldüğünden beri her gün. Geçimimiz yok, onun için av bahandır."

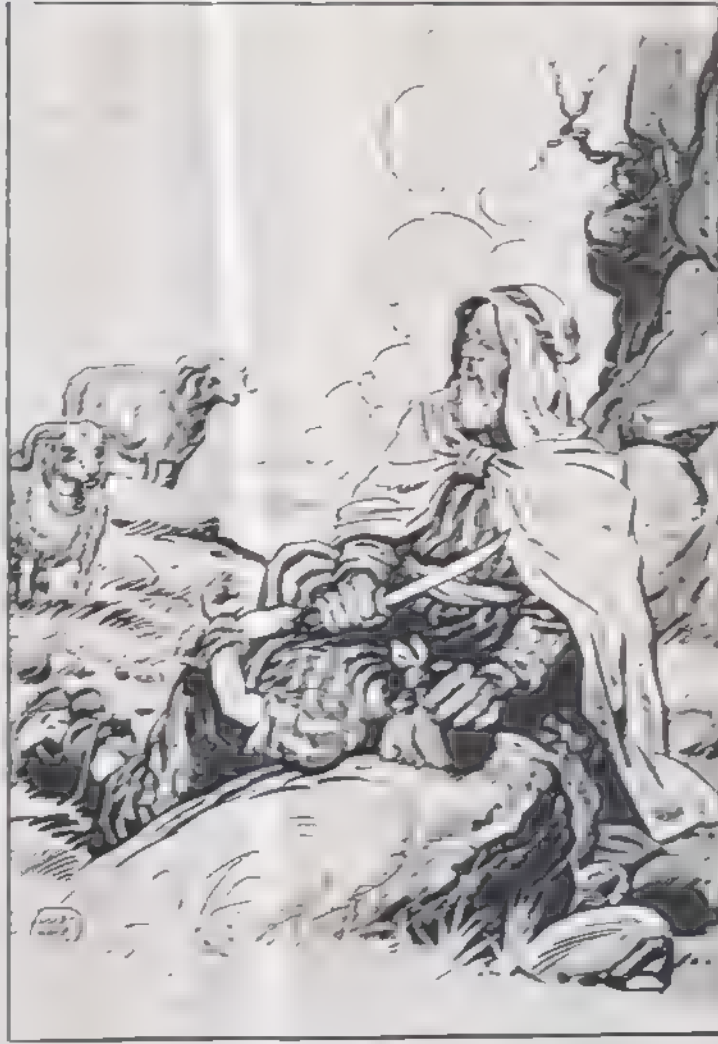
İbrahim eliyle boynunu bükte: "Eşin gelince benden selâm söyle." dedi.

"Beni tanımaz ki...Ne diye boğuna selâm emanet ediyorsun?"

"Ben ona şöyle bir ihtiyar geldi de...Yine dedi, o ihtiyar rice etti, eğer İsmail beni dinlerse, evinin eşliğini değiştireceğin, dedi de. Olur mu?"

Kadın ters ters İbrahim Peygamber'e baktı. Güzel di ama bakışlarında tarifsiz bir akıllık, bir kin ve öfke vardı.

"Söylersen...Haydi, artık çık git buradan."
İbrahim üzgün ve kırılgan yürüdü, geldiği yolları hep İsmail'in tasası ve Hacer'in hasretleriyle geçti. Onları çöllerde bırakmıştı, ne de olsa her ikisinden de sorum luydu.

"Biraz ilerisinde kurbanlık iki koç belirmişti..."

İsmail avdan evine döndüğü zaman aksı ve huysuz karısı ona gündüz olanları anlattı. Genç adam hikâyeyi heyecanla dinliyordu. Kadının sözü bitince: "O benim babamdı. Kapının eşliği de sensin. Baba sözü benim için kutsaldır, seni bırakıyorum." dedi.

Şimdi yine yapayalnızdı. Fakat aradan çok geçmeden yine Cömümlülerden bir kızla evlendi. Bu seferki de güzel bir kadındı. Üstelik son derece iyi kalbli ve tatlıydı.

İbrahim Peygamber Mekke'ye bir sefer daha yaptı. Yeni gelininin evvelkinden ne derece farklı olduğunu da bu sefer sırasıyla öğrendi.

Kapıyı çaldı ve sordu: "Genç İsmail evde mi?"
Hayır İsmail evde yoktu, avlanmaya, yasaklı bölgenin dışına gitmişti.

İbrahim Nebi sordu: "Acaba ne zaman gelir?" Genç kadın cevap verdi: "Bilmem ki, babacığım, bazı birkaç gece kalır, bazı hemen döner."

Acaba evde bu yaşlı konuga biraz yiyecek var mıydı? Yeni gelin güzel güzel göldü. Elbette. Şimdi getirecekti.

İbrahim Nebi hem yemeğini yiyor, hem de sohbet ediyordular:

"En çok neler yersiniz?" "Et ve süt, bazan da kervanlar getirirse, biraz hurma yeriz. Ama, asıl et ve süt!"

Bunun üzerine yaşlı adam: "Allahım, onların et ve sütlerini bereketli eyle..." diye dua etti, doyamadı, yine dua etti.

Derler ki, gelini o zaman et ve süt yerine buğday ve hurma demiş olsaydı ve İbrahim Nebi onun üzerine

dua etseydi, Mekke yeryüzünde bu nimetlerin en çok, en bereketli olduğu yer olacaktı.

Genç adam, bu hoş sohbetli ihtiyarı çok sevmişti. Masanın çekilince yola çıkmak üzere azık torbasını omuza ve kadına: "Eşine benden selâm et, dedi evinin eşliği kutlu olsun, onun kıymetini bilsin."

İsmail evine döndüğü zaman daha içeri girer girmez babasının kokusunu aldı: "Bu eve kim geldi?" diye sordu.

"Bir yaşlı adam! Ama, ne iyi bir adam. Belli ki Allah dostu. Onu ikramladım. Yemekler yedirdim, saçlarını yıkadım, ayaklarına su döktüm."

"Peki...O sana ne dedi?"

"Etmiş ve sütümüz için dua etti. Sonra sana selâm söyledi ve kapısının eşliği kutlu olsun, onun kıymetini bilsin, diye haber bıraktı."

İsmail sevinçle kansasına sandı ve "O benim babamdı." dedi. "O eşik sensin." diye müjdelledi.

İbrahim Peygamber bir kere daha Mekke'ye geldiği zaman oğlunu evde buldu.

O sırada oğlu, Zemzem kuyusunun arkasında, ekilen onanıyordu. Birbirlerine hasret ve iştiyakla sardı. İbrahim: "Oğlum, dedi, Rabbim'den Kâbeyi onarmak ve yükseltmek için emir aldım. Senin de bana yardım etmen emrolundu."

"Ben de o emre itaat ederim."

Ve sonra birlikte işe başladılar. İsmail taşları sırtın da getiriyor, İbrahim'e uzatıyordu.

Yaşlı hayli yükseldikten sonra, yaşlı İbrahim taşları kaldıramaz oldu. Bunun üzerine kocaman bir taş getirdiler. O, bu taşın üzerine basarak yapıya devam etti. İşte bu taşın adı şimdi de "Makamı İbrahim"dir.

Ve sonra, İbrahim'e İnsanları Kâbe'ye ve Hac yapmaya davet emrolundu.

İbrahim, bu yaşlı halim ve bu çıkmayan sesimle... Ben bu daveti kimselere duyuramam ki...diyordu. Ama Rabb'i ona güven verdi: "Sen çağır, biz senin sesini duyurabiliriz."

Derler ki, İbrahim'in daveti gerçekten öyle bir duyuruldu ki, insanlar, kuşlar, balıklar...Hattâ ağaçlar ve taşlar bile bu davete koştu.

Bugün ifâ edilen Hac'da, İbrahim'in koyduğu esaslardan çok şey vardır.

İsmail Peygamber'in kurban kıssasını bilmeyen var mıdır?

Rivayetlere göre, İsmail Peygamber'in kurban edilmesinin bir sebebi şudur: İbrahim Nebi, Sara'dan oğulsuz kaldığı o eski günlerde Rabb'i'ne niyaz ederken: "Bir oğlum olsa da sana kurban etseydim..." diye adakta bulunmuştu.

Bir gece niyazında İbrahim'e bu adak hatırlatılmıştır. Bunun üzerine İbrahim oğlunu yanına aldı, ipini, bıçağını tedarik etti ve dağa doğru yürümeye başladılar. Oğul, odun toplayacaklarını sanıyordu. Babası ona hiç bir şey diyememişti. Yolda sevimsiz bir ihtiyara rastladılar. Gerçekten, ne de sevimsizdi.

Önce babaya sordu: "İhtiyar, nereye gidiyorsun?"

"Dağa...Bazı işlerimiz var." Bu sert cevap sevimsiz adamı yıldırmadı, eğildi, İbrahim'in kulağına dedi ki: "Yoksa rüyanda şeytani mi gördün? O sana, yoksa oğlunu kurban etmen gerek mi dedi?"

İbrahim bu yilişığı iyi tanıyordu: "Tanrı düşmanı İblis, dedi, beni kandıramazsın."

İblis fena halde bozulmuştu. Bu sefer İsmail'in tarafına geçti: Biliyor musun, dedi, baban seni nereye götürüyor? "Evet biliyorum." Sonra kendi de inanmayarak, fakat cesaretle: "Odun toplamaya," dedi. Şeytan güldüyordu. "Tanrı adına andiçerim ki baban seni boğazlayacak!" "Neden?" "Allah böyle istiyor zannı ile yanılıda da ondan." "Benim babam ulu bir Peygamber'dir, Tanrı onu yanılmaktan korur."

İbrahim ve İsmail başbaşa kaldılar.

O yerin adı Sabır dağıdır.

Baba, oğlundan orada açıkça izin istedi, "Sen bu işe ne diyeceksin?" dedi. İsmail sadece "Emrolunduğu üzere hareket et, benim sabredicilerden olduğumu göreceksin!" diye cevap verdi.

Ve sonra, rivayet ederler ki, İsmail babasına dedi: "Ellerimi ve ayaklarımı sıkı bağla ki, üstüne kan sıçramasın! Bıçağını bile ki, işini çabuk görsün. Yüzükoyun yat ki, alnım toprağa değsin. Yüzümü görünce merhamete kapılıp Tanrı'nın emrini unutma."

Lik hamleye gözlerini kapayarak davrandı, fakat... Bıçak tersine döndü ve görevini yapmadı.

Ve Allah İbrahim'e seslendi: "Ey benim has Resulüm İbrahim! Emrolunmuş görevi yaptın sen. Rabbin seni sinadı ve sen kazandın! Ateşle sinandığın gibi!"

Ve o anda, İbrahim karşısında iki koç kurban zühur etti. Bunlar, kurban İsmail'in yerine Tanrı marifetiyle gönderilmişti.

Oğlunu eliyle boğazlama taşına yatıran İbrahim sel sel ağılıyordu. Genç yaşında, baba eliyle kurban edilecek olan İsmail de sel sel ağılıyordu. Allah yine seslendi ve "Bu yaptıklarınızdan ötürü size dargın değilim, gönderilen koçları İsmail yerine kurban ediniz."

Baba-oğul emre itaat ettiler.

Artık sinavlar ve denemeler bitmişti. İbrahim Peygamber son derece yaşlı ve düşküdü. Azrail ona kendinden daha yaşlı ve düşkün bir ihtiyar şeklinde göründü. O, Tanrı'na: "Rabbim beni bu hallere düşürmeden canımı al" diye dua etti. Ceyrun'da bu dünyadan göçtü, onu Sara'nın yanına gömdüler.

Sonra İsmail'e Yemen ve Amalika taraflarına gitmesi ve oralar halkını Hak yoluna davet etmesi emrolundu.

İsmail, her zaman olduğu gibi, emrolunduğu üzere hareket etti.

İsmail El Hicr'de öldü ve annesi Hacer'in yanına defnedildi. Burası görünüşte çölün en serin yeri idi, sanki cennete pencereleri vardı.

YARIN: İSHAK-YAKUB

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

Rafka bir hamileliğinde
karnındaki çocuğun sanki
birisiyle ittiğini hissetti...
Ve Rabbi ona haber iletti:

Resimleyen: Suat YALAZ

12

"Senin karnında iki ümmet var"

Hani Sara'nın nice yıllardan sonra, kurumuş dala can gelmesi gibi, bir oğlu olmuştu ya. Rabbi adını İshak koydu. İsmail, bu dünyadan göçerken, dünyanın ve ahiretin işlerini, gözetilmesini işte bu İshak'a bıraktı. İshak, ağabeyi İsmail'den sonra Nebilik mihrini ondan aldı. Hatırlarsınız... Sara ve oğlu "Kenan illeri"nde oturuyorlardı. İshak güzel, halim, selim, uysal bir çocuktur. Ancak gözleri az görüyordu. Anasını çok severdi. Eteğinden ayrılmaz, o çok yaşlı olduğu için, her hizmetine koşmak isterdi. İshak evlenme çağına geldiği zaman İbrahim ve Sara çok düşündüler. Çünkü ona Kenan illerinden hiçbir kızı almak istemiyorlardı. Bu illerde yaşayan kavimler son derece kötü huylu ve fesatlılar, kimse kimseyi sevmiyordu. İşte Sara, bu sıralarda öldü. İbrahim ona Kenan topraklarındaki Habrun köyünde bir tarla satın aldı ve Sara'nın mezarını bu tarlaya yaptı. Sonra en sadık kölesini yanına çağırarak artık büsbütün yalnız kalmış olan İshak'ın evlenmesini bir kere de kölesiyle konuştu. Ve ona dedi ki: "Rabbim hakkı için bana söz ver ki, oğluma Kenanlılardan kız almayacaksın. Seni görevlendiriyorum: benim köyüme ve baba ilime gideceksin. İshak'la evlenecek olan kızı oradan getireceksin. İbrahim'in sadık kölesi sordu: "Efendim ya oradan bir kadın benim peşime düşüp gelmezse? Acaba, oğlunu alıp senin köyüne götürsem nasıl olur?" İbrahim cevap verdi: Hayır! Sakın oğlumu araya götürme. Benî, baba ocağından alan ve "bu diyarı senin soyundan gelenlere vereceğim" diyen Rabbim oğluma nasib olan kızı sana bildirecektir. Ve eğer o kız seninle gelmezse sen o zaman bana verdiğin sözden halâs olursun..."

İbrahim'in kölesi, on deve alarak yola çıktı ve bir kaç günde onun eski yurduna vardı. Gönölünce pazarlığını tutmuştu. Köyün çeşmesinden su taşıyan kızların yanında duracak ve onlardan su isteyecekti. Kim suyu bin can ile verirse köle ona bekâr mı, evli mi olduğunu soracak, bekârsa eğer, durumu ona anlatmaya çalışacaktı. Gerçekten, pınarın başında köyün hemen de bütün kızları toplanmıştı. Bunların içinden Batevil bin İlyas'ın kızı Rafka ayrıldı ve kölenin yanına gelerek sordu: "Bir istediğin mi var?" Köle bu güzel kıza büyük bir minnetle baktı ve: "Rica ederim, testinden biraz su verir misin?" diye sordu. Rafka hemen omuzundan testiyi indirdi, köleye serin suların içirdi, sonra da sordu: "Develerin su içmek istemez mi?"

Onları suvarmak için pınardan yeniden su getireceğim." Ve Rafka kölenin on adamasını da suladı. Bunun üzerine dedesini çağırdı: "Sen kimlerden ve bekâr mısın?" Evet... Kız bekârdı, Batevil bin İlyas'ın kızıydı. Evet, evlerinde hem onun için, hem de develeri için barınacak yer vardı. Rafka, Tanrı misafirini aldı, eve getirdi, ağabeylerine onu tanıttı ve köle o evde konuk oldu ve gece, o köye ve o eve neden geldiğini evin erkeklerine anlattı. Onlar: "Bunu Rafka'ya soralım, dediler, eğer o seninle gitmek isterse bizim bir diyeceğimiz yok!" Rafka bu daveti sanki duymadan bekliyordu ve hazır. Böylece yola çıktılar.

İshak Nebi, onların gelişini uzaktan gördü, bir tarlada çalışıyordu. İşini bıraktı, onlara doğru yürüdü. Kız sordu: "Bizi karşılamak üzere gelen bu adam kimdir?" "Efendimizdir, senin de efendin o." Rafka peçesini örttü, İshak'ı öyle karşıladı. Sonra onları nikâhladılar ve bu iki çift birbirlerini çok sevdi, çokluk

"İshak, elini Yakub'un başına koydu ve dua etti."

çocuk sahibi oldular. Rafka bir hamileliğinde, karnındaki çocuğun sanki birisiyle ittiğini hissetti, bundan çok korktu. "Rabbim, eğer böyleyse neden yaşıyorum ben?" diye sual etti. Ve Rabbi ona haber verdi ki, "Senin karnında iki ümmet vardır ve onlardan biri öbüründen güçlüdür ve büyük, küçüğe kulluk edecektir." Gerçekten Rafka ikiz doğurdu. Önce doğan çok tüylü bir çocuktur, ikincisi onun topuğuna eliyle yapışmış olarak doğdu. Onun için bu ikinciyi "Topuğu tutan" anında Yakub adını verdi. Birincinin adını da İys koydular. Râvilerin rivayetine göre, İshak Nebi, El-İys'i çok severdi. Rafka da Yakub'a bayılırdı. İşte, İsmail oğulları Yakub'un soyundandı; Rumiler de İys'in soyundan türediler. İshak Nebi, oğullarının büyüme çağlarında kavimlerini ve müminlerini pek güzel yönetiyordu. Onan herkes hoşnuttu. O da herkesten ve her şeyden hoşnut olmasını bilirdi. Hayatı, ne dedesi İbrahim gibi, ne de ağası İsmail gibi büyük dağdağalar ve sınavlarla geçmişti. Sanki onun çağında hayat bir dinlenme dönemine girmiş gibi sakındı.

Ve bir gün İshak Nebi, ömrünün son günlerine geldiğini anladı. Oğulları ile yapacağı bir konuşma vardı. Elindeki mânevî emaneti, nasibi olana devredecek ve İshak böylece dünya ile ilişkisini kesecekti. Ama günün birinde

İshak Nebi, oğlu İys'e: "Oğlum, bugün avlanmaya gitmiyor musun?" diye sordu. Gidiyordu. İshak oğluna rica etti: "Öyleyse bana biraz av eti kızart ve sonra yanıma gel. Benim artık son günlerimdir, sana babamdan öğrendiğim en hayırlı duayı edeceğim ve bu dünyayı öyle bırakacağım..." İshakın karısı Rafka bu konuşmayı duymuştu. O, Yakub'un da aynı hayır duaya hak kazandığına inanıyordu. Niçin bundan mahrum kalıncı? Bu düşünceyle Yakub'a koştu: "Sürüden, dedi, bir kuzu al, onu kes, kebab et ve babana ikram et..." Yakub, anasının dediklerini hemen yaptı. İys'ten evvel eti babasına getirdi. İshakın gözleri görmediği için gelenin kim olduğunu bilemedi ve sordu: "Hangi oğlumsun sen?" Yakub annesinden aldığı talimata uyarak: "İys'im" dedi. İshak elini oğlunun vücuduna götürdü. Evet İys'in ki gibi tüylü tüylüydü. Ama koku İys'in kokusu değil; Yakub'un kokusuydu... İshak düşünceli ve dargın: "Önce yemegimiver!" diye emretti. Yakub babasına yemeği yedirdi. Sonra elini oğlunun başına koydu ve dua etti: "Rabbim soyunu yüce etsin, hükümdarlar ve peygamberler senin soyundan gelsin!" Fakat tam bu sırada İys onların yanına geldi ve: "Babam, emrettiğin av etini pişirdim ve getirdim" dedi. İshak sordu: "Sen benim hangi oğlumsun?" "İys'im!" Önce uzun bir sessizlik oldu.

Sonra İshak "Oğlum, ne hikmetse kardeşin senden önce geldi ve benim sana vaadettiğim dua onanasi boldu" dedi. Bu haber İys'i son derece öfkeliendirdi, o kadar ki, kendini tutamıyarak: "Tanrı adına andiçerim ki, onu öldürecekim!" diye bağırdı. İshak: "Hayır!" diye emretti. Sesi hayli güçlü ve sinirli çıkıyordu. "Hayır! Babamdan bana miras kalan bir dua daha var. Yanıma yaklaş, sana da o duayı okuyayım." Ve İys babasına yaklaştı: "Neslin buğday taneleri gibi çok olsun, kavimler senin neslinden gayrısından hükümdar seçmesinler!" Ve kardeşler, babalarının yanından ayrıldılar. Ama, analarının içine korku düşmüştü. Bu İys, Yakub'u öldürebilirdi. Rafka onların, daha karnındayken nasıl ittiıklarını unutamamıştı. Onun için kadıncağız Yakub'a: "Oğlum, dedi, buradan ayrıl ve dayının köyüne git, bir zaman İys'in gözüne görünmel!" Yakub gündüz saklanıyor, gece yürüyordu. Bu yüzden ona, Tanrının gece yolcusu anlamına İsrail lakabı verildi. Yakub, dayısının yanına vardığı zaman olanları kısaca anlattı.

Ona o evde iyi muamele ettiler ve kendisini hoş karşıladılar. Yakub'un dayısının iki kızı vardı. Biri, güzellikte emsali bulunmayan bir kızı. Adı Rahil'di ve Rahil, iki kardeşin küçüğüydü. Yakub Rahili daha görür görmez ona âşık olmuştu. Dayısına yalvardı ve "Onun benimle evlenmesine izin ver" dedi. Dayı, Yakub'u seviyordu. Ama o daha çok gençti, hiç bir kazancı da yoktu. "Hele sen, dedi, aziz yeğenim, bir süre benim sürülerime çobanlık et bakalım. Ondan sonra sana kızımı veririm." Yakub bu aşk ile dayısının sürülerine çobanlık etti. Onları dağdan dağa aşırı. Gece yıldızlarla gündüz güneşle, rüzgarlarla yoldaşlık etti, hemhal oldu. Vakti gelince, onu köye çağırdılar, haydi gel, doğun zamanı geldi, dediler ve doğun kuruldu. Ne zaman ki, zıfaf geldi ve Yakub gelinin yüzünü açtı. Bir de gördü ki, ona verilen gelin Rahil değil Leyya'dır. Leyya, dayısının büyük kızıydı ve Yakub'un gönlü onda değildi. Leyya ona Rahil gibi güzel ve çekici gelmiyordu. Gitti durumunu dayısına şikâyet etti. Dayı dedi ki: "Bizim törelerimize göre küçük kız, büyüğünden evvel evlendirilemez. Ama sen ille de küçüğü istiyorsan, bir süre daha koyunlarımızı çobanlık et, sonra sana küçük kızımızı da veririz. Gerçekten, Yakub karısını ve koyunlarını alıp yine dağlara göç etti. Ve yine vakit gelince onu köye çağırdılar ve küçük kızı da ona verdiler. Kur'an Kerim'in Nisa süresinde bu olaya işaret edilmiş "Ve iki hemşire ile, bir arada evlenme haram edilmiştir, ancak eski çağlarda olanlar bunun dışındadır" diye açıkladı. Leyya Yakub'a üç çocuk doğurmuştu. Bunların adı Yahuda, Rubil ve Şemun'dur. Rahil de Yakub'a iki çocuk vermişti. Bunların adı da Yusuf ve Bönayam'dır. Eski tarihler bu bereketli soyların canlı ve tatlı hikâyeleriyle doludur.

**YARIN:
GÜZELLİĞİN SİMGESİ
YUSUF PEYGAMBER**

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

- Hayır! diyordu Yusuf... "BEN EFENDİME NANKÖRLÜK EDEMEM!.."

Güzelliğin simgesi Yusuf Peygamber

13

Eski tarifler der ki: "Yeryüzündeki güzelliğin yarısı Yusuf Peygamberle onun a-na-sı-na Rahil'e verilmiş, kalan yarısı da bütün insanlara pay edilmiştir. Yakub oğlu Yusuf'a hayrandır. Kardeşlerinin hırpalamasından korkarak onu kız kardeşinin yanına verdi. Gerçekten der halası Yusuf'u akıl almaz bir tutkuyla seviyordu. Yusuf onun için vazgeçilmesi imkânsız bir varlıktı. Sonunda Yakub Peygamber dayanamayıp kız kardeşine gitti ve "İzin ver, artık Yusuf'u evime götürüreyim" diye yalvardı. Tanrı adına ve içirim, artık bir gün bile onun olmasına dayanamayacağım. Yakub'un kız kardeşi çaresiz, boynunu baktı. Ne yapındı? Çocuk ona nihayet, emanet bırakmıştı. "Birkaç gün izin ver, kendimi bu ayrılığa alıştırayım, çünkü inan ki, ben de senin kadar, bu oğlana tutkunum" diye yalvardı. Aklında tasarladığı bir küçük hile vardı. Babası İshak Nebi'nin kutsal kemeri ondaydı. Töreyle göre bu kemer kimdeyse, aile başkanı oydu ve onun her sözüne uymak gerekliyordu. Yine töreye göre, bir eşyayı çalan kimse eğer yakalanırsa, suçlu, o eşya sahibinin kölesi olurdu ve onun mülküne geçerd. Yakup ile Yusuf evin kapısından çıkarken hala "Durun! dedi, babamın kutsal kemeri yerinde yok. Sizi aramadan salıvermem. El-bette onu siz almadınız, ama töredir, kusuru bakmayın; ve kutsal kemer Yusuf'un çıkınında bulundu. Halası bunu biliyordu. Çünkü kemeri gizlice o çıkına kendisi koymuştu.

Ve Yusuf çocuk baba evine ancak 4 yıl sonra, 12 yaşındayken döndü. Halası ölmüştü. Bir gece rüyasında on bir yıldızla bir Ay'ın önünde secde ettiğini gördü. Büyük bir heyecanla babasına bu rüyayı haber verdi. Yakub'un zaten en ufak bir kuşkusu yoktu. On bir yıldız onun on bir kardeşiydi, Ay da babası. Çocuk Yusuf dayanmadı, rüyasını kardeşlerine anlattı. Onlar önce inanmadılar sonra da çok kızdılar. "Demek on bir yıldız sana secde ediyordu. Yoksa o yıldızlar biz miyiz?" diye sordular. Durum onları çok rahatsız etti. Aralarında gizli gizli planlar kurmaya başladılar. Yusuf'u öldürmek ve ondan kurtulmak istiyorlardı. Ve günün birinde, Yakup oğulları, Yusuf'u da otlağa götürmek için babalarından izin istediler. "Çocuk kirlarıda temiz hava alı, oynar" diyorlardı. Babaları önce izin vermedi. Ama sonra ısrarların karşısında çaresiz kaldı: "Pekâlâ, götürün ama ona iyi bakın ve çok kalmayın otlaıklarda, köye tez dönerün..." diye sıkı sıkı tembih etti. O gün Bönüyan köyde kalmıştı. Dağ başında, Allah'tan baş-

ka kimsenin bulunmadığı sonsuz bir ıssızlığa gelince on kardeş Yusuf'a karşı gerçek düşüncelerini açığa vurdular. Zavallı çocuğu kıyasıyla dövdüler. Bir ara, Yuhuza kardeşlerine: "Ama siz babamıza onu gözetecğiniz, diye söz verdiniz" dedi. Yusuf'u ellerinden kurtardı: "Bari, diye araya girdi, bari onu şu kör kuyunun içine atın, döve döve öldürmeyin."

Gözlerini kan bürümüş Yakup oğulları, Yusuf'u yaka paça kuyunun yanına getirdiler, üzerinden gömleğini çıkardılar, onu kuyuya ittiler. Yusuf ağılıyorsa, kardeşleri: "Hani rüyanda gördüğün on bir yıldız ve Ay nerede? Onları yardıma çağır..." diyorlardı. Yakup oğulları babalarına vardılar ve: "Biz görüşüyorduk, Yusuf'u eşyalarımızın yanına bırakmıştık, ama biz oynaşırken onu kurt yemış..." diye ağlamaya koyuldular. "İşte kanlı gömleği" dediler Yakub'un önüne Yusuf'un kana bulanmış gömleğini koydular. Yakup çaresiz bir acıyla çocuklarını döndü: "Gidin, dedi, hiç birinizi görmek istemiyorum". İçinde, ta derinlerde bir ses ona Yusuf'u bösbüten kaybetmediğini fısıldıyor gibiydi. Gibad'dan Mısır'a baharat, pelesenk ve kömür götüren bir kervan günün birinde Yusuf'un atıldığı kuyu yanında mola verdi. Yolcular da, hayvanlar da susuzdu, hemen bakaçlar kuyuya salındı. Ama ip, aşağıdan tutulmuş ve bir ses onlara: "İmdat... Kurtarın beni!" diye haykırıyordu. Yusuf suçtuken, aklıktan ve kederden bitkin bir haldeydi. Ne kadar sordularsa kim olduğuna söylemedi. Kim olursa olsun... Harikulade güzel bir köleyle. Satılınca altın edeceği ortadaydı. Onu Mısır'a götüreceklerdi. Mısır, güzel, zengin, efesaneli bir yerdi. Yolculuk boyunca Yusuf bir daha ne o doğduğu yaylaları ne babasıyla otlattığı sürüleri, ne canım babasını, ne Bönüyan'ın ne de hattâ öbür kardeşlerini göremeyeceğini düşünö, kederliydi. Kervan Mısır'a vardığı zaman kervanbaşı onu hemen tenha bir hana götürdü. Yusuf tevekkülle Sonunda bir gün esir pazarında satışa çıkarıldığı zaman müşteriler arasında büyük patırdı çıkmış, onu elden kaçırmamak için Mısırlı zenginler büyük bir yarışa girmişlerdi. Açık artırma Mısır azizli Katil'in üzerinde kaldı. Mısır'ın Hazine Nazirliğini yapıyordu. Firavundan sonra, memleketten ondan daha zengin kimse yoktu. Yusuf'la beraber, Katil'in evine huzur, bolluk, bereket geldi. Çocuk, Mısır ilahlarına inanmıyor, hattâ onlara inanana gölüyordu. Onun Rabbi, yerde ve gökte eşi olmayan bir büyüklükte ve güzellikeydi. Onun Rabbi göküllere hükmediciydi. İnsan, insan elinden çıkması ilahlara tapamazdı? Babası ona böyle öğretmişti. Yusuf çocuk, böyle böyle

senelerce azizin sarayında kaldı. Akıllı ve açıkbaşlı olduğu için devrinin bütün ilimlerini, bilgilerini öğrendi. Yusuf ile Zöleyha arasındaki o onlu aşk hikâyesi yüzyıllar boyunca söylenir, hâlâ da söylenir. Sıcaklığını, tazeliğini kaybetmeden... Zöleyha, Katil'in, esdir, dünya nimetlerinden nimetlenmesini bilir, debede ve saltanattan hoşlanır, bütün güzelliklere tutkulu zarif ve güzel bir kadındır. Yusuf'u görür görmez sevmiş, hattâ vurulmuştur ona. Ne var ki Yusuf bu ligden hoşlanmaz. Mömkün olduğu kadar ondan uzak durmaya çalışır. Ama, Zöleyha için böyle bir güzelliğten uzak durma ihtimali yoktur. Günün birinde Yusuf'u huzuruna çağırır ve: "Gel, der görmüyor musun, senin için ölüyorum, uzak durma benden... Bana gel..." Hayır! Yusuf tarifsiz bir dehşet içinde. "Hayır efendim, diye yineler. Hayır. Böyle bir işten Rabbime sığırım!" Bu "Hayır"ın anlamını çözemeyen Zöleyha: "Nasıl? Hayır mı? Ben ki, sana gel diye ölü-tufla bulunuyorum. Sen buna hangi cüretle hayır diyorsun?" Hayır, diyordu Yusuf. "Senin eşin benim efendimdir. Ben ona nankörlük edemem". Senden Rabbime sığırım."

Ne ki, işte o anda Yakub Nebi'nin hayali gözlerinin önünde belirir: "Yusuf der, Yusuf! Şeytana uyma. Bu sana yakışmaz..." Yusuf bu sesle kuyuya atılır, kaçacaktır. Zöleyha: "Gitme, kaçma..." diye onu yakasından yakalayınca Yusuf'un gömleği sırtına doğru yitirilir. İşte tam bu sırada Zöleyha'nın eşi Katil odaya girer. Durum tuhaftır. Zöleyha reddedilişten son derece öfkelenmiştir. O hırsla kocasına sorar: "En sadık adamın, senin kadını tecavüze yeltirirsen onun cezası nedir? Onu hapsedmeli veya ona işkence etmelisin." Yusuf cesaretle başını efendisine çevirir: "Sana ihanetten Rabbim beni korusun." Katil gerçekten güç durumda kalmıştır. Zöleyha'ya bir şey demez. Yusuf'u da yanından savar. Katil için gerçeğin sezmişi. Kölesini yanına çağırır ve "Unut bütün bu olanları," dedi. "Ben de unutmaya çalışacağım." Zöleyha kadındır. Beklemesini bilirdi. Ayrıca reddedilen bir kadını, bunun öcünü almaya da bilirdi. Östelik Mısır'ın en güçlü adamlarından birinin eşi idi. Bundan faydalanması ise, çok çok iyi bilirdi.

Olay gizli kalmadı, dilden dile bütün memleketi dolaştı. Özellikle Mısır saraylarında yaşayan kadınlar: "Azizin karısı bir İbrani köleye aşık olmuş, ondan murad almak istemiş ama, köle onu reddetmiş..." diye dedikodular yaptılar. Onlar Yusuf'u görmemişlerdi ki... Bunun üzerine Zöleyha sarayında kendisi hakkında dedikodu yapan bütün Mısırlı hanımları bir ziyafete çağırır. Ziyafetin sonunda sofraya altın bıçaklar ve tatlı turuncar geldi. Tam hanımlar bu turuncarları keseceği sırada, aldığı emir üzerine Yusuf köle, elinde bir tepsiliyle içeri girdi. Onun girişini gördükleri zaman kadınlar hayretten, hayranlıktan, zevkten, turuncu diye ellerindeki bıçaklarla ellerini kestiler ve tabaklara damlayan kanlarının farkında bile olmadılar. İçlerinden bazıları: "Haşa... Bu insan değil. Bu ya bir melektir, ya da insan şekline girmiş bir ilahdır" diye feryat ediyordu. Zöleyha, Yusuf'u odadan çıkardıkları sonra konuşt: "Onu sevdiğim için beni hâlâ ayıplıyor musunuz? Ben ondan murad almak istemişim. Siz de istemez misiniz? Beni istemedi. Niçin istemediğini bilemiyorum. Ama, emrimi yerine getirmedeğin için cezasını görecek, o da benim gibi, bir yoldan rezil olacak" dedi. Dediköleri de yapardı. Nitekim, az sonra Aziz Yusuf'u, suçsuzluğunu bile bile bir süre için zindana attırmaya mecbur oldu. Yusuf, bu zindandan çok çıkıştıçtı çıkmadı. Bu onun yazgısıydı. Orada kim hastalanırsa Yusuf onun yanındaydı. Kim mutluysa Yusuf onun ihtiyacını gidermeye uğraşırdı. Ve her fırsatta sorardı: "Kardeşlerim, birbirinden ayrı ve küçük küçük Rablari mi hayırlıdır, yoksa bir ve her şeyden üstün olan Tanrı mı?" diye böyle Yusuf onları kendi imanına davet ediyordu. Zindanda Mahleb ve Neba adlı iki adam da vardı. Bunlar Firavunun yakın adamlarından zindana döşmüşlerdi. Yusuf'un rüyaları yorumları gösterdiği isabete şaşıyorlardı. Bir gün onı sinamak istidiler ve Yusuf'a iki rüya anlattılar. Rüyanın biri uydurmaydı. Yusuf bunu sözün on-çin de cevap vermek istemedi. Ama adamlar ısrar edince: "Mahleb kardeşim dedi, başının üzerinde ekmeğ taşımışın, kuşlar onu yemiş. Bu senin asilacığın delâlet eder. Neba, kardeşim, sen de özümlü sıkıyormuşsun, demek ki yeniden Firavunun saklı olacaksın. İşte o gün efendinin huzuruna çıktığın zaman beni anımsa, unutmula olur mu?" Mahleb, ben bu rüyayı görmemiş, uydurdum, dedi ama nafle. Ok yazardan fırlamıştı artık, Yusuf'un dedikleri oldu. Mahleb'i astılar. Neba ise Firavunun yanındaki eski görevine döndü.

YARIN: YUSUFUN ONLU GÖMLEĞİ

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Sual YALAZ)

Yusuf gömleğini çıkararak, "Bunu babama götürün" dedi...

Çocukları "Yusuf.. Yusuf" diye isyan ettiler. "Kaygu ve özlemle hasta düşünceye kadar hep onu mu anacaksın" dediler

Yakub'un gözlerine ağlamaktan perde indi

14

MISIR Fıravunu, bir gün rüyasında yedi semiz inek görmüştü. Bu yedi semiz inek, yedi zayıf ineği yiyordu. Ve yine rüyasında yedi yeşil başak vardı, bu yedi başağın yanında da yedi kuru ve cılız başak duruyordu. Hükümdar büyük bir korkuyla uyandı. Hemen yakın adamlarını çağırdı ve ne kadar kâhın, sihirbaz tabirci, falcı varsa toplattırdı ve rüyasını anlatarak yorumlanmasını istedi. Fakat hiç kimse bu rüya anlam veremiyordu. Ortada birbirini tutmaz bir sürü lâf doluştu. Bunun üzerine o falcılar, kâhînler, sihirbazlar: "Biz senin rüyanı yorumdan âciziz. Bu, karışık bir rüya" dediler. İşte Yusuf zindan arkadaşları Neba'nın aklına tam o zaman geldi. Hükümdarın huzuruna çıkarak zindanda geçen macerayı ona anlattı ve: "Mahleb gerçekten asıdır. Ben de gerçekten size yeniden saklı oldum. Sizin rüyanızı da bilse bilse o İbrani köle bilir" dedi. Hükümdarın emriyle Neba derhal zindandan çıktı. Yusuf'a rüya anlattı ve yorumunu rica etti. Yusuf da rüya-yı şöylece yorumladı:

Yedi semiz inek yedi bolluk yılıdır. Yedi zayıf inek de sonra gelecek olan yedi kıtlık yılı. Bolluk yıllarında iktisad eder, ambarları ekil doldururlarsa kıtlık yıllarında bu topladıklarını yerler.

Östelik de komşu ülkelere satırlar. Rüyanın yorumu bundan ibaretti. Bu yorum hükümdarın da hoguna gitmişti. Derhal Yusuf'un huzura getirilmesini emretti.

Yusuf hükümdarın huzurunda son derece itibar gördü. Fıravun ona: "Sana inanıyor ve çok önemli bir görev vermek istiyorum. Gelecek günlerde senin gibisine ihtiyacım var. Hangi işle bana yardımcı olmak istersin?" diye sordu. Yusuf, gelecek bolluk ve kıtlık yıllarını düşünerek: "Beni hazine nazır yap, sana yararlı olurum" dedi.

Simdi Yusuf, bütün Mısır ürünlerini adamlarına kontrol ettiriyor, tanıyıp bağıştan ayırtmıyor, ambarları ağıza kadar doldurtuyor. Bir buğdayı bile yemeyi biliyordu.

Boyle böyle bütün ambarlar, gelecek kıtlık yılları için buğday dolduruldu.

Ve günün birinde yedi semiz ineğin yedi zayıf ineği yeme serüveni başladı.

Kıtlık bütün Ortadoğu'nun üzerine bir kabus gibi iniyordu. Açlıktan korkmayan bir Mısır vardı. Ambarların önüne Fıravun'un adamları öçek öçek buğday satıyorlardı.

Suriye, Irak, Filistin, bu bereketli ambarlara karşı kervanlar çıkarmıştı. Nihayet bir gün, Yakuboğulları da bu kervanlara yollara düzdüler. Yusuf, Yakub oğullarının da günün birinde nasıl olsa Mısır'a geleceğini biliyor ve onları kolluyordu. Gerçekten de on kardeş birden Mısır'a geldiler. İçlerinde Bönümin yoktu. Yakub onu göndermeye kıyamamıştı. Yusuf, kendisini tanımayan kardeşlerini yanına çağırttı ve: "Haliniz bir tuhaf... Herkese benzemiyorsunuz, kendinizi bana biraz anlatın" dedi. Anlatılır: "Biz çok doğru sözlü ve saygın bir Nebinin oğullarıyız. Bir kardeşimiz gölde kayboldu. Öbür kardeşimiz babamızın yanında kaldı..." Yusuf: "Bir daha gelirken onu da getirin, yoksa onun payı olarak size buğday vermem" diye onlara sıkı sıkı tenbih etti. Yakub oğulları buna şaşılar ve: "Babamız izin verirse elbette getiririz" vaadiyle Mısır'dan ayrıldılar.

Yakub oğulları memleketi döndünce olanları babalarına anlatılır: "Adam başına bir deve yükü buğday veriyorlar. Eğer Bönümin'i gönderseydin onun için de verecektlerdi. Bir daha geldiği onu da götürmezsek bize buğday vermeyecekleri!"

Ve sonra, çuvaların ağızını açınca büyük bir hayretle gördüler ki, ödedikleri altınlar, torbanın ağız açıldandan buğdayın içine bırıkmıştı. Yakub'un içinde bir kuşku uyanmıştı. Bu olayın bir hikmeti vardı. Bunu anlamak için Bönümin'i Mısır'a göndermeye karar verdi. Yalnız: "Size tavsiye ederim" dedi, "Şehre hepimiz aynı kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin, her biriniz bir ayrı güzelsiniz, kimse'nin nazarı değmesin size!"

Gençler şehre girdiler, Yusuf'a haber salıp öbür kardeşlerini de getirdiklerini söylediler. Yusuf mutlu oldu. Kardeşlerine ikramlar etti. Yemekler verdi. Sonra Bönümin'i yanına çağırdı, sevdi, koldaki, kucakladı. Herkesin hakkı olan buğday devesine yükledi, tam kervan kalkacağı sırada, hükümdarın altın öçeğinin çalınmış olduğu haberi duyuldu.

Haberler: "Herkese'nin yükü aranacak" diye emir verildi. Yakub oğulları bu muameleyle içlerimilerdi. Onlar bir Peygamberin çocuklarıydı, böyle bir şey yaparlarmıydı hiç?

Ne var ki işte, sonunda altın öçek Bönümin'in devesindeki buğday çuvalından çıktı. Ortalıkta tarilef bir sesizlik oldu. Bönümin gözlerine inanamıyordu, ne bu öçeği

görmüş, ne de çuvalına koymuştu. Hic bir şey diyetmedim böyle kaldı. Aslında Yusuf yıllar önce halasının kendisi için yaptığı hileyi yapmış, öçeği Bönümin'in yükü içine kendi koydurmuştu. Bu suretle Bönümin'i Mısır'da bırakmak hakkını kazanıyordu. Kardeşleri Bönümin'e çok içerlediler: "Zaten" dediler "Onun ağabeyi de vaktiyle hirsizlik etmiş, dedemizin kutsal kuşağını çalmıştı. Biz onlar yüzünden ne belalara katıldık." Bönümin: "Hayır" dedi, "Bu altın öçeği benim çuvalıma saklayan, sizin altınlarınızın gizlice yükünüz içine koyup geri veren kişidir." Yakub oğulları bu altınların hatırlatılmasını istemiyorlardı. Onlar böyle çekişirken Yusuf'un huzuruna çağırıldılar.

En büyükleri, çok kızmıştı. Ve Yakub oğullarının öfkesi de önüydü. Yusuf'a "Geç kaldık" diye sertlendi. "Artık adamların bizi bırakınlar. Gidelim... Babamız ihtiyardır ve bizi merak eder. Bizi bırak. Yoksa ben öyle bir bağırırım ki, şehirdeki bütün hâmile kadınlar çocuklarını düşürürler..."

Yusuf'un yanında küçük oğlu vardı. Babası eğildi ve kulagina: "Gitt o bağırın adamın elini tut" dedi. Yakub oğullarından biri öfkeliyken bir başkası onun elini tutarsa, bu öfke dağılır giderdi. Yine de öyle oldu. Bunun üzerine bağırın: "Bu çocuk Yakub'un tohumundandır" diye bağırıldı. Son derece heyecanlıydı. Yusuf sordu: "Yakub kim?" Ağabeyi cevap verdi: "O, Tanrı'nın İsrailidir. İbrahim'in Tanrı'ya kurban edilen oğlunun torunudur. İhtiyardır. Köle ettiğin bu kardeşimizi çok sever. Onu bize bağışla, yerine bir başkımızı rehlin tut." Ama Yusuf bu önerileri kabul etmiyordu.

Köye dönünce oğlanlar, olanları bir bir anlattılar. Yakub çocuklarını sonuna kadar dinledi, duyduklarına bir türlü inanmadı. "Artık yalnız kalmak istiyorum, çünkü Yusuf için ve çünkü Bönümin için acı çekiyorum" diye inledi.

Çocukları: "Yusuf... Yusuf!" diye isyan ettiler. "Kaygu ve özlemle hasta düşünceye kadar hep onu mu anacaksın?"

Yakub Nebinin gözlerine ağlamaktan perdeleri inmişti.

Yakub aslında Rabbinden ümidini kesmemişti. Bunun için de oğullarına emir verdi: "Tekrar Mısır'a gidin, Bönümin'in çağının. Yusuf'u da soruşturun. Ben böyle istiyorum."

Artık paraları kalmamıştı. Onun için Yakub oğulları Yusuf'un huzuruna bu sefer yağ gibi, yün gibi birtakım çoban armağanları ile geldiler. Ve ondan son derece zaruretçe olduklarını bildirerek yardım istediler. Yusuf dayanmadı, sel sel ağlamaya başladı ve: "Hâlâ beni tanımayacak mısınız?" diye feriy etti. Yakub oğulları anlatılmaz bir şaşkınlık içinde Yusuf'un önünde secdeye varmışlardı. Nice yıllardan sonra, o rüya, böylece gerçek oluyordu. Mısır'ın genç Hazine Nazırı üzerinden gömleğini çıkardı ve kardeşlerine "Bunu babama götürün" dedi. "İşim elverseydi ben koşa koşa ona giderdim, ama işim elvermiyor, bırakamıyorum. Babama gidin, gömleğini gözlerine sürdükçe zaman gözleri yine eskisi gibi görecektir. Ve sonra, Yakub oğullarından herkesi başta da babamı alın getirin, artık hasretle, gözyaşları, üzüntüler bitsin."

Yusuf'un gömleğini bohçalar içine sarımsıladı. Kervan ağırdı gidiyordu. Rüzgârın ise acelesi vardı. Yakub'a bu müjdeyi bir en evvel götürmek için çırpınıyordu. Onun için Rabbinden izin istedi ve Yusuf'un gömleğine sinen kokusunu alarak Yakub Nebinin diyarına götürdü. Yakub bu kokuyu aldığı zaman "Rabbim beni aldım. Rabbim beni aldım-maz!" diye ağlamaya başladı. "Yusuf'un kokusunu duyuyorum. Bana ondan müjde var. Herhalde beni bir bunak saymazsınız!" Rüzgâr gibi, Yakub oğullarından Yahzu da sabırsızlanıyordu. Devesini sürdü ve babasına müjdeyi o verdi. Yahzu, vaktiyle Yusuf'un kanlı gömleğini babasının önüne koyan ve oğlunu kurt yedi, diye yalan söyleyen kardeşleri. Artık herkes görülmemiş bir gençlik içindiydi. Yakub oğulları: "Baba" dediler, "Bizi affet ve Rabbinden bize affetmesini ni yaz et." Yakub "Bugün hesap günü değildir" dedi. Gözleri açılmış ve Nebi sanki yıllarca evvela glderecek gençleşmişti. Yusuf, kafileyi Mısır toprakları dışında karşıladı.

Babasına selâmlamak için davrandığı sırada babası: "Ey kaygıların gidenen, ey umutların ışığı, ey yaşama gücünü tazeleyen... Sana sağlıklar ve esenlikler dilerim..." diye oğluna uzandı, onun kolları arasına yaydı. Baba oğul, birbirlerini görmeyeli yirmi iki yıl olmuştu. Yakub ve ailesi Yusuf'un sarayına konuk oldular. Sonra her bir kardeş, kendine göre bir ayrı iş tuttu. Yakub Nebi hayatından son derece memnundu. Yusuf Peygamber'in sevgi kanatları altında tam on yedi yıl daha yaşadı. Dönüyaı terk etme zamanı geldiğinden, Rabbinin ona verdiği bütün mânevî emaneleri sevgili oğluna bırakarak bu dünyadan ayrıldı. Yusuf ötürken, Nebilik emanelerini kardeşi Yahzu'ya bıraktı derler. Biz de eskilerden yaptığımız gibi "Doğrusunu Allah bilir" diyerek sözde burada noktallayalım.

YARIN: EYÜB PEYGAMBER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Sual YALAZ)

"Rabbim, Rabbim!... Bana kuvvet ver, Bana sabır ver!"

15

EYÜB, peygamberler zincirinin "Sabır" halkasıdır. Her peygamber bir erdem öze dünyaya gönderilmişse onun asıl erdemi Hak'tan geleni boşlukla karşılamak ve sabretmek olmuştur.

Yakub vefada ve saygıda nasit çağının en ışıklı kişisiyse; Yusuf güzelliğe ve iyiliğe nasıl dillere destan olmuşsa Eyüb de sabırdaki tahammülle kimsenin aşamadığı dağları aşmış, yüzyıllar ve yüzyıllarca sabredenlerin öncüsü ve simgesi olmuştur. Eyüb'ün eşi Yusuf'un kızı Rahme'ydı. Rahme çok varlıklı ve güzel bir kadındı. Şam yakınında Beseniyeye köyü bütün toprakları ve mal ve mülkü ile Rahme'nindi.

Eyüb kararlı, düzenli bir ailenin içinde, kararlı, düzenli bir insan olarak yaşıyordu. Adıdık, kimsenin hakkını kimselere geçirmezdi. Tanrı bilgilerinin tümü Eyüb nebiye ayan edilmişti. Ona malum olmayan şey bir hikmet, hiç bir bilim yoktu.

Elibet bilirsiziz, her kurulu düzen, her kararlı gidiş; şu dünya içinde bir mahkûm var ki onun pek gücüne gider: adı Şeytan'dır. Eyüb'ün bu düzenli, bu kararlı hali onu çileden çıkarırmıştı. Bu adamın malı mülkü vardı. Güzel bir karısı vardı. Sağlam bir imanı vardı. Allah'ın halı bendesiydi. Herkes onu sevdiyordu. O herkesi sevdiyordu... Neden?

İblis, Hak katında boyun bükerek yalvarıcı oldu: "Sana böyle iman etmek kolay" dedi. "Bir insana her şeyi vermişsin, mal, mülk kadın, şöret, sevgi, saygı... Sonra o insan beni seven, beni sayan, beni hakkiyle bilen bildirir, o benim sevgilidir... diyorsun. Hele onu, bir sına bakalım... Gerçekten seni sevenlerden mi? Rabbim, İblis'in bu isteğinin gülcüğü oldu: "Önce, dedi, nasıl sinamamı düşünüyorsun?" "İzin ver ve emir ver de Rabbim, ben ona musallat olayım. O zaman görelim bakalım sana sevgide, sana imanda gerçekten sadık mı? Görelim bakalım, lütfuların eksildiği zaman da Eyüb, Eyüb olarak kalmasını biliyor mu?" Rabbim İblis'e: "Eyüb'ün vücuduna ve kalbine değil, ama mal ve mülküne musallat olabilirsin" buyurdu. "Bakalım, dedi, gerçekten benim neblim, ona lütfu ve ihsanını eksiltildiği zaman da kavilinde, kararında sadık mı?" Beseniyeye köyü dağlarındaki Eyüb'ün binlerce koyunu, dönmömlerle tarlası, malı mülkü, eşi, çocuğu ve beş yüz kölesi ve çocukları vardı. Her tarlayı işlemede kullananları aletleri taşıyan dışı eşekleri ve her eşiğinin en az iki yavrusu vardı.

Sabır erdeminin öğreticisi Eyüb Peygamber

Şeytan, dostlarını topladı ve: "Eyüb için öyle bir ezici musibet istiyorum ki, dedi hiç bir erkek bu sinamaya sabır ve tahammül göstermesin. Şer kuvvetleri, böylece bir araya gelince, İblis'in bile düşünmeyeceği kötülükleri icat ettirler. Koyunlar yok oldu, kuzular kurt yedi, köpekler çobanlara saldırdı, tarlalar kuraklığa uğradı, evler yıkıldı, tohumlar çürüdü, erzak kurtlandı, köylüler kaçtı... Sanki bir felâket rüzgârı esiyor, ortalığı kasıp kavuruyordu. Sanki kader çarkı tersine dönmüştü ve her var olanı yok etmek için hareket ediyordu. Ama Eyüb kendine ulaştırılan her felâket haberiini Tanrı'ya şükrederek, karşılıyor, "Rabbim seninle benim arama giren mal sevdasından beni koru..." "Rabbim ben senden gafill edeceğ her şey benim için bir felâkettir, beni bırakma..." diye niyaz ediyordu. Artık Rabbine ibadet ve şükürde Eyüb'e yarışacak hemen de kimse yoktu.

Bu davranış Hakkın ne kadar hoşuna gitmişse Şeytanı da o kadar öfkeliendirdi, çıldırttı. Bir gün Allah'a dedi ki: "Mal ve mülk imtilhanı onu sinamak için yeterli değil. İzin ver Eyüb'ü bir de evlatlarıyla deneyelim. Bakalım senin celâl kılıcın Eyüb'ün evlatları üzerinde dolaştığı zaman o makbul kulum ne diyecek?" Hak emir verdi ve dedi ki: "Onun aklına ve kalbine dokunmamak şartıyla bu sinamaya da koşulmasına izin veriyorum. Ancak, aklı ve kalbi himayemdedir." Bu sefer, Eyüb'ün sevgili çocukları bir bir belâ ve musibetlere uğruyor, kimi hastalanarak, kimi kazaya uğrayarak bu dünyayı terk edip gidiyordu. Her giden Eyüb'ün yüreğinin kızgın bir kor basıyor, yüreğinin bir parçasını da alıp götürüyordu. Ama Eyüb, yalnız kaldığı niyaz zamanlarındaki rabbine soruyordu: "Kımden kime şikâyetçi olayım? Taş da senin elinde, kuş da senin elinde, Atarın taşını vurursun kuşu, Rabbim. Rabbim! Bana senin her yaptığının gözellikleri göreceğim kuvvet ver; bana sabır ver!" Sonunda Eyüb ve eşi, ilk evlendikleri gün gibi, iki kişi kaldılar, yapayalnız, aç, çaresiz... Köyler, köleler, sürüler, bahçeler şimdiki bir rüyaydı. Çocukları onların eşleri ve çocukları da öyle... Şimdi onlar küçük bir kulübede, bir ot yatak üstünde, öylece kalmışlardı. Ama Eyüb Şeytan'a karşı gerçek bir zaferin ışığını içindeydi. Şeytan ise öfkeli kınalı hattâ gazaplıydı. "El-bette, dedi, malı, mülkü, evlatları ne de olsa onun nefsinde, canına ait değil ki. Kendi canına, ta can evinle izin ver rabbim ben onun nefsinde musallat olayım, söz gelimi onun sağlığıyla oynayayım, onu can kaygısına döşüreyim. Bakalım o zaman da seni boyu canu gönülden tutacak, sabredecek, şükre-

decek mi? Ve Allah, şeytanı bu izni de verdi. Ve: "Dili, aklı kalbi haric olmak üzere sana her türlü izni veriyorum, şimdiki de onun vücuduna musallat ol bakalım... Eyüb kulum beni ve benden gelen belâlara sabretmeyi unutacak mı?"

Az zaman sonra Eyüb'ün bütün vücudu göz göz yara oldu. Ne tarafa yatacağını bilmiyordu. Yaralardan kan ve ırın sızıyor, hiç bir merhem, hiç bir ilaç kâr etmiyordu. Sadık ve vefalı eşi gün boyunca yedi dağın otunu topluyor, kaynatıyor, bu yaralara sürüyor, bu yaralara sürüyordu ama nafile... İhtiyarlar, yıllar ve yıllardır, bu türlü belâyı uğrayan herhangi bir adam ne gördük ne duyduk dilyorlardı. Sonunda yaralar koktu, hatta kurt döktü... O kadar koktu ki, etraftaki insanlar huylandılar, sinirlendiler, "Bu adamı götürüp köyün dışında bir yere atalım" diye karar verdiler ve Eyüb'ün ot yatağını sürüye sürüye köyden çıkardılar ve ölükların, çöplüklerin içine bıraktılar. Bütün çektiklerine rağmen Eyüb Peygamberin gönlünde, Hakkın koruduğu öyle bir huzur vardı ki, onu hiç bir şey bozamiyordu. Neden bunları bana reva görüyorsun, diye bir şikâyetli yoktu. Onun korkusu, herhangi bir şekilde, Allah'tan uzak olmaktı. Şifa bile dilemiyor, kimsesi suçlandırmıyor, kimseden medet ummuyordu.

Ancak... onun başına gelenler ona iman edenleri imandan çıkardı. "Eğer Eyüb'ün, iddia ettiği gibi bir Tanrısı olsaydı, bu Tanrı yine onun iddia ettiği gibi insanları sevsen, görüp gözetseydi, herkesten önce Eyüb'ü görmesi gerekirdi. Demek ki, söyledikleri ya yalandı, ya hayaldi. İşte, adamın etleri dökülüyor. Kimse onun kadar acı çekemez. Nerede herkesin yardımcısı olan Allah?" Bu söz, büyüdü, yayıldı, kulaktan kulağa gezdi. Sonunda Eyüb'ün karısına ulaştı. O da bir gün çorbasını içirirken duyduklarını eşine anlattı. Bunun üzerine sızılar ve sancılar içinde kıvranan Eyüb önemli bir noktaya geldiğini, yeni bir davranışa yönelmek gerektiğini düşünmeye başladı.

"Eyüb sabır!" İşte bu düşüncenin ürünüdür. İnsanlar bu sabrın anlamını çok, çok iyi bilmelidirler. Eyüb düşünüyordu: "Birinci ilke başına gelenlere sabırdır. Sabrettim, şikâyet etmedim. Peki, sonra? Şimdi yeni bir aşamadayım. Sabır yeterli değil, bir adım daha gitmem ve Rabbime yalvararak ondan şifa istemem gerek, evet kesinlikle!" "Bu istek hem benim için, hem de benim bu halim yüzünden Rabbime olan güvenimi kaybedenler için gereklidir. Ve zaten sabır nedir? Sabır, Allah'a değil, Allaha'nın başına herhangi bir şey şikâyetten ve talepten nefsimi men etmektir." Eyüb anlıyordu ki, sabır, nefsi, Allaha'nın başına şikâyetten uzak tutmaktır, yoksa Allah'tan yardım istemekten uzak durmak değil. Bu gerçeğe ulaşınca Eyüb ve vefalı eşi Tanrıya yalvarmaya başladılar. Şimdi yalvarışlarında sadece şükür değil, istek vardı. Şifa istiyorlardı.

Ve Rabbim hazinelerinde her derdin bir şifa vardı.

Eyüb, dünyalar durdukça duracak olan bir gerçeğin sırrına erdiğine göre, artık onun çilesi bitmiş demektir. O şiddetli sabrın kendisi, sabrın simgesi olmuştur. Rabbim ona seslendi ve en tatlı sesliyle haber verdi: "Ayağını toprağa vur, oradan çıkacak suya biz senin şifanı verdim. Onunla yıkan, yaraların iyi olacak, hiç görmemişse dönecektin!" Su yerden fışkırdı... Eyüb, şifasının müjdecisi olan bu suyu öce ellerine yüzüne sürdü, sonra yavudum yudum içti... İçtiçe yavın yavuş yavuş sonuyordu. Bu sönme Peygamberin teninde de görüldü. Kurt düşen yaralar bir bir temizlendi, kapandı. Şifa musibet gibi değil, ağır ağır, fakat etkili bir biçimde geliyordu.

Ve günün birinde iyi günlerden kalan temiz urbasını giyerek, eli az ve vefalı karısının elinde köye doğru yürümeye başladı. Gönenler gözlerine inanamıyorlardı. Bu adam yedi yıldır, yaralar içinde kıvranan o adam mıydı? Bu adam kokusuna dayanamayıp köyden kovdukları mıydı? Hani öce malı mülkü kaybolan, sonra evlatları ölen ve yer yüzünde başına gelmeyen felâket kalmayan. O adam?

Evet O'ydü, Eyüb, Tanrı'nın görünür ve canlı mucizesi olarak köye doğru yürüyordu. Karşısın gözlerinde yarı, onun dudaklarında tatlı bir gülüş vardı. etraflarını çocuklar, kadınlar, gençler sarımsı. Hepsi pısmar, hepsi mahcuptu. Hallı vakitlerinde onları on evlerine davet ediyor, bizde konuk ol, diye yalvarıyorlardı.

O, her şeyi sebeple değil, sebep olanda gördüğü gibi insanlara ne dardını, ne siitemli... Hiç bir şey olmamış gibiydi. Gerçekten, görmemişse dönmüştü. Ancak bir vardı; bozguna uğramış, perişan ve öfkeli bir... O, gördüklerini affetmedi. Kıyamete daha çok vakit var dedi, insan oğluna daha ne oynular oynayacağım ben. Onun adı Şeytan'dı.

YARIN:
İMRAN OĞLU MUSA

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

İmran oğlu Musa

"Musa asayı eünden bıraktı, o anda
asa koca bir yılan kesildi..."

16

İmran oğlu Musa'nın doğumundan az evvel Firavun bütün müneccimler, kâhinleri, falcıları Firavun katına gelerek haber verdiler: "Yıldızlar senin için iyi şeyler söylemiyor. Yakında İsrail oğullarından bir çocuk doğacak, senin saltanatını yıkacak, seni tahattan edecek, belki devletini elinden alacak. Ülkenin dinini değiştirecek..."

Firavun, haberdan son derece telaşlandı ve acele bir emirname çıkardı. Bu emirnameye göre, İsrailoğullarından doğacak her erkek çocuk öldürülecek, kız çocuklar sağ bırakılacaktı. Ama Mısırlı zenginler, büyük toprak sahipleri, ordu mensupları Firavuna gidip dert yandılar: "İyi ama, dediler, bu oğlanları yok ede ede halimiz nice olamaz? Ordumuzda, tarlalarımızda, saraylarımızda kim hizmet görecektir? Sen işi o hale getirdin ki, yakında bütün bu işler bizzat bizlerin omuzlarına kalacak, olur mu bu?" Bunun üzerine Firavun, İsraili soylu oğulların bir yıl boyunca öldürülmesine, bir yıl boyunca sağ bırakılmasına karar verdi. Yıl serbest kalma yılıydı, Yakub oğullarından İmran bin Yashir, İbrahim soyundan Yuhip adlı bir kızla evlenmişti. Yuhib, serbest yılda hamileydi. Bir oğlan doğurdu, adını Harun koydular.

Ertesi yıl Yuhib yine hamile kaldı, o yıl oğlan çocukların öldürölme yılıydı. Yuhib oğlan doğurmaktan son derece korkuyordu. Bir gün içinden, çok derinlerinden gelen olağanüstü güzel bir ses ona şöyle seslendi: "Bir oğlan doğuracaksın, ama korkma, Biz onu koruyacağız. Eğer onun hayatını tehlikeye dörsen, bir sandıkla Nil nehrine atarsın. Ondan ayrıldığın için ağlama, biz vakit gelince onu sana geri vereceğiz. Oğlan Peygamberlik şerefliyle dünyaya gelecek sayılı kullarımızdandır."

Bir gizli kulübede, bütün düşman gözlerden uzak dünyaya gözlerini açan çocuk, o gün bile her çocuktan başkaydı, sanki bir şeyleri bilip öğrenmeye değil, bilip öğrenildiklerini saçıp dökmeye görevli bir çocuk adını Musa koydular. Bir gün Yuhib içi yana yana hissetti ki, Musa tehlikedir, Hemen bir marangozcu gitti. Sağlam, su sızmaz bir sandık yaptırdı. Üzerine görünmez delikler açtırdı. Yavrusunu beledi, sarı, sandığın içine koydu ve bir sabah erken... Nil sularına salıverdi.

Firavunun eşi Asiye, Nil nehrinin saray bahçesindeki kıyısında yötüyordu. Etrafında sekiz on cariye vardı. Suyun üzerinde sallanıp gelen küçük sandığı onlar da gördüler. Sandığı heyecanla Asiye'nin önüne getirdiler. Kapağın çengeline minicik bir anahtar sallanıyordu. Firavdun'un karısı, sandığın içinde, dalgaların sarsıntısından sersemlemiş, mişıl mişıl uyuyan, dünyalar güzeli bir çocuk buldu. Firavun: "Onu derhal öldürelim. Çünkü bu çocuk kesinlikle İsrail oğullarındandır ve belki de müneccimlerin haber verdiği çocuktu" diye çırpınıyordu.

Fakat Asiye küçüğü bağrına basıyor, "Asla!" diyor. "Bunu yapabilmek için önce beni öldürmen gerekir! Onu büyüteceğiz, evlat edineceğiz. Ama çocuk, saraydaki hiç bir süt ananın sütünü emmiyordu. açlıktan erimiş, süzülmüştü.

Bir gün, saraylıların yanında çalışan Musa'nın ablası: "Siz ben bir sütnine bulabilirim, çocuk belki onu reddedemez" deyince, "Yoksa sen onun kim olduğunu biliyor musun?" diye kızı yakaladılar. Hayli eziyet çekti, ama inkârda kusur etmedi. Bunun üzerine "Getir bakalım o süt anayı, bir de onu deneyelim!" diyenlere kız anasını götürdü. Gerçekten de çocuk tarifsiz bir istekle başını göğsüne dayadı ve anasının aç sütünü emdi, emdi... Uyudu. Şimdi, Musa büyümüş, toy bir delikanlı olmuştur. Süslü elbiseler giyiyor Firavunun hangi atına isterse ona binip avlanıyor, geziyor. Sanki o gerçekten bir Firavun oğluydu. Günlerden bir gün yine böyle bir gezintideydi. Yolda bir İsrailli ile bir Kiptinin kavga ettiklerini gördü. Kipti hem haksızdı, hem de İsrailliyi zulmediyor, onu dövüyordu. Musa kavgacıları ayırmak istedi. Kiptili yakasından tutup şöyle bir silkeleyince adam düştü ve hemen öldü. Her şey o kadar çabuk olmuştur ki... Genç çocuk olanları âdeti anlayamadı. Bir tuhaf olmuştur. "Rabbim... Rabbim" diye ağlamaya başladı. "Onu öldürmek istemiyordum. Beni affet. Beni bağışla!"

Ve o gece Musa saraya dönemedi. Şehirde kaldı, ertesi sabah, dönük kavga sahnesinin hemen hemen aynı olan bir sahne ile karşılaşmıştı; zaman yine kavgacıların arasına girmek üzereydi. Ama kavgacıların biri - tuhaf şey! - Musa öldürdüğünü adam gibi, bugün de bir kaza yapma, deyince; öbürü dönük adamı öldürenin kimliğini öğrendi ve bu-

nu hemen şehir sokaklarına yaymaya başladı. Genç çocuk göz yaşları içinde şehirden çıkmıştı, ne yol biliyordu, ne iz. Ama, onu bir melek kılavuzladı ve Medyen'e doğru götürdü.

Medyen kapılarında bir kuyu ve bir havuz vardı. Kuyunun önü kalabalıktı. Kuyudan havuza su geliyor ve orada Medyenli erkekler hayvanlarını suluyordular. Kenarda iki genç kız, melul mahzun beklemekte. Musa sordu: "Ne bekliyorsunuz?" Bütün bu erkekler hayvanlarını sulayacak, sonra sıra onlara gelecekti. Halbuki evde ihtiyar babaları bekliyor. Bu hep böyle oluyor, erkekler onlara sıra vermiyordu. Musa kuyunun başına geldi, kuyu ağzındaki taşı kollarıyla kucakladığı gibi kaldırdı. Oradan su çekti ve kızların hayvanı önüne koydu. Bu taş, değil bir adamın, Medyenli on erkeğin kuvvetiyle bile kaldırılamayacak büyüklükteydi. Kızlar bu planı babalarına anlattılar. İhtiyar, uyanık biriydi. "Koş, dedi büyük kızına, onu al, evimize konuk edelim." Musa daveti kabul etti. Kız yürürken etekleri açılıyor, Musa onun güzel bacaklarını görüyor, içi bir hoş oluyordu. Sonunda: "Sen arkama geç ve öyle yürü!" demeye mecbur kaldı. Kız babasına: "Az evvel onun güçlü bir adam olduğunu gördüm, şimdi de güvenilir bir adam olduğunu anlıyorum. Onu hizmetine al" diye salık verdi. Ve Musa Medyen'de, kendisini konuk eden evde yıllarca çoban olarak kaldı.

Musa'nın önlü asasını ona, Medyen'de onu önce konuk eden, sonra çoban olarak tutan o ihtiyar vermişti. İhtiyar adam, Musa sürleri alıp dağa çıktığı zaman asasını ona verdiğine pısmam oldu. Bu özünüyle peşinden sahraya çıktı ve çobanına: "Asamı geri almaya geldim" dedi. Musa buna pek yanaşmadı, "Artık o benimdir," diye direndi. İhtiyar onunla çekişmek istemiyordu. "Bekleyelim dedi. Yoldan ilk geçecek olana durumu anlattım, o kimin derse asâ onda kalsın." "Neden olmasın? İşte bir adam geliyor... Gelen, insan suretinde bir melektir oysa. İhtiyar dinledi ve "Arayı yere koyun, dedi. Hangin yerden alabilirseniz onun olsun." İhtiyar ne kadar uğraşırsa yerdekini kimilidatmadı. Ama Musa elini uzatınca sanki uçar gibi asâ eline geldi. Bunun üzerine Musa'nın efendisi evine döndü. Çoban herkese benzemeyen garip bir adamdı.

Musa yıllar yılı bu asâ ile çobanlık etti. Günün birinde de evin büyük kızıyla evlendi. Kızın adı Safura'ydı. Bir zaman sonra Musa karısıyla birlikte evden ayrıldı. Başka iklimlerde, başka insanlar içinde de yaşamak istiyordu. Yolculuk sırasında Safura hamile kaldı. Bir akşam üzeri, doğum sancıları tutunca çölde konakladılar. Kadınlar, biraz sıcak su ve ateş lazım diye çırpınıyorlardı. Musa uzakta parlak bir ateş gördü. Onu doğru seğirtti. Yanındakilere, "Bekleyin," diye seslendi, "Oradan size ya su, ya da haceliniz için ateş getireceğim!" Musa kutsal bölgeye girmişti, gördüğü ateş de o bölgede bir ağaçtan çıkıyordu. Musa'nın o anda ateşe ihtiyacı olduğu için ağaç, ateş kesilmişt ve bir ses Musa'ya sesleniyordu: "Sen şimdi Kutsalavadi'de Rabbin huzurundasın. Sana görüne ateş de, onun çevresi de kutlu kınıldı!" Musa titremeye başladı ve "Alemlerin Rabbi olan Tanrı'ya hamd olsun" diye inledi. O seslenen, soruyordu: "Kimdir âlemlerin Rabbi?" Ve sonra cevabını kendî veriyordu: "Bütün âlemlerin Rabbi benim!"

Musa dehşete kapılmıştı. artık bir adım atacak halli yoktu. Soran, yine seslendi: "Elindeki nedir, ey Musa?" "Asâdır, ona dayanır dinlenirim, koyunlarımı onunla ağaçlardan yaprak dökerim, dağarcığımı ve tulumumu yıllardır onun ucunda taşıyım." Tanrı emretti: "Onu elinden bırak!" Musa asâyı elinden bıraktı, o anda asâ koca bir yılan kesildi, sıçradı. Rabbi ona yine seslendi: "Ey Musa! peygamberlerim benim önümde hiç bir şeyden korkmazlar! Korktuğun zaman o esmer elini koyunsa sok. Oradan kursuz, tertemiz beyaz bir el olarak çıkacaktır. İşte bunlar: elin ve asân... İleride imana çağıracağın Firavun için ve onun tebası için, benim iki mucizem olacaktı!" Musa sordu: "Rabbim, Rabbim... Beni yine Mısır'a gönderiyorsun?" "Eğer mutlaka gönderiyorsan ben onların içine kardeşim Harun'la gitmek isterim, o benden daha güzel konuşur ve bana yardım eder" diye yalvardı. "Evet kardeşim Harun'la birlikte gidin ve Firavuna biz, âlemleri yaratan Rabbin elçileriyle deyin!" Musa konak yerine döndüğü zaman sanki elli yıl yaşlanmıştı. Yorgun, şaşkın, şükran doluydu. Bir çocuğu oldu. Sonunda kervanı kaldırdı. Yolun gidipgini değiştirdi. Yötünü Firavun'un ölmesine çevirdi. Orada yapacağı bir şeyler vardı. Ne olduğunu çok iyi bilmemekle birlikte buna inanıyordu.

YARIN:
DENİZLERİN YARILMASI

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

"Musa'nın âsâsı su yüzüne değince deniz kol kol yarıldı."

MUSA ÜNLÜ ÂSÂSINI SULARA VURDU

Ve denizler yarıldı

17

KARANLIK bir geceydi. Musa ve ailesi, Harun ile annesinin oturduğu evin kapısını çaldılar. Evdekiler mercimek çorbası yiyorlardı. Harun sordu: "Kimsiniz?" "Tanrı misafiri!" Harun, "Tanrı misafirine kapımız açıktır," dedi. Gelenleri sofraya buyur etti. Daha ilk kaşığı yudumlamışlardı ki, Harun sordu: "Kimlerdensiniz?" Musa gölumsüyordu. Onları daha fazla bekletemezdi. "Ben dedim İmran oğlu Musa'yım, tanımadınız mı?" O anda, üçü bir ipek yumağı gibi birbirlerine sarılıverdiler, ağlıyor, güleyor, birbirlerini kokuylorlardı. Çorbalarını içtikten sonra Musa: "Kardeşim Harun dedi, Tanrı bizi; seni ve ben, Firavun'u imana çağırmağa görevlendirdi. Birlikte onun katına gideceğiz." Harun hiç tereddüt etmedi. "Evet, diye cevap verdi, biliyorum." Musa ve Harun Firavunun kapıcı başısına neden geldiklerini, anlattıkları zaman o pek şaşırıp ve efendisine gidersen dedi ki: "Dışarıda iki dell var, (Biz Rabbimizin elçisiyiz ve Firavuna ondan haberler getirdik) diyorlar."

Firavun, böyle adamların meraklısıydı. "Hemen huzuruma getir!" diye buyurdu. Kapıdan içeri girer girmez de Musa'yı ve Harun'u tanıdı. Ve sordu: "Sen Musa değil misin, çocukluğunu bizimle geçirmedin mi? senibiz bakıp büyütmedik mi? Sonra sen bir adamı öldürmedin mi? Sonradan da buralarda kaçıp gitmedin mi?" Evet, evet, evet... Bütün bunları oymuştu. Ama, o zaman cahildir. Alemlerin Rabbi onun cahillliğini ona bağışlamıştı. Firavun sordu: "Kimdir bu âlemlerin Rabbi?" Musa cevap verdi: "Yarlıkları yaratan, onlara kurtuluş yolunu gösteren. Her yaratılışa eşini bildiren. Doğmamış olanı!" Firavun düşündü, ne de gazel söylüyordu. Ama acaba doğru mu söylüyordu? "Bana, dedi, bu söylediklerinizin delilini de göster. Musa cevap verdi: "Delilimi getirmişsem, benim Rabbime iman eder misin?"

Ve Musa, Rabbinin işaretleri üzerine âsâsını yere bıraktı. İki çatallı âsâ, yerde iki boynuzlu, kocaman bir yılan oldu. Firavun korku ve dehşetle yerinden fırladı: "Onu tut, iman edecekim. Bütün İsrailoğullarına da izin vereceğim, haydi dilediğiniz yere gidin!" Bu tam bir feryattı. Musa âsâsını aldı. Rabbinin ikinci emri, üzerine elini koynuna koydu. Çıkar-

dığı zaman o el bembeyazdı. Korku geçince Firavun verdiği sözden yine caydı. Tez vakitte bir ferman çıkarak tebasına haber verdi: "Musa görülmek bir sihirbazdır!" Sonra adamlarına emir verdi: "Benim ülkemde benden başka ilâh yoktur. Benim için yüksek bir köşk yapın. Üzerine çıkıp Musa'nın mabuduna bakayım!"

Köşk yapıldı. Firavun çıkabileceği en büyük yüksekliğe çıktı. Ve sonra altın yayını gerekerek semaya bir ok fırlattı. Musa'nın mabuduna nişan almaya çalışıyordu. Köşkten inerken sevinçliydi, onu karşılayanlar: "Sonunda Musa'nın ilâhını öldürdüm..." diye haber verdi. Mısır'ın dört bucağına da haberler gitmiş, en ünlü sihirbazlar göreve çağırılmıştı. Hepsi bir araya gelecek ve Musa'nın sihrini bozmaya çalışacaklardı. Firavun birlerce sihirbaza yalvarıyor, sizi nimetlerime garkederim... diyordu.

Sonunda davan kuruldu. Sihirbazlar bir bir marifetlerini ortaya dökmeye başladılar. Herkes gösterebileceği sihrî gösterdikten sonra Musa âsâsını yere attı ve ortalıktaki yılan bütün o marifetli büyücülerin gözlerini fal taşı gibi etti. Birbirlerinden, Musa'nın önünde secdeye kapandılar ve: "Biz senin Rabbinize iman ettik" diye feryat ettiler. Firavun, öfkeden deliye dönmüştü. Sihirbazlarının bu kadar çabuk yenilgiye uğramasını affetmedi: "Sımdı," dedi, "Çileli günler başlıyor. Bu yaptığınızın cezasını çekeceksiniz. Hepinizin bir kolunu ve bir ayağını keseceğim. O zaman Musa'nın Rabbi mi büyük, ben mi büyüğüm, anlayacaksınız."

Sonunda Musa'ya iman etmeyen Firavun'un ülkesine, önce büyük bir sel baskını oldu. Her şey suya battı. Kiptiler Musa'ya başverdiler: "Madem ki Tanrı elçisisin, Rabbine dua et, bizi bu felâketten kurtarsın. Kurtarırsa size iman edeceğiz. İsrail oğullarına da izin vereceğiz, istediğiniz ülkeye sefer edin!" Musa dua etti. Yağmurlar durdu. Sular çekildi, ekinler büyüdü, fakat onlar bir kere daha söz bozular ve imana gelmediler. Sonra, çekirge sürüleri ülkeyi istila etti. Başaklarda bir tek tane bırakmadı. Kiptiler yine Musa'nın kapısını çaldılar. Yine: "Bu belayı defet, size iman edeceğiz!" diye vaatlerde bulundular. Musa biliyor, buna rağmen Rabbine yazdan geri durmuyordu. Çekirge sürüleri de geçti gitti. Bunun üzerine o imansızlara, bu sefer de Allah korkuncu karıncalar musallat

etti. Daha sonra sular kan oldu. Kiptiler hangi kuyudan su aldılarsa içinde biraz kan vardı. Aynı kuyudan İsraililerin aldığı sular düpduru ve berraktı.

Fakat, Tanrı kitabında buyrulduğu gibi, onlar her sefer başlarından azap uzaktırdıktan sonra imana gelmeyerek, ahlitlerini bozuyorlardı. Tanrı, bu çetin ve ınatçı yaratıklar için bir defa daha ıllık ve yumuşaklık yollarının denenmesini ve onlara bir şans daha tanınmasını kararlaştırarak, Musa ve Harun'a bu yolda emir verdi ve: "Firavuna gidin, ona her türlü nimet için vaatte bulunun," dedi.

Gittiler. Firavuna: "Sana yeniden gençlik, sonsuz devlet tökenmez aşk, şarap ve ihtiyarlamadan ölmek... Ölünce de cennetlik olmak gibi nimetler ve vaat ediyoruz ve illâ sen de bizim Rabbimizin yoluna gel" dediler. Bütün bu teklifler fevkalâde çekiciydi. Firavunun içi gitti. Ama: "Bir kere de Hama'nı sormam lazım" dedi. Hama'nın, Firavunun, Musa'ya bu kadarcık tereddüdünü bile fena karşıladı ve: "Bu bile senin için bir acizdir. Sen ki kavminin Rabbi mertebendesin, nasıl böyle şeyler düşünüyorsun?" diye ona kızdı ve sordu: "Sen hâlâ Musa ile ona iman edenleri, fesat tohumunu saçsınlar diye burada kendi hallerine mi bırakacaksın?" Hama'nın, Firavuna böyle söylerken, Musa'ya da yüce Tanrısı emrediyordu: "İsrailoğullarını al ve Mısır'dan çıkar. Gece yola koyulun. Firavun ve ordusu sizi izleyecektir!" Bunun üzerine Musa gizlice bütün kavmine şu emirleri verdi: Kimse kimseyle yüksek sesle konuşmayacak. Herkes evinde sabaha kadar mumları yanık tutacak. Yola çıkarken, Musa adamlarına, "Sen kimsin?" diye sorunca, parola "Amr" olacak. Yola çıkan herkes, evinin kapısına, belli olsun diye küçük bir kan lekesi yapacak.

Kafilede yirmi ile altmış yaş arasında yirmi yedi bin kişi olduğu rivayet ediliyordu. Bu yirmi yedi bin kişi, Firavun'un ülkesinden bir gece, tereyağından kıl çekilmiş gibi çıktılar. Ancak güneş yükseldikten sonra Mısırlılar, Musa kavminin aralarında olmadığını fark ettiler. Musa, İsrailoğullarının artçı kollarında, Harun da öncü kollarının başında gidiyordu. Bir ara müminleri sordular: Musa Dostumuz, ne yola gitten emredildi?" Musa onlara cevap verdi: "Denize!"

Bu tuhaf bir cevaptı. Bu kadar ahaliyi deniz ne yapacaktı? Gemiler, gemiler gerekliydi ki, onları alsın ve uzak iklimlere götürsün. Ama, o gemiler hazır olsa bile, Firavunun orduları onlar bininceye kadar yetişir, tümünü birden yok ederdi. Firavun ordusunun başında Hama'nın vardı. İsraililer, Firavunun dolu dizgin gelen askerlerini görüyorlardı ve: "Aman Musa, geliyorlar!" diye telaşa düştüler. "Önümüzde deniz, arkamızda Firavun. Sımdı bizi kim kurtaracak?"

Musa kaşlarını çalttı ve en gör sesiyle haykırdı: "Firavundan da, denizlerden de daha güçlü olan benim Rabbimdir. Niçin telaşlanıyorsunuz? Bize bu yolu gösteren, elbette bizim çaremizi düşünmüştür."

Musa ünlü âsâsını işte o zaman denize vurdu: Su, Musa'nın âsâsı yüzüne değince kol kol yarıldı. Her yarılan parça büyük dağlar kadardı. Böyle böyle denizde on iki yol açıldı. Bu yollar birbirinden sanki duvarlarla ayrılmış gibiydi. Kimse kimseyi görmüyor, bu yüzden de her su yarığının içinde gençler öbürlerini mahvolmuş, telef olmuş zannediyorlardı.

Firavun bakdı ki ortalık çok karışıyor, davullarını dövdürüp bağiranları susturduktan sonra şöyle dedi: "Görmüyü musunuz, deniz benden korktu, düşmanlarının ardından yetleşek onları yenmemiz için açıldı..." Firavun böyle deyince Mısırlı ordular denize yürüdüler, ama su onları yuttu, bilinmez derinliklere aldı götürdü.

Ve Musa ve kavmi korkusuzca karaya çıktılar. Çıktılar ama, onları burada bilmedikleri bir güçlük bekliyordu. Göç kolları yollarını kaybetteli, nereye hangi yöne yürüdülerse yine aynı yere döndüklerini farkettikler. Bunun üzerine Musa, kavmin en yaşlılarını toplayarak "Elbette bunun Rabbimiz katında bir sebebi vardır. Ne yaptık da böyle bir güçlükle karşı karşıya kaldık?" diye sordu. İhtiyarlar, bilgilerin düşünce taşına hatırladılar ki bu ancak Yusuf Peygamber alt bir sebepten ötürü olabilir. Yusuf ötürken onlara: "Cesedimi baba ülkeye götürün, Mısır'da bırakmayın..." diye vasiyet etmişti ya... Bundan sonra, Yusuf'un kabrini aramak öyküsü gelir. Musa, kavmine şafak vaktine kadar kabri bulacaklarına söz vermişti. Rabbi bir defaya mahsus olmak üzere vakti durdurur ve ancak kabir bulunduktan sonra gün akar.

YARIN: TUR SÖYLEŞMELERİ

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

...Ve Allah Sina Dağı üzerine kendi nurundan ancak bir damlasını sundu

Yerler sarsıldı gökler yerlere kapaklandı

"...Musa başını ardına çevirdiği zaman yetmişbin Musa gördü..."

18

VE o günlerde Tanrı'dan bir çağrı geldi ve Musa İsrailoğullarını kardeşi Harun'a bırakarak Tur-u Sina'ya, Rabbiyle tek ve تنها olmaya, halleşip söyleşmeğe gitti.

Bu kırk gün Harun için çok güç, çok çileli geçti. Haram, helâl birbirine karışmış, İsrailiiler göndöllerince yaşamaya yönelmişlerdi.

Bir gün bozguncu Samiri İsraililere bir buzağı getirdi ve "İşte," dedi, "sizin ilâhınız budur ve Musa kaybettiği bu ilâhı aramak için dağlara gitti. İsrailoğulları Samiri'nin bu sözüne inandılar, bu sefer de Musa'nın Rabbinin bırakıp buzağıya tapmaya başladılar.

TUR söyleşmelerinde, Rabbinin her ne biçimde olursa olsun mutlaka görmek isteyen Musa: "Rabbim, Rabbim bana görür, bana kendini göster" diye niyaz ediyordu, istemenin şiddetinden, gözlerinden sel sel yaşlar akıyordu.

Tanrı Musa'ya ses etti: "Beni göremez, benim görünüşüme güç getiremezsin. Ama ben, Sina dağına tecelli edeceğim, gönlün varsa oraya bak, benim dağdaki tecellimin yankısını gör."

Ve Allah, Sina dağı üzerine kendi nurundan ancak bir damlasını sundu.

Bu güzelliğin görkemi karşısında Sina dağı paramparça oldu. Yerler sarsıldı. Gökler yerlere kapaklandı.

BİR gün de Musa Rabbine: "Seni benim kadar seven, seni benim kadar görebilen, sana benim kadar yanan başka hangi kulun var?" diye yürekli yürekli sordu.

Rabbi, onun bu sorusuna: "Arkana bak ey Musa!" diye karşılık verdi. Musa başını ardına çevirdiği zaman, elleri, aynı yürek yangınıyla Rabbine uzanmış yetmiş bin Musa gördü. Yetmiş bin Musa'nın da gözleri kendinkini gibi yaşıyordu.

Peygamberler tarihine bakınca, ne Musa'

dan evvel, ne Musa'dan sonra hiçbir kavmin, Rabbinin ve Rabbin elçisinin İsrailiiler kadar yorup özmeddiği anlaşılır. Onlar, imanı hep bir kârin karşılığı, bir çıkarın donatılması gibi almışlar, bize filân şeyi yap da sana iman edelim... bize filân şeyi sağla, senin Rabbine inanalım..." diye şartla bağlamışlardır.

BİR mevsim yağmur yağmıyor, ekinler ve hayvanlar kuraklıktan kırılıyordu. Musa ve ardında bütün İsrailiiler duaya çıktılar. Ama dualar da kâr etmedi. Onun üzerine imanı zayıflar derhal Musa'ya hücumla başladılar: "Rabbin niye seni duymadı? Demek ki, ya o yok, ya sen onun gerçek resulü değilsin.

Bu tevecüzlerde o kadar ilerli gittiler ki. Musa Tur'a girdi: "Bize neden yağmur ihlan etmedin Rabbin?" diye sual etti. Rabbin cevabı açıktı: "Aranızda ara bozucular var, ondan!"

"Kim bu ara bozucular Rabbin? Adlarını bildir de çaresine bakalım..."

Rabbin huzurunda önce bir sessizlik oldu, sonra şu soru soruldu: "İsimlerini açıklayalım de ben de o ara bozuculardan mı olayım?"

Arzi Mukaddes'e göç emri alındığı zaman da İsrailiiler aynı huysuzlukları yaptılar ve Hakkın bu şımarık çocukları: "Ama Musa dostumuz!" dediler. Orada çok güçlü bir kavim yaşıyor, o kavmi bu topraktan çıkararak biz emredilen yere gilmeyiz!"

Harun ve Musa'nın en sadık iki yığıldı ve dostu onlara şu öneride bulundu: "O güçlü kavmin üzerine şehir kapılarından yürüyün. Müminseniz ve Rabbinize güveniyorsanız üstün geleceğiniz şüphesizdir."

Fakat İsrailiiler yerlerinden bile kımıldamadılar: "Musa, dostumuz" dediler, isterse sen tek başına göç et. Biz, onlar orada bulunduğunca bir adım gilmeyiz, burada otururuz."

Musa yels ve çaresizlik içinde sızlandı:

"Rabbim! Kendimle kardeşimden başkasına sahip değilim, bizimle kötü kâpîlerin arasını sen ayır."

Bunun üzerine Rabbi Musa'ya cevap verdi: "Arzi Mukaddes onlara kırk yıl haram edilmiştir, onlar kırk yıl şaşkın şaşkın bu çöllerde dolaşacaklar. Sen kaygı etme."

Nasıl etmesin? İmansızları bırakıp yola birlikte çıktığı üç buçuk insanda az sonra karımız aç ve de susuz diye sızlanmağa başladı.

MAİDE" olayı, işte bu sızlanmanın sonucudur. Allah, İsraililere turuncu yaprakları üzerinde kuş etlerini ve kudret helvasının hatırı için gönderdi.

Onlar, Rabbin bu nimetini kabulde bile yardımlaşları gereğince davranarak, eğer önelerine gelen kuşlar semiz ise yediler, cılız ise ellerini bile sörmediler.

Karınları doyar doymaz da: "İyl ama bize içecek bir şey gönderilmedi ki, susuzluğumuz giderelim..." diye âdeta çıkıştılar. Bütün bunlardan sonra İsrailiiler Musa'ya:

"Karnımız doydu, susuzluğumuz giderildi, şimdi söyle bize, nerede gölgeleneceğiz?" diye sordular.

Ve, istekler bitmedi.

O kadar ki, onlar elbiseler, hırkalar istemektен başka gökten inen maldelerden biktıklarını söyleyerek ona: "Dua et Musa!.. Dua et de, Rabbin bizi kuş etinden ve helvadan başka sebze kabak, sarımsak gibi nimetlerle beslesin" dediler.

Sonunda... Bu isteklerin arkası gelmiyeceği anlaşılınca Rab, ihlanlarını Musa kavmi üzerinden kesti ve onlar, amelleri ile başbaşa kaldılar.

BİR gün Harun ve Musa dağa doğru yürüyorlardı. Orada görülmeyen bir ağaç, küçük bir kulübe, rahat bir ot yatağı vardı. Harun: "Kardeşim" dedi, "Şu yataktaki biraz uyumak isterim!"

Musa bu isteğin sebebinin biliyordu. Çünkü Rabbi ona artık Harun'un ölüm vaktinin geldiğini bildirmişti. Onun için "Yat kardeşim" dedi, "biraz uyu..."

Harun uyudu. Musa bekledi ve ölüm melegi Harun'un ruhunu almağa işte bu sırada geldi.

İsrailiiler Harun'un ölmüş olduğuna inanmadılar, "onu sen öldürdün, biliyorsun ki, biz Harun'u senden çok seviyorduk, bunu çekemedin" diye Musa'ya takaza ettiler.

Musa, onların tümünü dağa, Harun'u gömdüğü mezarın başına çağırdı ve orada, kalbini Rabbiyle birleştirerek seslendi: "Harun kardeşim cevap ver, seni ben mi öldürdüm!"

Harun'un ruhu bu soruya bütün İsrailiiler korkudan titretecek bir sertlikle cevap verdi: "Haşa! Ben Rabbinin çağrısıyla ahrete göç ettim!"

MUSA, Rabbinin nimetlerine karşı gururlu görünmek ve şökrünü bilmek için son derece alçak gönlü, son derece basit bir hayat yaşardı. Taş bir çanağı, bir iskemle, bir ot yatağında başka şey yoktu. Basit bir odacıktı otururdu. Bir gün, toplumun bir işi için kulübesinden çıkmış yürürken yolda mezar kazan iki genç ve güzel adam gördü. Bunlar iki melekti. Musa'ya selâmladılar.

"Ne güzel bir kabir kazıyorsunuz," dedi. "Ey Tanrının melekleri, acaba bu kabir kimindir, biliyor musunuz?"

Melekler ona: "Ey Tanrının halisdostu, bu kabrin sana hazırlanmasını ister miydin? diye sordular. "Evet!" dedi Musa, "İsterdim. İnsanlardan öylesine yorulmuş ki..."

"O halde, mezara in ve yere uzan. Kalbini Rabbine yönelt, son derece hafif ve rahat nefes al."

MUSA kabre indi, kalbini Rabbine çevirdi. O, kendisinin doğduğu andan beri bir an yalnız bırakmamıştı. Şimdi de yalnız bırakılmayacaktı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Derin... Çok derin...

Sonra melekler kabri düzelttiler, dualar ettiler, her tarafına çiçekler serptiler.

Hayatı çileler, çekişmeler, derter içinde geçmişti. O, doğacağı zaman çileli de başlaştı, Firavun, Musa yerine... Musa olabilir diye... rivayete yetmiş bin oğlan çocuğu öldürdümü. Musa bu çocukların acısını hiç unutmadı.

Musa'ya her şeyden zor gelen kendi kavmi içinde hüküm süren iman ve imansızlık dalgaları olmuştu. Nasıl yormuşlardı onu, nasıl çatır çatır pazarlıklara girişmişlerdi... Ama işte ölümün kurtarıcı eli uzanmıştı ona ve Musa'yı, bütün çekişmelerin bittiği o barış ülkesine götürüyordu.

YARIN:

HÜKÜMDAR VE PEYGAMBER DAVUT

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

Allah hiç kimseye onunki kadar güzel ses vermemişti Hükümdar ve Peygamber Davut

19

Bu hikâyenin ucu uzun... Gelin biz söze orta yerinden başlayalım ve Musa'nın ölümlünden bu yana İsrailoğullarının çektiklerini yazalım.

Yüce Tanrı Davud'a Zebur adlı kutsal kitabı işte İsrailîler üstüne hükümdar ve peygamber olduktan sonra indirdi. Üstelik ona demir dövmeyi, örs kullanmayı öğretti. Davud Peygamber, Zebur okurken kendi sesine kendi hayran oluyordu. Çünkü gelmiş geçmiş insanlar içinde Allah hiç kimseye onunki kadar güzel ses vermemişti.

Şayet gün-ortasında, o küçük demirci dükkânında Zebur okumaya kalksa, bütün insanlar işten kesilir, herkes ocağını, çömüğünü bırakır onu dinlerdi. Hayvanlar da öyle!

Her yılın yarısında oruçtaydı, her gecenin hemen bütününü ibadetle geçirmeyi seviyordu.

Derlek ki, Davud vaktini üçe ayırmıştı. Bir gün halka hizmet ediyor, işlerini yürütüyor, anlaşmazlıkları hal için yargıçlık ediyor. Ertesi gün bütün vaktini Rabbine dua ile geçiriyordu. Üçüncü günü de kadınların ayırmıştı. Kadınları çok seviyor, onlarla beraber olunca kendini bir tür ibadette kabul ediyordu.

Peygamberler içinde İbrahim, İshak ve Yakub'un erdemlerine hayrandı.

Bir gün, Rabbi ona şöyle buyurdu: "Ataların senin katlanmadığın belâlara katlanmıştı. İshak gözlerini kaybetmişti, Yakub, sevdiği oğlu Yusuf ile sinandı. Sen bu türlü hiçbir güçlü sinanmaya sokulmadın, ne dersin?"

Davud niyaz etti: "Rabbim, lütfet ve işten senden, Beni de ne yolda sinamak istersen sina da onların yoluna koy, onların onur ve

erdemlerinden bana pay ver!"

Rabb'in sınamasını istemek her yiğidin kârı değildir. Kendine güvenen, "onlara verdiğin çilelerden bana da ver de Peygamberlik erdemini öyle kazanayım" der. Davut demek ki kendine güveniyordu.

Bir gündü... Davud Peygamber, İsrail oğullarına vaaz ve nâsihatlerle bulunuyordu. Onlar sordular: "Acaba insanlar içinde bütün bir günü, hiç günah işlemeyen geçirebilecek bir yiğit var mı?" Davud bu soruya aşıktan ne cevap verdi, bilmem ama, içinde, "İşte ben!" dedi. "Atalarımın erdemini" Rabbimden dileyen ben, bütün bir günü günahsız geçirebilecek belki de tek insanım."

Ertesi gün ibadet günüydü. Odasının kapısını kapadı, adamlarına, yanına kimseyi almamalarını emretti ve Zebur kitabını okumaya başladı.

İşte, tam bu sırada, kârı kar gibi beyaz, başında yaldızlı süsleri olan harikülade güzel bel bir güvercin Davud'un eli üzerine kondu. Hayvan o kadar güzeldi ki, Peygamber duasını bıraktı ve kuşun arkasından gitti.

Önce, odanın içinde koşuştular, sonra, kuş odanın önündeki terasa çıktı. Davud, başını yere eğince, karşı evin sundurması altında yakan bir kadın gördü. Allah'ın ne güzel kadını! Genç adamın başına sanki dünya yıkılmış gibiydi. Her şey unutulmuş, bu benzersiz güzelliğin altında eziliyordu. Kadın, birden ona bakan birinin varlığını hissedince çirpindi güzel saçlarıyla vücudunu örterek odasına doğru koştu.

Bu kadın savaşta olan ordu kumandanlarından Uriya'nın karısı Batşeba'ydı. Kadının evli oluşu Peygamberin son derece canını sıktı, ama ona öylesine tutuldu ki gözü hiç bir şeyi görmüyordu.

Batşeba, Davud'un huzuruna çağırıldığı zaman başına gelecekleri aşağı yukarı bili-

yordu. Telâşlanmadı. Fakat Peygamberin bütün tekliflerini serin kanlılıkla reddetti ve hep: "Nasıl olur?" dedi. "Ben evli bir kadının üstelik kocam, sizin sadık kumandınız..."

Oyle mi? Günah bir defa insanı oğlunun yakasına yapışmaya görsün. Artık, arkası kesilmiyor... Davud, Batşeba'nın kocasından kurtulmayı aklına koydu.

Ve başkumandan Goab'a bir mektup yazdı. Bu mektupta, "Uriya'yı çenkte ön sıraya koyun ve onun yanından çekilin ki, vurulsun ve ölsün!" diye yazıyordu.

Dilekleri odu, Uriya öldü, Batşeba mateme girdi, ama matem süresi biter bitmez de Davut kadını haremine getirdi ve onunla evlendi.

Fakat Rab, Davut'a son derece öfkelenmişti: "İşte, günah işledin!" dedi. "Büyük günah! Bundan böyle ben de, senin kendi evinden, sana günah çıkaracağım ve senin gözlerinin önünde karıların ölüp, doğmalarına vereceğim ve Batşeba'dan doğacak çocuğun ölecek."

Gerçekten de, çocuk hastalandı. O kadar hastalandı ki, Davut uzun oruçlara girdi, niyazdan baş kaldırmadı. Göz yaşlarının suladığı yerlerde boyunca ot bitti.

Râviler, şöyle rivayet ederler ki, Davut'un gözyaşları, o zamana kadar ağlayan bütün insanların gözyaşlarına bedel oldu. Sonunda, çocuğu öldü ve Davut ancak o zaman affedildi.

Ama derler ki, Davut'un günahı avucu içine yazılmıştı. Ne kadar affedilmiş olsa da, her an bu yazıyı görüyor ve Rabbinden emin olamıyordu.

Batşeba, Davut'affolunduktan sonra, ona bir oğlan daha doğurdu. Adını Süleyman koydular. Tanrının affına erdiklerinin en büyük delili bu çocuktu. Uğur ve kademiyle beraber doğmuştu.

Davut Peygamber, tabiatın içinde yaşayan, onun türlü nimetleri tarafından beslenen saf, temiz bir çoban-hükümdardır. Kutsal kitaplar, onun âdeti çocukça sayılacak masum hikâyelerle dolu. Ancak, içinde bulunduğu koşullar Davut'u ciddi bir teşkilâtçı ve mücahit olmaya zorluyordu. Zira İsrail birliğinin kurulması artık bir zorunluk haline gelmişti. İktidar anlaşmazlıkları, ihtilâller, iç savaşlar ve buna eklenen dış tehlikeler Peygamberi güçlü bir birlik fikrine götürüyordu.

Davut'un sesinin güzelliğini ve etkisini söyledik.

Hastalar: "O bana biraz çenک çalsın ve biraz ilâhi söylesin, ancak böyle şifa bulabilirim", diye babasına yalvarırlardı. Babası bu haberleri Davut'a bildirince o hiç nazlanmaz, ne işi varsa bırakır, hastanın yanına koşardı.

Söylentiler, Davut peygamberin yüz yaşına kadar yaşadığını haber verir. Ömrünün son günlerinde artık halsiz, yorgun ve neşesizdir. Hiçbir zaman ısınmaz. Kavmi, onun öleceğinden son derece korkar. Bunca denemeden sonra Peygamberin ömretti için nasıl bir lütfet olduğunu anlamışlardır. Onu bırakmak istemezler.

Davut, titremeler içinde ve hekimlerinin verdiği ilaçları içerek kavmine karşı son görevlerini yapmaya çalışır. Nihayet bir gün: "Benim devam", der, "Hayatı henüz yaşamaya başlayan genç, körpe kuşaklardadır. Gerçekten iyi olmamı istiyorsanız bana bakmak istediğinde olan genç kızları getirin. Tazeliklerini bana asılasınlar."

Gerçekten de kızlar gelir, Davut'un ihtiyar bedenini yatağına uzatırlar. Kızları onun körpe kollarıyla sarar, genç vücutlarından o ihtiyar çınara canlilik, gençlik ve kuvvet akar. Bu, görünmeyen bir elektrik akını gibidir ve Davut, böyle bir manevi alışverişin sayesinde bir süre daha kavmi başında kalır.

Davut Peygamberi severim; günah işlemesini bildiği için! Aslında bu da bir nimettir çünkü. İnsanın insan olmasında başlı başına etken olan bir nimet. Hiç günah işlememek bir nimet. Ama, hem zaman zaman günah işlemek, hem de insanlık haysiyetini koruyabilmek de çok önemlidir. Daha önemlisi ise, hem günah işlemek, hem de Peygamberlik haysiyetini koruyabilmek. Bu az şey değil. Davut'un hayatında günahları kadar cazip nedamet çiçekleri de katmer katmer açtığı için bana yakın, dost ve saygıdeğer geliyor.

Sonra onun çengini, o güzelim sesini, yani sanatını da sevirim. Musa, kavmini şilhr ve büyü ile kendi yoluna çağırıyordu. Çağının anlayış düzeyi buradaydı! Buradan bir adım daha giderek şilhr ve büyü sanatı ve sanatın müzik dalına geçmek ve insanların kalbine böyle bir kapıdan girmek, elbette açık - seçik bir yüceliktir. Çoban - hükümdar ve şair - peygamber olmak onun kişiliğinin belirli özellikleridir.

Yazarın: Süleyman Peygamber

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

Saba Melikesi: "Gökten akmayan ve yerden çıkmayan akamular da var mıdır?" diye sorunca Süleyman gülmüştü: "Vardır" dedi "Ahıncılar.. Ne yerden çıkar, ne gökten akar."

Kim olabilirdi böyle bir güç kaynağının düşmanı

Ve şeytan mührü Süleyman'ı takıp tahta oturdu...

20

DAVUT kırk yıllık bir saltanattan sonra, yerine oğlu Süleyman'ı bırakarak öldü. Süleyman, peygamberler tarihine adını örgütcü ve barışsever bir hükümdar; adaletli ve akıllı bir adam, bir bilge peygamber olarak yazdırdı. Eyüb'un sabrı, Davut'un sanatı, Yusuf'un güzelliği, Yakup'un vefası gibi Süleyman'ın da bilgeliliği onun peygamberliği için başlıca niteliği oluyordu.

Aynı zamanda Süleyman, çağının en zengin hükümdarıydı. Kızıldeniz'de Ezlyongaber limanını yaptırmış, gemileri Hindistan kıyılarına kadar ulaştırmış, ticaretten kazandığı servette büyük saraylar ve o önül Kuds tapınağını inşa ettirmişti. Babasının peygamberliğiyle de yaptırılmadığı, Rabbin "Süleyman'ın ellerine kan bulandı" diye engel olduğu tapınak...

Tanrı, Davut oğlu Süleyman'a sormuştu: "Sana ne veriyim? İste benden!" Süleyman bu emre, kendine yakışır bir cevap vermiş ve "Kavmine hükmetmek için diye anlaşılsın bir yürek ver ki, iyi ile kötünün arasını şaşmaz bir biçimde ayırdedeyim!"

Bu dilek Rabbin gözüne güzel göründü ve "Mademki, diye buyurdu, şahsın ilk uzun ömür, zenginlik veya düşmanlarına felâket ve ölüm istemedin de, ancak doğruyu yanlıştan, iyili fenedan ayırdetmek üzere anlaşılsın istedin, senin sözüne göre yaptım; işte sana bilgelik ve anlayış dolu bir yürek verdim!"

İslâm geleneğinde Süleyman Peygamberden "Her yaradılmışın dilinden anladı" diye söz edilir.

Gerçekten Süleyman her dilden anladı. İnsanlar, hayvanlar ve cinler onun etkisinde ve onun emrindedi. Bir de rüzgâr!

Süleyman, savaşta gideceği zaman o emsalsiz saltanat tahtını görkemli ve şirhli tahta salı Özerine konurdu. Ardına askerleri, hayvanları, bütün savaş âletleri yerleştirirdi. O zaman Süleyman rüzgâra emreder, rüzgâr da sessiz sedasız aç gidenlerin salın döşemeleri arasına girer ve onu yavaş yavaş yükseltmeye başlardı. Rüzgâr buylesine usta-

lıkla eserd ki, Süleyman'ın ordusu tarlalar üzerinden geçirdi de ekimler bile kimildamazdı.

Rüzgâr bir aylık yolu bir günün yarısında geçerek hükümdar peygamberi istediği yere götürürdü. Böyle, yerle gök arasında seferde olduğu bir gün Rabbi ona: "Ben senin hükümlarına diye bir güç ekledim ki, yarıdımışlardan biri, nerede konuşursa konuşsun, rüzgârların bunu sana ertilecektir!" diye müjdeli. Süleyman imkânsızların mümkün kıldığını bir başka durağın adamıydı.

Bir gün ıssız çöllerdeki seferlerinden birinde ordusuna su buldurmak için Süleyman Hüdud kuşunu çağırdı. Bu görev Hüdud'ündü. Toprağın neresinde su varsa o gösterir, askerler orayı kaçınca göröl göröl kaynaklar bulurlardı. Ama o gün göreve çağırılan Hüdud kuşu gelmedi. Neden gelmediğini de Süleyman'a akşam üstü şöyle anlattı:

Sabah uçuşuna çıkmıştım. Tanrının yerdeki nimetlerini kuşbakışı seyretmeyi çok severim. Dalmışım. Gelmeye hakkım olan sınırları atlamış, o zama-ı kadar hiç görmedimlik ükelerle girmişim. Görkemli bir saray bahçesindeyim. Denizler de gökler kadar güzeldi. Bu bahçede tipki benim gibi bir kuş gördüm. Oraları kendinilmiş gibi geziniyordu. Sordum: "Niçin Süleyman'ın kuşlar ordusunda değilsin de buralaradasın?" Yaban yaban yüzüme baktı: "Süleyman da kim?" dedi. Senin adını bile ilk defa duyuyordum. "Ben," dedi. "Saba Melikesi Belkis'in Hüdud'üyüm, yalnız onu biliyorum." Bu sefer ben ona şaşıtm: "Belkis da kim?" dedim.

Tam o sırada Melike Belkis'i gördüm. Güzelidi, çok güzeldi.. İnan bana, güneş onun daha güzel bir kadın görmemiştir. Kendimden geçtim. Dönüşüm bu yüzden bu kadar gecikti.

Süleyman: "Bütün bunların doğruluğunu anlamak için sana bir mektup vereceğim, onu, o söyledikim Melikeye ulaştır. Hiç bir şey deme, bir kenara çekil ve beklet!"

Mektupta Süleyman: "Biz," diyorodu. "İnsanların, cinlerin, hayvanların ve rüzgârların

hükümdarı, Ulu Tanrının sevgili Peygamberi Davut oğlu Süleyman'ız. Her isimize Tanrı adı ile başlarız. Sizin, o seçilmiş güzelliğiniz biliyoruz. Ama, yazık ki bu güzelliğin ölümsüz olan Rabbin emrinde değilsiniz. Biz sizin her gün bir defa batan güneşe tapıp özünüzü öğrendik. Biz gelin, gerçek bizim yanımızda ve bizdedir."

Bu mektubu cevaplamak ve Süleyman'ın sınamak için Belkis'in adamları baha biçilmez armağanları Süleyman'ın huzuruna getirdikleri zaman o, aslanlı tahtında oturuyordu. Saba Melikesinin elçisine dedi ki: "Siz bana dünya servetleriyle mi geldiniz? Ne boş! Rabbin bana bağışladıkları size verdiğiniz nimetlerden hem daha çok, hem daha hayırlıdır. Bunları görmek bile istemem. Alın götürün ve Saba Melikesine deyin ki, eğer o bizim katımıza gelmez ve bizim ona ikram ettiğimiz maveli nimetlerin kadrlını bilmezse, karşı koymayacağı ordularımızla biz, Saba ülkesini avucumuzun içine almasını da biliriz."

Sonunda, Belkis Süleyman'ın çağırısına uydu ve ülkesine geldi. İlk heyecanlar geçip ortak yatıştıktan sonra başbaşa kaldılar. O zaman Saba Melikesi Belkis dedi ki:

"Sana bir sorum var, ey insanların, cinlerin ve rüzgârların elçisi. "

"Buyur, konuşmuşsun, emrindeyim."

"Gökten akmayan ve yerden akmayan akarsular da var mıdır?"

Süleyman, parmağındaki yüzükle oynuyordu. Gülmüştü ve "Vardır, ahıncılar böyle sularındır!" dedi. "Ne yerden çıkar, ne gökten akar!"

Onların dillere destan olan aşkı ise böylece doğdu. Tez vakitte evlendiler.

"Mührü Süleyman" denilen o önül yüzük Süleyman Peygamberin sağ elinin işaret parmağındaydı.. Peygamberin dünyaya ve ahiyet saltanatı; hükümdarlığı ve peygamberliği bu mühürlü yüzüğe bağlıydı. Ne zaman onun parmağından çıkarsa, Emine adlı en güvenliği cariyesi avucu içinde tutar, Süleyman'ın işi bitirmez yerine takardı.

Kim olabilirdi böyle bir güç kaynağının düşmanı? Elbette şeytan.. Gözü yüzükte. Ah onu bir elde edebilse... Derler ki, Süleyman'ın yıkandığı ve Emine'nin mühürlü yüzüğü avucunda sakladığı bir gün Şeytan, Peygamberin biçimine girdi, elbiselerini giyindi ve Emine'den yüzüğünü istedi. Parmağına taktı, tahtına oturdu. Şimdi hüküm ve ferman Şeytan'ındı.

Gerçek Süleyman hamamdan çıktığı zaman Emine onu tanımadı: "Haydi ordan!" diye kovdu. "Süleyman işte tahtında oturuyor!" Hükümdar kimseye derhindi anlamıyordu. Onu saraydan kovdular, aç bi ilâç kıydıdaki balıkların önünde kalakaldı. Ne ki ülkede, tez vakitte adalet bozulmuş, tahttaki Süleyman her yanlış kararlar verir olmuştur. O kadar ki, gönün birinde halk, "Artık Süleyman'a inanmıyor ve hükümlerini kabul etmiyoruz" diye başkaldırdı.

Saraydaki kadınlar da feryat ediyorlardı. Süleyman neredeydi? Bütün huyları değişmişti. Her gece, bütün kadınları birden sahip olmak istiyor ve hiçbir mazeret tanımıyordu. Sonunda iş anlaşıldı. Saray halkı şeytanın üzerine yürüdü. Yürüdü ama, o kaçarken Süleyman'ın yüzüğünü denize düşürdü. Şimdi herkes ağlaşıyordu, neredeydi gerçek Süleyman? Onların peygamberi ve hükümdarı?

Süleyman balıkçılık yapıyordu. Şu kırk günde, kırk yıllık ömründe öğrenemediği bilgeliliği öğrenmişti. Yeni efendisi ona her günün sonunda ilk balık veriyordu. Birini satardı, birini pişirir yeri.

Ve bir gün payına düşen ilk balıktan birini sattıktan sonra, saz kulübesinin önünde, öbürünü pişirmek üzere karını yarıncı, tiki dedi yere, bir yüzük düştü. Bu, şeytanın denize düşürdüğü Mühr-ü Süleyman'dı. Parmağına taktığı anda gördü ki, etrafı dolmuş, askeri, rüzgârı, insi, cinni gelmişti.

Süleyman ibadet ederken bazan önünde bir ağaç görür ve sorardı: "Ne işe yararsın? Dikilecek bir ağaçsan dikeriz, ilâç için ise seni deltere diye yazarsın."

Yıllardan sonra "bir gün, yine ibadet ederken önünde bir ağacın büyümeğe olduğunu farketti. Ağacın adı Harup'du, öyle söylüyorodu. Ne işe mi yarardı? Ev, yanı "Beylümükadde" onunla yeniden bünöyd edilecekti. Süleyman'ın yaptırdığı Kutsal Tapınak...

Bu, Süleyman'a ölüm gününün yaklaşıp olduğunu işaret ediyordu. Süleyman Rabbinde: "Allahım, benim ölüm günümü cinlere bildirme, onlar benden sonra insanlara, siz bilinmeyen ilâçlı, diye üstünlük iddia etmesinler!" diye yalvardı.

Ve sonra o görkemli tapınakta ibadet ederken öldü. Kimse onun ölümü olduğunu bilemedi. Tam bir yıl, cinler Süleyman sağmış gibi ona hizmet ettiler. Bir yıl sonra dayandığı asa, içindeki ağaç kurdu tarafından oyulup kırıldığı zaman gerçek anlaşıldı. Sir ve bilgelik Süleyman'ın mühürü, böylece peygamberler tarihine karıştı gitti.

YARIN: ŞUAYP VE ÖTEKİLER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Sani YALAZ)

Medyen ve
Eyke'liler
bir an içinde
yok oldular

Gölge

gününün azabı

21

ESKİ büyükler Şuayp Peygamber için şöyle diyor: "Onun adı kalp bilgeliliğinin asıdır.., Yani kalp, beden için ne ise, Şuayp ta kavmi için odur. Şuayp insanları ölçüye, dengeye ve birbirine karşı adaletle davet ile görevli bir elçiydi.

Rivayetçiler, Şuayp'ın anadan doğma kör olduğunda birleşir. Onun kavmi Medyenliler ve Eykelilerdir. Eykeliler dalları sarmaşık biçiminde büyümüş ve birbirine dolanmış tuhaf, korkulu bir ormanda otururlardı. Medyenliler, açık, düzlük bir ovada. Her iki topluluk ta çağlarının en düzensiz, en Tanrı tanımaz, en acımasız insanlarından meydana gelmiş gibiydi.

Yeryüzünde, belki de en sevmedikleri kişi bu, Tanrı elçisi olduğunu iddia eden Şuayp'tı. Onun suçluluklarını vicdan azabı gibi görüyorlar ve ona katlanamıyorlardı. Bir gün, aralarında karar vererek karşına geçtiler ve "Şuayp, dediler, artık yeter. Karar verdik, seni ve sana iman edenleri yurtluğumuzdan çıkaracağız; istemiyoruz. Meğer ki şu tek Tanrı lâtından vaz geçip putlarımıza dönersiniz..."

Şuayp bu öneriye acı acı güldü. "Bir defa, dedi, Tanrı gerçeğine ulaştıktan sonra, puta taparlığa dönmek mümkün mü? Tanrı'nın ilmi herşeyi içerir, her şeyi kavrar. Biz ona güvendik. O, sizinle bizim aramızdaki davada doğrulukla hükmedicidir. Çünkü o, her şeyin doğrusunu bilir ve gösterir."

Medyenliler ve Eykeliler: "Ama, dediler, biz senin Allah'ına inanmıyoruz ki onun doğru yolu göstereceğine inanalım. Senden bıktık. Senden ve dostlarından! Onun için, taş tutulmadan ve başka kötü muameleler görmeden, pılınızı pırtınızı toplayın ve buradan gidin, huzurumuzu kaçıyorsunuz."

Şuayp'ın dudaklarında acı bir gülüş vardı. "Huzurunuz yok ki sizler.., dedi. "Olmayacak ta...Dostlarınızı Korkarım ki bana karşı düşmanlığınız Nuh kavminin, ya da Hud kavminin, belki de Salih'in kavminin başına gelen felâketler gibi bir âfeti sizlerin başına getirmesin...En iyisi, Tanrı'dan yargılanmak dileyin ve tövbe edin ve de beni rahat bırakın."

"Yoksa bizi tehdit mi ediyorsun?" Şuayp'ın kavmi çok öfkeliydi şimdiki. Neler söylüyordu bu kendini bilmez!

Oysa Şuayp neler söylediğini iyi biliyordu

O son derece tatlı sözlü bir insandı. Güzel konuşmasından dolayı, daha sonra Hz. Muhammet ondan "Peygamber'in hatibi" diye söz edecekti. Evet, ne söylediğini biliyordu ve düşündüklerinin hepsini de bu gözleri kararmış insanlara söyleniyordu.

Ama, Medyenliler ve Eykeliler, Şuayp ne derse desin, sözlerinden geri dönmediler: "Kendiniz gidin aramızdan, gitmezseniz, biz sizi zorla atacağız." diye direttiler.

Ehl Tanrı çok defa "Kalpleri mühürlü olanlar"dan söz etmiştir. Demek ki bunlar, o takimdan...Sonra...Peygamberler de, en sonunda, birer âlettir...Hak'kın istediklerini, yine Hak'kın verdiği imkânlar içinde yerine getirebilirler.

Şuayp baktı ki sözünü dinletemiyor... Çevresini saran inanmışlara: "Günah bizden gitti" dedi. "Biz çekilelim ve onları (gölge gününün azabı) ile baş başa bırakalım. Böyle olmasını istemezdik ama, biz nihayet bir elçiyiz. Ve elçiye zeval yoktur."

Onlar yola koyulduktan bir süre sonra, Medyen ve Eyke üzerinde güç getirilmez bir sıcaklık hüküm sürmeğe başladı. Her kudretli elinde tutan Yaradan, sanki cehennemnin kapılarını açmıştı da yeryüzüne ateş ve alev püskürtüyordu.

Hak'kın bu başkaldırıcı çocukları tez vakitte nefes alamaz oldular. Evlerine koşanlar orada daha çok bunaldılar. Ölmek bu sıcakta erimekten yeğdi. Sonra, gök yüzünde bir bulut belirdi. Önce ceviz iriliğindeki bulut gittikçe büyüyordu. Bu bulut belli ki serinlik ve ferahlık getiriyordu. Herkes ona koştu, gerçekten bir serinlik ve gölgelik taşıyan bulutun altına sığındı. Orada dehşet içinde ve korkuyla beklemeye başladı. Başkaldırıcılar ne de olsa, bu bulutun kendilerini kurtaracağına inanmıştı. İşte Şuayp'ın yalanları... Kimse onları cezalandırmıyordu işte...Cezalandırmayacaktı.

Ne ki, ilye yayılıp genişleyen bulut bir anda ateş kesti, yere doğru indi, indi ve altındaki herşeyi, herkesi sıcaklığı ile eritti ve yok etti. Ve sonra yerden o zamana kadar duyulmamış sesler yükseldi, toprak hırslı bir canavar gibi hırladı, sarsıldı. Medyen ve Eyke bir an içinde yok oldu.

Şuayp ve ona inananlar Mekke yollarında gidiyorlardı, Kur'anda sözü edilen bu, "Gölge gününün azabı"nı görmediler.

★ ★ ★

Kur'anda adı geçen, ama Peygamber (Ya-

ni kendisine kitap veya suhuf gönderilmiş kimse) midir, yoksa nebi (yani Hak elçiliği ile görevli ama kitabı olmayan) midir, belirtilmemiş bazı kutlu kişiler vardır. Üzeyir, Zülkarneyn ve Lokman bunlardandır. Biliyor-sunuz, Süleyman Peygamber'in şanlı devleti onun ölümünden sonra ikiye ayrılmıştı: Yahuda ve İsrail. Yahuda'nın merkezi Kudüs oldu, İsrail'in Nablus. Nablus sonradan Samire adını aldı. Yahuda günün birinde Buhtunnasir'in saldırısına uğradı. Kudüs yıkıldı, Beytümukaddes yıkıldı, Tevrat ve Zebur'un bütün nüshaları yok edildi. Üzeyir, işte o zamanlar yaşamıştı. Yoldan çıkan kavmini Hak yoluna getirmek için çırpınıyordu. Onun inkarcıları yüzüne kahkahalarla gülerken, onun inkarcıları da bu yolda aşırıya kaçıyorlar, "Sen Allah değilsen bile onun oğlusun" diye sapkınlıklar ediyorlardı. Buhtunnasir Kudüs'ü zaptedince, bütün İsraili bilginleriyle birlikte onu da tutsak etti ve Babil'e götürdü.

Zülkarneyn'e, gelince...Ondan Kur'an'ın Kehf süresinde söz edilir. Zülkarneyn, önce güneşin battığı yerde (Batı), sonra güneşin doğduğu yerde (Doğu) iki büyük hükümlerlik kurmuş, sonra iki büyük dağ zinciri arasında, dilleri kimsenin diline uymayan bir ökeye geçmişti. Bu öke sakinleri ona Yecüc ve Mecüc'ten şikâyet ederek "Bizimle onlar arasına güçlü bir duvar çeker misin?" diye sordular. Ona paralar önerdiler. Ama Zülkarneyn "Tanrı'nın bana verdiği kudret ve servet her paradan daha hayırlıdır." diyerek bu güçlü duvarı onlardan hiç bir şey almadan yaptı.

"Zülkarneyn" iki boynuzlu demektir. Belki de bu ad ona hem doğuda, hem batıda iki hükümlerlik kurduğu için verilmişti, bilmiyoruz. Bildiğimiz, bu ad İskender İçirde söylenmiştir. Bu Zülkarneyn, İskender Zülkarneyn diye anılan Büyük İskender midir. Doğulu tarihçiler buna kesinlikle hayır diyor.

★ ★ ★

Ve Lokman...İnsan sağlığının hizmetkârı. Derler ki, bütün yaradılmışlar Lokman hekimin emrindeydi ve o hangi dert için deva arıyorsa, o dertlin devası olan nesne; bir ot mu, bir çiçek mi, bir su mu ne, iki taşın arasından başını kaldırır: "Aradığın bende" diye haber verirdi.

Lokman Hekim, rivayetlere bakarsanız, Yunus Peygamber zamanında doğmuştur, hem de Davut Peygamber zamanına kadar yaşamıştır.

İslâm geleneği onun Habeş olduğunu söyler, hemen bütün minyatörleri de böyle yapılmıştır.

Onun, hiç kimseye göstermediği bir defteri vardı. Ölümünden sonra oğluna bıraktı bu defteri...Derler ki, oğlu defteri açtığı zaman son sayfasında şu anlamda bir öğüt gördü:

Ayağını sıcak tut başını serin
Mideni hafif tut, düşünme derin.

Kuran'ı Kerim Lokman Hekim'e bir süre ayırarak onun Tanrı katındaki şerefli yerini âlem halkına bildirmiştir. Bu sürede yüce Tanrı şöyle haber verir: "Biz Lokman'a hikmetli verdik. Ona Allah'a şükret, dedik. Kim şükrederse kendi öz canı için şükretmiş olur ve kim nankörlük ederse Allah ondan uzaktır."

Yine Kuran hatırlatır: "Hani Lokman oğluna öğüt vermiş ve oğlum demişti..." Bu öğütler her zaman ve her yerde geçerli olan hayat ve yaşam ilkeleriydi. Lokman oğlundan önce şunu istiyordu: "Oğlum, Rabbi'ne eş tutma, ortak katma.. Çünkü iman içinde en büyük zulüm Tanrı'ya eş koşturmak."

Sonra, oğluna ikinci bir öğüt olarak şunu salık veriyordu: "Ana baba hakkını gözet. Çünkü anan seni binbir güçlük içinde ve zaattan zaafa aylarca uğrayarak, aylarca karında taşıdı."

Ve Lokman, imanın en sağlam taşıyı şu hayat likesiyle oğluna ve insanlığa emanet ediyordu: "Oğlum, yaptıkların bir hardal taneli ağırlığında bile olsa ve ister bir kaya içinde, ister gökte veya yerde olsa, Allah günü gelince onu elbette meydana çıkaracaktır. Çünkü Allah görünmeyenleri görür ve her şeyin iç yüzünü bilir."

Yani zerre kadar hayır işleyenin ödüne hayır çıkacak, zerre kadar şer işleyenin dağıncığına şer konacaktır. Hak'kın adaletli terazisinde amelîlerimizi ölçüye vurulmasından hiç kimse kurtulmayacaktır.

İster Nebi olsun, İster Veli, Lokman insanlara en gerekli hayat ilkesini böylece koymuştur. Bu hayat, sürekli dikkat isteyen bir yaşama yoludur. Hekim Lokman, bedene hizmetin zorunluluğunu nasıl kabul ediyorsa ruha da o yolda hizmeti şart koşuyordu.

Onun için oğluna öğütlerinde: "İyiliği emret, kötülüğü def et. Başına gelene katlan. Dışını sık, bu en dürüst gidiştir." diyor. Sonra ilâve ediyor: "Kibirlenerek halka surat asma. Allah, kibir taşıyanları ve kendini beğenenleri asla sevmez."

Yani: İLYAS ve ELYASA

(Resimleyen: Suat YALAZ)

İsrailoğulları'nın hükümdarı Ahab dinden
imandan uzaklaşmıştı

İlyas çöle yürürken

"Rabbim" diye ağlıyordu

22

SÜLEYMAN Peygamberden sonra Tanrı İsrailoğullarına Tevrat hükümlerini hatırlatmak ve unutulmuş ahit ve konuları yenilemek üzere sık sık nebilere ve velilere gönderiliyordu. İşte İlyas bin Yasin... Bunların en seçilmişlerinden biriydi.

İlyas bin Yasin, zamanında İsrailoğullarının başında Ahab adında bir hükümdar vardı. İlyas'a iman ediyordu. Onu yanından ayırmaz, onun sözleriyle kalbini yıkar, temiz tutardı. Fakat halk İlyas'tan uzaktı, Baal adlı puta tapıyordu ve bu put, bir kadını temsil ediyordu.

Hükümdar Ahab'ın Azbil adlı karısı da putatapıcılarıydı ve kocasını İlyas'ın yolundan çevirmek için her gün binbir yoldan etkilerdi. Günün birinde de gayretlerinin boşa gitmediğini ve Ahab'ın imanının adamakıllı sarsılmış olduğunu farkettiler.

Sonunda Ahab, İlyas'ı yanına çağırdı ve ona dedi ki: Nafile yere kendini de, beni de sıkıya koyuyor ve Tevrat'ın Allahına itaate mecbur ediyorsun. İşte başka İsraililer putlara tapıyorlar, hükümdarları da rahat, kendileri de... Senin bätıl diye iddia ettiğin din ve inanışlar, onların dünyasından hiçbir şey eksiltilmiyor. Oysa bizim onlardan hiçbir üstünlüğümüz yok."

İlyas büyük bir hayret içindeydi. Sanki ağzı, dili bağlanmıştı. Söyleyecek hiçbir söz bulamıyordu. "Biz Tanrı kullarıyız, sonunda hepimiz de Tanrı katına döneceğiz" âyetini okudu ve hükümdara: "İzin ver gideyim ben artık buralarda duramam." diyerek onun huzurundan ayrıldı.

Derler ki, İlyas çöle doğru yürürken bunca emeklerinin ziyan olmasına ağlıyor ve: "Rabbim, Rabbim" diye sızlanıyordu.

Bunun üzerine o topraklara tam üç yıl bir tek yağmur tanesi düşmedi. Toprak, kuraklıktan şerha şerha yarılmış, ambarlarda ne buğday kalmıştı ne bulgur...

İlyas, İsrailoğullarının şerrinden korunmak için bir mağarada yaşıyordu. Rabbi ona her zaman, nerede olursa olsun, yaşayacağı kadar yiyecek buluyordu. Onu izleyen İsrail-

liler ona verilen nimetleri farkettiler. Ne zaman ortalığa bir ekmek kokusu yayılsa onlar öfke ile doğrulurlar: "Buralarda yine İlyas dolaşıyor. Rabbi ona ekmek göndermiş olmalı" diye söylenirlerdi.

Sonunda İsraililer İlyas'ı fakir bir kadının evinde yakaladılar. Kadın ona iman eden sayılılardandı ve İlyas'ın evine sığındığını hiç kimseye söylememişti. Kadıncağızın Elyesa adlı bir oğlu vardı ve çok hastaydı. Günün birinde bu çocuk İlyas'ın en sadık can dostu olacaktı.

İsrailoğulları ne hasta tanıdı, ne yaşlı. İlyas'ı orada fena halde hırpaladılar. Çocuğu korkuttular, doğruluğa, vefaya, dostluğa tahammülleri yoktu.

Birgün Allah İlyas Nebiye: "Artık kavmin içine dön ve onlara iman yollarını bir daha göster" diye emretti.

İlyas çaresiz döndü. Ağaçlar kurumuş, hayvanlar ölmüş, insanlar bir iğne bir ipik kalmıştı. İlyas onların aralarına oturdu ve: "Bätıl yolda olduğunuz için bu hallere düştünüz," dedi. "Tövbe edin. Eğer hâlâ Musa'nın Allahından şüpheleniz varsa, işte meydan... Putlarınızı ortaya çıkarın ve kurtuluşunuzu onlardan isteyin. Eğer onlar size yardım etmezse bätıl yoldasınız demektir."

İsraililer putlarını meydanlara getirdiler, onlardan rahmet istediler, bereket istediler, sağlık istediler, huzur istediler. Nafile! Bir damla yağmur bile yere düşmedi. İşte yaptıkları ve yücelliğini Tevratın Rabbinden daha yüce bildikleri putlar onlara hiçbir yardımda bulunmuyordu. Aç bi ilâç... hayvansız, ekin-siz, sonsuz bir ihtiyaç içinde kalmışlardı. Karşılarında İlyas vardı. Rabbinden her hangi bir şüphesi yoktu ve bekliyor, o da kendi Allahına niyaz ediyordu.

Yavaş yavaş denizlerin uzak ufuklarından yumurta kadar bir beyaz bulut kalktı, döne döne o ülkelere doğru geldi. Havaya önce bir ıslaklık, sonra bir serinlik yayıldı. İlyas'ın duaları bereketliyle göğün rahmet kapıları açıldı. Yağmurlar yağdı, Toprağın şahrem şahrem yarılmış dudakları şifa buldu. Otlar yeşerdi, ağaçlar yapraklandı, ekinler büyüdü. Hayvanlara can geldi, böcekler kıpırdadı.

Evet bütün bunlar oldu. Putlar bir şey yapamamıştı. Ama yüce Tanrı âlemlere rah-

metini yine de esirgememişti.

Amma... Bu lütuf ve bağış, bizimkilere görüp geçirdiklerini çabucak unutturmuştu. Hani o ağlayıp sızlamalar, yalvarıp yakarmalar. Tövbekâr olmalar, putlara lâf etmeler? Hepsi unutuldu. Kûfür, gaflet inkâr eskisi gibi. Hayır, eskiden daha güçlü biçimde ortalığa yayıldı.

İlyas bu manzaradan fevkalâde müteessir oldu. Rabbine karşı müşkül duruma düştü, hattâ bir yeis ve ümitsizlik buhranına bile kapıldı.

İlyas, Rabbin huzurunda niyaza vardığı bir gün ona şöyle yalvardı:

"Rabbim... Ben onları yola getiremedim, senin cezaların, kahrının, celâlin de onları yola getiremedi. Sonra, ihsanların, lütufların, nimetlerin de boşa gitti. Oyleyse artık beni bu kavmin içinde bırakma, ruhumu al, çünkü ruhum bu kûfür kaynağından sıkılıyor ve daralıyor."

Sonunda bir gün kendisine "Fillan şehre doğru yürü ve önüne çıkan ilk hayvana bin" denildi. Aldığı emri Elyesa'ya bildirdi. "Bana, dedi, yol görüldü, gidiyorum."

Elyesa ellerine sarıldı: "Seni bırakmam, izin ver de birlikte geleyim."

Yola çıktılar. Tanrı rahmetinin bereketiyle yeniden yeşermiş yollarda yürümeye başladılar.

Bir ara Peygamber yorgunluktan harap olmuş uyurken, Elyesa bir ateşin kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Önce korktu, heyecanlandı. Sonra İlyas'ı uyandırdı: "Bir gelen var!" dedi. Gerçekten, bir ateşten. Dünyada az görülür güzellik-teydi. İlyas anladı. Rabbi artık onu kendine çağırıyordu. At Peygamberin önünde durdu. Bekliyordu. İlyas huzurla Rabbine sordu: "Şimdi bana ne emrediyorsun?"

Bu onların Tanrı ile son söyleşmesi oldu. "Artık," dedi Hak, "Yemek ve içmek gibi, niza ve çekişme gibi, duygu ve davranışların olmadığı bir ülkeye gidiyorsun."

Sonra İlyas'ın bütün vücudu nur oldu. Yemekten, içmekten kesildi. Melekler misali bir suret bağladı ve o ateşten ata bindi.

At, süzülür gibi bilinmez ufuklara kanat açıyordu. İlyas gözden kayboldu. Elyesa ağlıyordu ve: "İlyas Nebiye selâm olsun" diye onu selâmlıyordu.

O, insanlar tarafından kadri bilinmemiş bir Peygamberdi. Ama Rabbi onun kadrini bilmişti. Asıl sorun buydu. Onun için Kur'an'ında "İlyas Nebiye selâm olsun" demişti. Şimdi yalnız kalan Elyesa idi. Halkın bütün yükünü omuzlarına o yüklenmişti. Onlarla başa çıkmak ve Hak yoluna davet etmek için nöbet ondaydı.

Elyesa kendinden evvel İlyas Nebi'nin kavmi içinde neler çektiğini biliyordu. Yılmı-yacak ve kavmini güzelliğe, doğruluğa, birliğe davet edecekti.

İsrailoğulları vaaz yerinde, bu sefer de Elyesa'yı görünce çok kızdılar. "Şimdi de başımıza sen mi çıktın, dinlemek istemiyoruz seni!" diye bağırıyorlardı. Elyesa baktı, ortalıkta değişen hiçbir şey yok! Onlar bıraktıkları yerden işe devam ediyorlar. Ziyarı yok dedi, sabredenleri Rabbin nasıl mükâfatlandırdığını biliyordu.

Aldırmadı. Taşlandı, tükürüklere bulandı, aç bırakıldı, yoluna dikenler koydular. Nafile! Elyesa Hak bir dedi, söz bir dedi; ne Hakdan yüzünü döndü, ne sözden...

Bunun üzerine Rabbi onu Peygamberlik pâyesiyle pâyelendirdi. İlâhi vahiy, İsraililerin zulmüne karşı onun gönlünü dolduruyor ve onu teselli ediyordu.

Bu, yıllarca böylece sürdü, Elyesa da gün günden ihtiyarlıyordu. Müminleri etrafını bir altın halka gibi çevirmişti, ama bunlar kaç kişiydi? "Zıyan yok" derdi o. "Bir ben olduğum zaman bile, yine yüzünüzde Hakkı tesbih eden bir çift dudak var demektir. Oysa sizler varsınız. Sizlerin de çocukları var. Çoğalacaksınız. İyiler kötülere galebe edecek."

Sonunda bir gün o topraklar Asur askerlerinin istilâsına uğradı. İstilâcı ne Elyesa gibiydi, ne onun Rabbi gibi... Girdiği yerde taş taş üstünde bırakmadı. İsrailoğulları neye uğradıklarını anlayamadılar ama olan olmuş, onlar kadirbilmezliklerinin ve iman yoksulluğunun cezasını böylece çekmişlerdi.

Elyesa'dan sonra, Asur çizmeleri altında inliyen İsrailoğullarına Zülcüflü gönderilmişti.

Zülcüflü de sözünün ancak nasibi olanlara duyurabilmiş. "Kalbleri mühürlü olanlar" onu ne dinlemişler, ne de ona aldırılmışlardır.

Ama, ölümden sonra ardından ağlayan çok oldu. Herkes biz onu sever, onu hoşlar, ona inanırdık, diye teraneler düzmeye başladılar.

"O bizdendi" diyenler, Zülcüflü'e bir mezar da kendi şehirlerinde yaptılar. Onun adına en büyük makam Şam'da bina edildi. Böyle böyle Zülcüflü yeryüzünde birçok kabri olan bir Peygamber oldu.

YARIN:
YUNUS BIN META

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

Gemiciler güzel yüzlü , iyi huylu
bu adamı sevmişlerdi

Dalgalar arasında bir balık Yunus'u bekliyordu

Yunus'la eğlenmeye, patırtı vermeye başladılar. Yunus kalabalıktan öfkeyle uzaklaştı.

Şimdi hem yürüyor, hem Allah ile içten içe çekişiyordu. Artık Ninova'ya dönmeyecekti. Bütün dünyaya küsmüştü. Ne yemek ne içmek aklına geliyordu. Dudakları yarılmış, ayakları kan içinde kalmıştı.

Böyle böyle Dicle kenarına geldi. Bir gemi kalkıyor ve uzak iklimlere gideceği söyleniyordu. Gemiye yük taşıyan tayfaların yanına yaklaştı ve: "Bir adama daha ihtiyacınız var mı?" diye sordu. Nereye gidecekti? Yorgun, yorgun cevap verdi: "Nereye olursa olsun." "Kaç para istiyordu?" Yorgun adam yine cevap verdi: "Hiç!" Onun parada pulda gözü yoktu. Sadece Ninova'dan uzaklaşmak istiyordu. Uğursuz Ninova'dan! Zaten tez vakitte ya batacak, ya yanıp kül olacaktı..

Gemiciler biraz garip bulmakla birlikte yorgun adamı aldılar. Hemen yol hazırlığını düzdü.. Tayfalarla işe koyuldu.

Nihayet günü gelince gemi palamarı çözdü. Heyamola heyamola, birkaç fersah yol alıp limandan çıkmak üzereydiler ki, çark dönmedi, yelkenler şişmedi ve gemi sanki suya yapıştı kaldı.

Herkesi büyük bir telaş almıştı. Kaptanlar, yelkenciler, kürekçiler, gün batımına kadar uğraştılar, nafile..

Sonunda kaptan güvertede çaresiz bekleyenlere düşündüklerini söyledi. "İçimizde herhalde bir suçlu var. Gemi bundan dolayı yürümüyor!" Daha kaptan son kelimesini söylememişti, Yunus ilerli atıldı: "Gerçek! O suçlu benim!" Bu sefer tayfalar söze girdiler, her birinin kendine göre işlenmiş bir suçu, bir günahı vardı. Hepsı birden: "Belki de o suçlu benim!" diyordu.

Bunun üzerine kaptan: "Kura çekelim", dedi. "Kura kime düşerse onu gemiden atalım, başka hiçbir şey yapamayız, burada çürüyüp kalacak değiliz."

Kura çekildi ve Yunus bin Meta'ya düştü. Fakat bütün gemiciler isyan ettiler. Nedense güzel yüzlü, iyi huylu adamı sevmişlerdi. "Yok, yok...Belki de haksızlık oldu, bir daha tekrarlayalım."

Kura bir daha tekrarlandı, yine Yunus'a çıktı. O zaman geminin güvertesinde tarifsiz bir sessizlik oldu. Yunus ilerli yürüdü ve dedi ki: "Kardeşlerim, ben Yunus bin Meta! Rabbin İbrailoğulları üzerine gönderdiği Peygamberiydim. Ninovalılar bana zulmettiler ve yoluma gelmediler. Bu sebeple onlara gücendim. Rabbin beni yalnız bıraktı ve

yardım etmedi diye ona da takaza ettim, görevimi bıraktım. Ninova'dan kaçtım, Hakkın bana lûtfunun kıymetini bilmedim. Suçlu benim, denize atılmak da benim hakkım."

Ve Yunus güverteden aşağı kendini bıraktı..

Dalgalar içinde bir balık, Rabbin emrine uyarak Yunusu bekliyordu, daha vücudu suya değmeden, Yunus kendini o balığın karnında buldu.

Ama, bir balığın karnına düşmüş olduğunu bilemedi. Farkettiğine göre, suçuna uygun bir mahpesin içindeydi. Rabbine sığınmaktan ve yalvarmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu...

Balık Yunusu, Ninova'ya yakın bir sahile kadar karnında taşıdı ve orada bıraktı. Miracını balığın karnında yapan Peygamber hastaydı, kendinden geçmişti, kumsalda yatıyordu.

Tanrı, onun üzerine gölge etmek üzere geniş yapraklı bir ağaç bitirmişti. Bu ağaçtan leziz bir süt damlıyordu. Bu süt Yunus'a gıda oldu ve o yavaş yavaş kendine geldi. Ruh gibi, bedeni de şifa bulmuş ve genç ve dinç halini almıştı.

Günlerden bir gün Rabbi ona emretti: "Ninova'ya dön artık, işe bıraktığın yerden başla. Onlar benim ihlâslı kullarım defterimi yazılmıştır ve âlemlerin Rabbi affedicidir, senin de, senin ümmetinin de günahlarını affeder."

Yunus yola koyuldu. Hem yürüyor, hem merak ediyordu. Kavmini nasıl bir hava içinde bulacaktı acaba? Onun nasıl karşılayacaklar, nasıl dinleyeceklerdi?

Artık Ninova'ya iyice yaklaşmıştı. Yolda bir çobana rastladı. Çobanla bir süre yârenlik ettiler, sonra Yunus sordu: "Yunus Peygamber gideli Ninovalılar nasıl? Ona çok eziyet etmişlerdi." Çoban: "Evet", dedi, sonra çok pişman oldular. Kederden göğüslerini dövüyor, ağlayıp yalvardılar ve o kadar çok ağlayıp, o kadar çok yalvardılar ki, Rab onları affetti!" "Bunu nereden biliyorsun?" "Ninovalıların bütün işleri düzelir oldu. Rahmet tarlalarını suladı, hastalıklar eksildi. Şimdi onlar Yunus Peygamberi bekliyorlar ve her gün Allaha onu bize gönder diye dua ediyorlar." "Bundan emin misin?" "Neden olmyayım, ben de Ninovalı'yım ve o dua edicilerden biriyim."

"Öyleyse benden evvel şehre girer ve Yunus Peygamber Allahın izniyle geri geliyor der misin?"

Çoban büyük bir heyecan ve dikkatle Yunus'un yüzüne bakakaldı, sonra nefesi kesilmiş gibi fısıldadı: "Yoksa sen misin?"

Çoban kekeliyordu: "İyi ama onlar bana inanırlar mı ki? Ben bir şahit göstermeden, Yunus'un geri döndüğünü bildirmek istemem! İstersen beraber gidelim!"

Peygamber: "Hayır", dedi, "ben kavmin dönüşümü nasıl karşılayacağını daha önceden bilmek istiyorum. Ben mutlaka şahit lâzım diyorsan şu dişi keçiyi yanında götür, o Yunus Peygamberin dönmüş olduğu hususunda sana şahitlik eder."

Çoban sordu: "Bu dişi keçiden gayri, benim seni gördüğüme kim şahitlik eder?" Yunus dedi: "Ayağını bastığın şu toprak parçası!" Çoban sordu: "Keçiden ve topraktan gayri, senin döndüğüne ve benim seni gördüğüme kim şahitlik eder?"

Yunus dedi: "İşte şu ağaç... O da senin şahitlerin arasındadır!"

Bunun üzerine çoban Ninovaya döndü ve onlara Yunus'u gördüğünü anlattı. İnanmadılar. O zaman çoban: "İsterseniz şu keçiyi sorun," dedi. Sonra o toprağa, o ağaca sordular. Hepsı çobanı doğruladı.

Bunun üzerine halk yollara döküldü, şarkılar ve neşideler söyleyerek Yunus'u karşılamaya çıktı.

Yunus onlara balık karnında yaşadığı, "Mirac"ın hikâyelerini anlattı. Sonra da Ninovalılar onu, adını "Tövbe Tepesi" koydukları bir tepeye çıkardılar. Yunus onları terkettiği gün de halk bu tepede toplanmış, feryat ve figan ederek Allahtan fa istemişlerdi.

Allah onların niyazlarını geri çevirmedi ve bu olayı Kuranı kerim'in Yunus süresinde şöyle anlattı: "İman edip imanı kendisine fayda veren bir kasaba halkı varsa o halk Yunus'un kavmidir ki, imana geldikleri zaman üzerlerinden bu dünya hayatında rüya olmak azabını kaldırdık ve uzun bir süre onları ferah içinde yaşattık!"

Yann:
ZEKERİYA PEYGAMBER

PEYGAMBERLER tarihine anası Meta'nın adıyla birlikte geçen Yunus Bin Meta, Ninova halkındandı.

Yunus herkes tarafından sevilen bir genç adamdı. İyi kalbliği, cömertliği, doğru sözlülüğü ile biliniyordu. Fakat, onun, işi gücü bırakıp, halkı Hak yoluna davetli kimsenin hoşuna gitmedi. Ninova'nın yaşlıları önce kibar kibar; sonra gençleri ince ince, alay ederek, Yunus'un yolundan çevirmeye baktılar. Fakat o içinde yanan Tanrı aşkının itmesiyle ve Allah'ın kendine yönelttiği kutlu görevin etkisiyle, bu söylenenlere aldırmadı, yoluna devam etti.

Bu sefer halkın ona karşı tavrı sertleşti, saygıdan eser kalmadı.

Bir gün Cebrail kendisine: "Sen Tanrı rahmetinden ümidini mi kesiyorsun? Sana bu görevi veren elbette sana onu yerine getirme kudretini de verecektir" dedi. "Bir kere de Ninovalıları Tanrı azabıyla korkut, onlarla hep tatlı tatlı konuştun, bir de bu yolu dene.." diye salık verdi.

Yunus: "Evet," dedi. "Bineğimi bulayım ve şehre giderek bir kere de onları azapla ve cehennemle tehdit edeyim!" Cebrail: "Yok," dedi. "Bineğini aramaya vakit yok. Hemen git ve onlarla konuş!" Yunus: "Evet" dedi. "pabuçlarımı bulayım ve yürüyerek gideyim." Cebrail yine "Yok," dedi, "pabuçlarını aramaya vakit yok...Hemen git ve onlarla konuş..."

Yunus bu aceleyle şaşmakla birlikte: "Peki" dedi. "Hemen gidiyorum."

Yunus Ninova'ya girince bir meydanda durdu ve: "Toplanın, toplanın Ninovalılar!" diye yoldan geçenleri davet etti. Yine ne istiyor bu adam? diyenler merakla geldiler. Kalabalık hayli çoğalmıştı. Yunus konustu:

"Cebrailin bana Rabbinden getirdiği haberlere göre, iman etmeyenlere türlü azap var," dedi. "Rabbin, size bu azabı hatırlatmamı emretti. Putatapıcıların ve Allah'a ortak tutucuların dünyası da, ahreti de karanlık olacaktır. Önünüzde kırk günlük bir mühlet var. Tövbe etmez ve imana gelmezseniz kırk gün sonra Ninova şehri yerle yeksen olacaktır. Allah daha önceleri de başka kavimlerle böyle cezalandırmıştı..."

Ne var ki Ninovalıları bütün bu söylediklerinin hiç biri etkilemiyordu. Sonunda, etrafında toplanan adamlar sıkıldılar. Gülmeye,

.....Ve sonunda Zekeriya boynunu zulüm kılıcına uzattı

"Meryem oğlu İsa'nın babası kim olabilir?" diye ortalığı karıştırmaya başladılar.

24

İSRAİL oğulları Romalıların hükmü altında yaşarken kendilerine aralarından bir reis seçiyorlar ve ona "Şeyhülbeled" diyorlardı. Şeyhülbeled yönetim işlerine başkanlık ettiği gibi, kurban keser, Tevrat yazar ve Beytölmukaddes'te ayin düzenlerdi.

İsa'nın doğumundan az önce bu görev İsrail ulularından Berhiye oğlu Zekeriya'ya verilmişti.

Zekeriya, Süleyman Peygamberin şoyundandı. Son derece erdemli bir insandı ve devrinin sayılı bilginlerindendi.

Bir gün Allah tarafından kendisine emreldi: "Zekeriya! Onlara de! Allah diyor ki, bana dönün, ben de size dönerim! Atalarınız gibi olmayın. Önceki Peygamberler de onları doğru yolu davet edip çağırdılar ama, onları işitmediler ve beni iyi dinlemediler."

Zekeriya, Rabbinden bu emri alınca kavmini uyarmak için hazırlandı.

İsraililer onu canı gönülden dinliyor ve Rabden getirdiği haberlere ellerinden geldiği kadar itaate dikkat ediyorlardı.

Zekeriya'nın eşi İsa'o adında güzel ve iyi kalbli bir kadındı. Ancak kısırdı ve çocuk doğuramamıştı.

İsa'o'nun da Hanne adında bir kız kardeşi vardı. O da İsrail ulularından Umran'ın kızıydı; onun da çocuğu olmuyordu. Bu iki kız kardeşin çocuksuzluktan başka hiç bir derterleri yoktu.

Bir gün Hanne, İsa'o ile otururken yüreği yana yana dua etmiş ve "Rabbim bana bir evlât ver, onu sana nezredeyim ve Beytölmukaddes hizmetine vakfedeyim" diye yalvarmıştı.

Allah Hanne'nin duasını kabul etti ve o hamile kaldı. Ama Hanne hamileyken kocası Umran öldü ve pek istediği çocuğunu göremedi.

Hanne bir erkek çocuk bekliyor ve öyle doğuracağına da inanıyordu.

Fakat genç kadın, hiç düşünmediği halde güzel, soylu bir kız çocuk dünyaya getirdi, adını Meryem koydular.

Hanne kızını da çok sevmişti. Yedi yaşına kadar ona hizmet etti, öğretebileceği her şeyi öğretti. Allahına nezrini hiç unutmu-yordu. Çocuk yedi yaşına geldiği zaman, Hanne onu elinden tuttu ve Beytölmukaddes hademelerine götürdü ve teslim etti.

Mukaddes evde herkes çok soylu olan bu çocuğu büyük bir sevgiyle karşıladı. Onu terbiye edip yetiştirmek için büyük itina gösterdi. Günün birinde, Şeyhülbeled makamında olan Zekeriya, Meryem'i teyzesine getirdi ve onun eğitimiyle özel olarak uğraşmasını karısından istedi.

O çağ, Peygamberler zincirine İsa gibi bir ulu Peygamberin gelişini hazırlamaktadır. Hayat bir bekleyiş halindedir, sabırsız; hatta telaşlıdır.

Zekeriya, İsrail oğulları için artık barış ve huzur devrinin yaklaştığını artık imanla imansızlık davalarının o amansız vuruşmasının ve kırılganlığının bittiyi biliyor. Bunun için kitabında kavmine bu müjdeyi vermiş ve: "Artık şaduman ol ey Orşelim kızı, artık gülbank çek! İşte melikin sana geliyor, o,

(Resimleyen: Suat YALAZ)

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

âdil ve kurtarıcıdır, halim olarak bir merkebe binmiştir" diyor.

İşte bu bekleyiş sırasında iki büyük olay çıkıyor. Ve insanlar... Bu iki olayın da bekledikleri kurtarıcı ile doğrudan doğruya ilgili olduğunu göremiyorlar.

Kuranın Meryem süresinde şöyle denir: "Tanrının kulu Zekeriya hakkında lûtul ve merhametin yâdıdır. Hani Zekeriya Tanrısına gizlice yalvarmış ve niyaz etmişti. Tanrım, demişti, kemiklerim inceldi, zayıfladı. Saçım sakalım ağardı, ak-pak oldu. Tanrım sana her ne için yalvarmışsam mahrum olmadım. Benden sonra yermi alacak akrabalarımın korkuyorum. Kendi tarafından bana, Yakûb hânedanına varis olacak bir oğul bağışla ve onu, rızanı kazananlardan kıl."

Allah, Zekeriya'nın bu niyazına: "Ey Zekeriya biz sana Yahya adında bir oğul müjdeliyoruz. Öyle ki, daha evvel hiç kimseye ona eşit kıldık!" diye cevap verdi.

Fakat Zekeriya, bu müjdeye inanmadı. İnanmadı, çünkü gerçekten ihtiyardı. Onun için heyecanla sordu: "Yarabbi, benim nasıl bir oğlum olabilir ki, üzerime ihtiyarlık çoktan köktü. Karım da benim gibi, kısırdır?"

Ama Zekeriya inançlıydı. Beklenen oğul doğdu. Babası: "Adı Yahya olacak. Huda böyle buyurdu. O salih bir Peygamber gibi seçilmişlerden olacak" diye müjdeledi.

O çağlarda, İsrail oğullarına yeni bir hayata doğmanın müjdesini getiren ikinci önemli olay, Hanne tarafından Beytölmukaddes'e adanan Meryem'in başı etrafında dönüyor. Hanne çoktan ölmüş, genç kız mukaddes mâbedin kendisine tahsis edilen hücrelerinde bir başına kalmıştır.

Genç Meryem, kendisinde gayri tabi bazı hallerin zuhur ettiğini farketmişti zaman büyük bir şaşkınlık içindedir. Yakında dünyaya bir çocuk getireceği onca açık-seçik belli artık.

Ne var ki Meryem, Beytölmukaddes'e adanmış bir bâkiredir ve değil bir erkekle buluşmak, her hangi bir kimseye konuşmak hakkına bile sahip değildir. Şu halde ortaya bir sorun konacak ve yüzyıllar boyunca cümle âlem bir sorunun yeniden yakasından tutup çekilecektir: Meryem'in çocuğunun babası kim?

Meryem büyük bir sabır ve metanetle bütün bu dalgalara karşı durmuştur.

Hayır, hiçbir erkek ona dokunmamıştı. Hayır, o her zaman Beytölmukaddes'in o tertemiz kızı olarak kalmıştı. Hayır, bütün insanların fena düşünceleri onu kirliletemeyecekti. O, âlemlere rehber olacak bir çocuk

dünyaya getirmişti. Her çocuktan başka bir çocuk... Kim ne derse desin!

Ve sonunda, beşikteki çocuk konuşarak anasının dediklerini tasdik etmiş, onun tertemizliğini dile getirmişti.

İsrail oğulları, bu mucize karşısında hiçbir şey söyleyemediler. İşte bebek konuşuyor ve hasebinin nesebinin alelâde insan ölçülerine vurulamıyacağını söylüyordu.

Bu beyan İsrailileri bir süre susturdu. Dedikodular yatıştı, söz dalgaları dinler gibi oldu.

Fakat ilk şaşkınlık bitince sorun yeni baştan ele alındı.

Ve işte o zaman, içi kara kişiler: "Hiç babasız çocuk olur mu?" diye sormaya ve Meryem oğlu İsa'nın babası kim olabilir? diye ortalığı karıştırmaya başladılar.

Meryem'i gören, Zekeriya'dan başka kimse yoktu ve Zekeriya o zaman yüz yaşına yaklaşıyordu. Ama Meryem oğlunun doğumundan altı ay evvel İsa'o'nun da bir oğlu olmamış mıydı? Zihinler böyle böyle bulandı.

Zekeriya'yı çekemiyen Yahudiler işi o hale getirdiler ki, bu bir günahsa eğer günah ak sakalları göğsüne doğru inen Zekeriya'nın üzerine yapıştı kaldı.

Sonra da zulümler, kahırlar, eziyetler başladı. Ama ne türlü!

Meclisler kuruldu, tanıklar düzeldi, sorgular yapıldı ve sonunda Zekeriya boynunu zulüm kılıcına uzattı. Bu kılıç o zamanlar kullanılan bir testereydi. O, kavmi tarafından eziyet gören ne ilk Peygamberdi ne son. O, bir kurtarıcının geleceğini biliyor ve bekliyordu. İşte beklenen doğmuştu. Kimbilir bu gelen de neler görecekti, neler çekecekti?

Fakat ondan evvel kendi oğlu vardı. Ondan evvel Yahya da insanlar elinden kimbilir neler çekecekti. Zekeriya bütün bunları görmeden öldürüldüğü için âdeta mutluymuştu.

Meryem, artık o ülkelerde durmak istemedi. Küçük çocuğunu aldı ve insanlardan uzaklaştı. Zaten onları çok iyi tanılıyordu. İçlerinde bulunmamış, uzun boylu muamelelerine aşinalık gösterememişti.

İsrailoğulları bir süre daha kendi hallerinde kaldılar. Fesatlara, dedikodulara, kirliliğe batıp bulundılar. Artık canları sıkılıyor, hayatın tekdüzelliği onları rahatsız ediyordu. Sonunda bu tekdüzellik te bitti, yeni ufuklar, yeni meseleler katmer katmer açıldı.

YARIN:
YAHYA PEYGAMBER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZI)

Salome'nin raksetmek için bir şartı vardı

25

Üzeri örtülü altın tepsi Salome'nin ayakları dibine kondu.

YAHYA Peygamber, bir destere ile şehit edilen Zekeriya Peygamberin oğludur. Yahya, diri, canlı anlamına gelir. Daha evvel anlattığımız kıssalardan hatırlanacağı gibi Yahya, Zekeriya'nın çok yaşlı günlerinde doğmuş, Tanrı onun adını ve anısını sürdürmek için oğluna bu adı vermiştir.

Yahya doğduğu zaman İsraililerin başında Hırodes krallık ediyordu. Zekeriya ve karısı İsoa Rabbin bütün buyruklarına göre, kusursuz bir hayat sürüyorlardı.

İsoa hâmile olduğu günlerde Meryem de böyle bir hâl içinde olduğunu biliyordu, fakat henüz kimseye söylememişti. Bir gün teyzesini ziyarete geldi. Teyze yeğeninin selâmını alınca, karnındaki çocuk sanki büyük bir sevinçle coştı. İsoa bu hale önce şaşırdı, sonra heyecanla fısıldadı: "Kadınlar arasında en mübarek sensin".....

Nihayet İsoa'nun günleri doldu, bir oğlan çocuğu dünyaya getirdi. Komşu ve akrabaları Rabbin ona büyük bir ihşanda bulunduğunu işiterek onunla birlikte seviniler.

Musa inancına göre doğumun sekizinci günü çocuğu sünnet etmek için geldikleri zaman akrabaları ana babasının adını koymak istediler, ama İsoa hayır dedi: "Adı Yahya'dır!"

Bu olay İsrailoğullarını şaşırtmıştır. Esasen çocuğun doğumu ile beraber ortalıkta garip şeyler olmakta ve Zekeriya neşideler okuyarak bu doğumu kutlamakta ve:

"İsrailin Allahı Mübrakek olsun, çünkü kudretli bir kurtarıcıyı (Mesih) bize yolladı" diye şükranlarını bildirmektedir.

Kurtarıcı... Bu söz yine ortalıkta çalkalanmakta, dağdan dağa söylenmektedir.

Neki Peygamberlerin çileleri doğuşlarıyla beraber başlıyor... Yahya çocuk büyüye dursun... Zekeriya haince öldürülmüş, İsoa bu acılara dayanamıyarak hayatı terketmiş tir.

Şimdi Yahya, ona ve babasına iman etmişlerin himayesinde, adeta âlem halkından gizlenerek büyütülmektedir. Çoğu zaman dağlarda ve çobanlara birlikte...

Yahyadağlarda, İsraililerin türlü hurafelere karışmış dinlerini düşünüyor, İsraililerin hayat şartlarına Musa dininin artık hemen de hiçbir faydası olmadığını düşünüyor ki, İsraililer onu neredeyse unutuyorlar,—

Nice yıllardan sonra bir gün Kayser Tüberius'un saltanatının on beşinci yılında, Allah Zekeriya'nın oğlu Yahya'yı çölden çağırıyor.

Artık beklenen zaman gelmiştir. Yahya, gaffet uykusuna dalmışları uyuracak, hanlı o beklenen ve beklene beklene adeta unutulur olan "Yeni doğuşa", kurtarıcının gelişine hazırlayacaktır.

Yahya çölden indi ve Ürdün şehrini dolaşmaya başladı.

Her fırsatta vaaz ediyor. Vaazlarının ana fikri şuydu: "Bir gelecek var: Efendimiz! Onun yolunu hazırlayın, onun geçeceği keçi yollarını düzeltin. O gelince eğri olan doğru-

lacak, sarp olan düzelecek ve bütün beşer Allahın kurtarıcısını görebilecektir?"

Yahya, kendini dinleyenlere karşı dargın, kırgın gibiydi. Babasına yapılan eziyetleri unutamıyordu ve kendisine yapılacak olanları da sanki biliyordu.

Kendisini dinleyenleri su ile vaftiz etmeye başlamıştı. Gerçi bu, Musa inancında yoktu. Buna rağmen Yahya tarafından vaftiz edilenler kendilerini daha bir temiz, daha bir rahat hissediyorlardı.

Bir ikindi vakti, çevresinde kendisini dinleyenlere acı acı bakan Yahya sözlerini şöyle bitirdi: "Bata ağaçların koküne dayanmıştır; iyi meyva vermeyen her ağaç kokünden kesilip ateşe atılacaktır."

Yahya sustu. Kalabalık derin bir sessizliğin içinde sanki erimişti. Anlatılmaz bir korku yüreklerini sıkıyor, eziyordu şimdi.

Neden sonra içlerinde yine de en cesaretli olan biri sordu: "Peki sen söyle bize, öyleyse ne yapalım?"

Yahya hemen cevap verdi: "İki gömleği olan birisini olmayana versin. Yiyeceği fazla olan da böyle yapsın!"

O sırada, kalabalığa yeni katılmış olan gumrukçüler şöyle ortaya doğruyurdular ve onların başkanı olan adamda heyecanla sordu:

"Üstadım, biz ne yapalım?"

*Siz tayin edilenden fazlasını istemeyin!"

Gumrukçüler askerler izledi. Bir kumandan: "Ya bizler ne yapmalıyız?" dedi. Yahya onu cevaplandırdı: "Kimseye dokunmayın, zorbalık etmeyin, aldıklarınızdan memnun kalın!"

Ve hepsi de merak içindeydiler... Hani Zekeriya Peygamberin haber verdiği, hep geleceğini söylediği Mesih, yoksa bu Yahya mıydı?

Birgün bir vaaz sırasında Yahyaya sordular: "Yoksa sen o beklenen Mesih misin, okurtarıcı?" Yahya bu soruyu büyük bir şiddet ve celâle karşılıdı: "Hayır! Asla! Ben sizi yalnız su ile vaftiz ediyorum. Fakat benden daha kudretli olan biri geliyor ki, ben onun çıkarılarının bağlarını çözmeye bile lâ-yık değilim. O sizi ruhla ve ateşle vaftiz edecektir. Yabası elindedir. Harmanı büsbütün savuracak, buğdayı ambarına toplayacak, fakat samanı sönmöz ateşle yakacaktır!"

Sanki Yahya'nın elinde bir meşale var ve insandan insana koşarak o ateşle tüm yarıdılmışları uyarıyor... Ve bekliyor, güç getirilmez bir özleyişle bekliyor.

"Ey Mesih, ey kurtarıcı gel artık gel, gel..." diye her zerresini, yakan bir özleyişle beklediğini çağırırken, içindeki ateşin, yangının artık huzura döneceğine, o beklenilen kendisine değil, bütün insanlığa hayat getireceğine inanıyor ve sabırsızlanıyor.

O zamanlar, İsrailoğulları üzerine kral olan Hırodiyas, Yahya'ya inanıyor ve büyüklüğünü tasdik ediyordu. Bütün yoldan çıkmışlığına rağmen Hırodiyas gönlü daraldığı ve

buna'dığı zamanlar Yahya'yı davet eder, onun nasihatlerini dinler ve ondan huzur duyardı.

Hırodiyasın o günlerine bir skintisi vardı. Kardeşi Filippos'un kızı Salome'ye gönlü-nü kaptırmıştı ve onunla evlenmeyi çok istiyordu. Kız son derece güzeldi, özellikle Celile'de arı almaz danslarıyla unlu-ydu. Saray davetlerinde yaptığı bu danslar dilden dile geziyordu.

Fakat Musa inancı bir insanın kardeşinin kızıyla evlenmesine izin vermiyordu. Kral Hırodiyasın skintisi bundandı. Hırodiyas bili-yordu ki eğer Yahya bu konuda kendisine yardım eder ve izin verirse, hak da bu evlen-meyi iyi karşılayacaktır.

Ne varki Yahya, Hırodiyasın isteğine yanaşmadı ve böyle evlenmenin kul tarafından olduğu gibi. Hak tarafından da iyi karşılan-mıyacağını bildirdi.

Yahya'nın bu direnmesi Kral Hırodiyas'ı kızdırdı ve Hırodiyas, yengesinin hilesine uyarak Yahya'yı zindana attırdı.

Yahya zindandayken Mesih'in zuhuru artık gerçekleşmiş, âşikâr olmuştur. Bu zuhurla birlikte ortaya yüzlerce müjde, yüzlerce tevatür de dokunmakta, bütün haberler, zindanda hiç eksik olmayan yakınları tarafından Yahya'ya da gelmektedir. Yahya bu anlatılanları dinlerken, gönlünde katmer katmer güzelliğeler açıldığını farkeder.

Ve bazı anılar vardır ki, bu günlerde ona sık sık kendi hatırlatıyordu. O, bu Mesih'i bir gün, Celile'de, Ürdün Irmağında kalabalıklarla vaftiz ederken görmüştü. Hani onu Yahudiler sonra yağmuruna tutmuşlar ve "Sen kimsin, yoksa Mesih misin" diye sıkıştırmışlardı. O gün Yahya bını vaftiz etmişti. Bu sırada çokların açıldığını gören ikiden biri, kendisiydi ve açılan göklerden bir güvercin inmiş, Mesih'in üzerine konmuştu. Evet bütün bunları şimdi ne kadar iyi hatırlı-yordu.

O günlerde, Yahya'nın bazı müridlen zindanda kendisini ziyarete geldiler. O, bunlardan ikisini, haberleri dillerde dolayan İsa-Mesih'e gönderdi. Son derece saygı ile ona sorun dedi: "Gelmesi beklenen sen misin?"

O sıralarda İsa birçoklarını hastalık, sakatlık ve fena ruhlardan kurtarıyor ve körleri ışığa kavuşturuyordu.

Yahya'nın elçilerine: "Gidin ona gördük-lerinizi anlatın," diye cevap verdi. "Beklenen ben miyim, yoksa bir başkası mı? Size en doğru cevabı yine o verecektir..."

Filippos'un karısı ve Kral Hırodiyas'ın yenge-si, kızı Salome'nin kralla evlenmesine engel olduğu için Yahya'ya son derece kinliydi, ondan nefret ediyor ve intikam ateşleriyle yanıyordu.

Bir gece sarayda muhtesem bir ziyafet vardı. Salome o ziyafete kırmızı Çin ipeklilerinden harikulâde bir fistanla gelmişti. Saç-larını arkasına koyuvermiş, başına görül-memiş muccevherler takmıştı. Konuklara sâ-kilik yapıyor, elindeki fağfur desti ile hurma rakısı dağıtıyordu.

Hırodiyas bir ara yanına gelip altın kade-hine içki koyan kıza rica etti: "Bizim için bu akşam bir parça raks etmez misin?"

Salome zaten raksetmek için yaratılmıştı. Kimsenin ondan ricada bulunması gerekli değildi. Ama, o akşam onerisini imkânsız-mış gibi karşıladı. Nazlandı. Adamı iyice sarhoş etti, sonra yalvartı. Kral, kral oldu-ğunu unutmıştu sanki.

Sonunda: "Raksederim ama, benim de 'buna karşı sizden bir dileğim var!" dedi. Kral: "Emret dile benden... Ne dileğin varsa yapacağım, yeter ki, şu kıpkızıl, ateş gibi elbisenle biraz rakset!"

Kız: "Söz veriyor musunuz?" diye sordu. Evet Kral, işte kutsal krallık yuzüğünü öpe-rek söz veriyordu. Salome davetlilere döndü. Hepsı de onu tarifi güç bir hayranlıkla sey-rediyordu. Döndü ve sordu: "Tanık mısınız?" Evet, hepsi tanıklılar. Kadehler kalktı, Salome raksa başladı.

Dans bitti, bütün seyredenler sersemle-miş, kendinden geçmişti. Genç kız da öyle-ydi. Sonra Kral, kadehinde kalan içkiyi hırsla yudumladı ve Salome'ye: "Haydi," dedi, "Di-le benden ne dilerse!"

Salome yay gibi gerilmiş nefis vücudiyle adım adım Krala doğru ilerledi, başını kal-dırdı ve istedi: "Yahya'nın başını... Bir altın tepsi içinde!"

Hırodiyas, belki yanlış işittim, diye bir daha, bir daha sordu. Salome: "Söz verdimiz, dedi, işte tanıklar dedi, yüzüğünüz..." dedi.

Ve Kral, sonunda cellâs başını huzuruna çağırdı, dudakları kurumuş, nefesi tutul-muştu ama yine de emrini verdi: "Zindana gıt," dedi. "Onun başını bir altın tepsiye koy ve getir."

Bütün zindan, bütün Celile tarifsiz bir utanç ve kaderin ağırlığı altında inim inim ilerlerken sarayın kapıları açıldı ve üzeri örtü-lü altın tepsi Salome'nin ayakları dibine kondu.

YARIN İSA PEYGAMBER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Sual YALAZ)

—Kadının üzerine taşı, içinizde hiç günah işlememiş kim varsa o atsın!..

İsa, Yahya'nın elçilerine cevap
verdi:

"Sağırlar işitir ölümler dirilirken daha kim beklersiniz?"

26

İSA, doğduğu gece gökyüzünde o zamana kadar hiç görülmeyen bir yıldız zuhur etti derler. İnsanlar içinden uyanık gönüllü bir grup o yıldızı görünce: "İşte!" dediler, "müjdelere olsun, Danyal'ın kitabında geleceği müjdelenen Peygamber doğdu!"

Ve derhal hurçlarını bağladılar, bu yeni doğanı aramak üzere yollara düştüler. Bu bir avuç insan artık doğduğundan emin oldukları Peygambere üç armağan götürüyorlardı: Altın, mürresafi ve kendir. Bu armağanlar sebepsiz değildi. Altın malın en değerlisydi, mürresafi ile yaralar ve kırılmış kemikler tedavi edilirdi. Kendir ise dumanı göğe ulaşan tek maddedir. Bu gelen Peygamber, günün birinde göğe ulaşacaktır. Tanrı, onun zamanında, ondan başka hiç kimseyi göğe kaldırmayacaktır.

İsa, en küçük yaşından itibaren dinlemeyi bilen adamdı. Her yerde, konuşanları dinlemeyi seviyor; o yer, içinde kadınların ve çocukların da bulunduğu bir meclise daha da hoşlanıyordu.

Delikanlılık günlerinde bile hiçbir ihtirası yok. Kibir ise yanından bile geçmemiş. Zengin sofralarında da, fakir sofralarında da aynı neşeli, şakacı ve insancıl adam.

Yoksulların, dertlilerin, hastaların dertini dinlemeye, sonra onlara göcü yettiği kadar çare aramaya bayılıyor.

Bilgili hatta bilgindir. İsrailoğullarının ve Peygamberlerin tarihini en az hahamlar kadar tanıyor.

Kendisinin birtakım ilâhi görevlerle yükümlendirilmiş olduğuna da. Sık sık çöle çıkıp kendini dinlemesi bundan!

Çölde tek başına, Rabbiyle halleşir söyleşirken genç İsa hiç bir şey yemiyordu. Bu perhiz onu sanki tertemiz tutuyor ve vücuduna başka türlü bir dinçlik veriyordu.

Celile'de, havralara gider ve vaaz ederdi. Ne de güzel konuşur. Tevrat'ı, yahut Dan-

yal'ın kitabını veya bir başkasını ne de güzel anlatırdı.

Bir gün ona İlyas Peygamberin kitabı verildi ve o okumaya başladı:

"Rabbim ruhu üzerimdedir
Beni fakirlere müjde götürmeye meshettir.
Kalbi kırık olanları iyi etmek,
Esirleri kurtuluşu
Körleri ışığa
Ezilenleri hürriyete kavuşturmak
Ve Rabbim makbul yılı ile
Hesap gününü bildirmek için
Gönderdi beni!"

İsa bu satırları okuduktan sonra derin bir düşünceye vardı. Sonra gözlerini açtı. Hayata, insanlara başka türlü bakan gözlerdi bunlar. Ve İsa dedi:

"İmdi, kitabın ışıltılığınız bu sözleri bugün yerine gelmiştir ve kelâm vücut bulmuştur!"

İsa, o günlerde nereye gitsen büyük bir sevgi saygı ve sonsuz bir ilgiyle karşılanıyordu. Bu gençceğin adamın artık, yalnız başına, şuradan şuraya bir adım atmasına imkân yoktu. Etrafında sürekli bir kalabalık onunla beraberdi. Ve İsa, her haliyle belliydi ki, korkutmak için değil, sevmek için; sonsuz bir mûsamaha ve afia sevmek için onlarla beraberdi.

Dişordu ki: "Allah güneşini fenalar üzerine de, ayları üzerine de doğdurur. Yağmurunu hem düştür hem dökerek kimseler üzerine de yağdırır. Bunun böyle olduğuna inanarak (Dünya tarlasında mutlaka bir deşineye) sahip olacaksınız..."

İşte bu günlerin birinde İsa, dua etmek üzere tenha bir yere çekilde ve bütün gece Rabbim huzurunda niyaz ettikten sonra, kendine inanların yanına girdi. Onlara dedi ki: "Artık ben aranızdan bazıları, kendime yardımcı olarak seçeceğim."

Ve seçti. Bunlar 12 genç adamdı. İsa böylece dinler tarihine "Havariler" adıyla geçen on iki Hristiyan büyüğünü seçmiş oluyordu.

Havarilerin seçiminden sonra, genç Resul, kendisini dinlemeye ve şifa sistemine

gelen çok büyük bir kalabalığa o Onu "sekiz mutluluk vaazı"nı verdi. Dişordu ki:

"Ne mutlu fakir olanlara, göklerin ülkesi onlarındır."

"Ne mutlu kederli olanlara, onlar teselli bulacaktır."

"Ne mutlu halim olanlara, onlar yeryüzüne sahip olacaktır."

"Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara, onlar doyurulacaktır."

"Ne mutlu merhametli olanlara, onlar merhamet bulacaktır."

"Ne mutlu yürekli temiz olanlara, onlar Allah'ı görecekler."

"Ne mutlu doğruluk uğrunda eza çekmiş olanlara, göklerin ülkesi onlarındır!"

Ağır ağır, tok tok söylüyordu. Hiç heyecanlı değildi.

"Düşmanlarınızı sevin" dişordu. "Size kin besleyenlere iyilik edin." "Size beddua edenlere hayır dua edin." "Size iftira edenler için yalvarın."

"Bir yanağına vurana öbürünü de çevir." "Abanı alandan gömleğini de esirgeme." "Senden isteyen ver ve sana alt olanı, elinden alandan geri isteme..."

Vaaz böylece devam ediyor, onu dinleyen İsraililer heyecandan dalga dalga coşup kabarıyorlardı..

İsa'nın Nalimli bir delikanlıyı ölüm halinden hayata döndürmesi ve "Delikanlı, sana söylüyorum, kalk" deyince, onun gözlerini açması da işte bugünlere düşer..

O zaman halkın heyecan dalgalarına korkular da eklendi. Haber bütün İsrail ülkesine bir anda yayıldı. Böyle şey olur, böyle şey olmaz.. Diye dedikodulu çekişmeler ortalığı tuttu.

İşte daha evvelce anlattığımız, Yahya'nın elçileri olayı da bugünlere raslar. Hani Yahya, zindandan haber gönderip Mesih'e sordurmuştu: "Gelmesi beklenen sen misin, yokse başka birini mi beklemeliyiz?" diye.. Ve İsa, Yahya'nın elçilerine cevap vermişti. "Körler görür, kötürümür yürür, cüzamlılar cüzemden kurtulur, sağırlar işitir, ölümler dirilirken daha kimi bekliyeceksiniz?"

İsa'nın arkasında, on ikilerden, onu sayısında şifa bulanlardan, ona kendiliğinden iman edenlerden başka kadınlar da vardı. Bu kadınlardan üçü, dördü, her zaman İsa'nın yanındaydı.

Birgün, yine kendinden geçmiş, Rabbin gerçeklerini İsrailoğullarına anlatmağa çalışırken yazıcılarla Ferisiler, bir genç kadını kovalaya kovalaya İsa'yı dinleyenlerin arasına doğru sürdüler. Kadının ayakları kan içindiydi saçları dağılmıştı. Ama ne kadar da güzeldi..

Ferisiler, olduğundan daha da telaşlı, daha da öfkeli görünerek haber verdiler: "Bu kadın zina işlemekle yükün yakalandı. Bu gibilerin taşlanması Musa şeriatı bize emretmiştir, sen ne dersin?"

Demek ki sorun o zavallı kadının taşlanması değil, İsa'nın güç durumunda bırakılarak sonradan taşlanması isteğidir.

İsa elindeki ince çubukla eğilip yere yazılar yazmaya başladı. Ne müşküde kalmış gibiydi, ne telaşlı. Ferisiler,soruyu tekrarlınca, o başını kaldırdı, parlak çocuk gözlerini kalabalık üzerinde gezdirdi, dudaklarındaki tertemiz gülümsemesiyle cevap verdi: "Kadının üzerine ilk taşı içinizde hiç günah işlemeyen kimse, o atsın..."

Sonra yine başını önüne eğdi ve yere yazılar yazmaya devam etti..

İsa'nın bu sözü kalabalık üzerinde öyle bir etki yapmıştı ki, en yaşlısından en gencine kadar herkes bir bir elindeki taşı yere atarak meydana terkeder. İsa böyle bekler. Ortalıkta kimse kalmayınca genç Peygamber başını yerden kaldırır ve sorar: "Nereye gittiler, kimse seni taşlamadı mı?"

Kadın titrer ve cevap verir: "Kimse etmedim!"

O zaman İsa yerinden doğrulur, kadının yanına gelir ve müjdelere: "Ben de seni mahkûm etmiyorum gitt.. Ve bundan sonra günah işlemel!"

Ve sonra.. Bu olayı unutamayan Ferisilerin önünde İsa, bir vesileyle kendisinden söz ederek dedi ki: "Ben âlemin nuruyum. Benim ardımda gelen karanlıkta yürümez. Ve kendisinde hayat nuru olur!"

Fakat şimdi onun kendi kendine sorduğu bir sual vardır: Acaba dinleyenleri onun söylediklerini anlıyorlar mı? Acaba anlıyorlar mı? O, "Hayat ekmeği benim, bana gelen asla acıkmıyacak, bana iman eden asla susamıyacaktır" deyince Musa mabedinin duvarları zangır zangır sarsılır gibi oluyor ve Museviler "Bu, İsa İbni Yusuf değil mi ki, biz onun ne olduğunu biliriz, o nasıl (semadan gönderildim) misillili yalan söylüyor" diye galeyana geliyorlar Fakat artık korkmuyor, artık gizlenmiyor. Gizlenemez de. Onun için sözünde ısrar ediyor ve "Benim sözlerim açıktır ve hayattır, fakat içinizde inanmayanlar var" diyerek gülümseyiyor.

YARIN:

BENİMLE OLMAYAN BANA ZİTTİR.

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

**Ve o zaman
İsa amir bir
sesle
kalabalığa
seslendi**

Kevser'in hakkını Kevser'e Allah'ın hakkını Allah'a verin

27

KİMDİ bu adam? İsrail'in sonsuz bir merakla sorduğu sual şimdi buydu... Kimdi bu adam? İsa bir gün on ikilere, halk bu soruyu nasıl cevaplandırıyordiyesormuş, onlar da "Bazıları Vaftizci Yahya'nın, bazıları İlyan'ın, bir kısmı Ermiya'nın, ya da başka bir peygamberin, ya da yeni bir peygamberin..." diyorlar cevabını vermişlerdi.

İsa sustu, düşündü, sonra "Peki... Bunlar onların düşünceleri, ya size göre ben kimim?" dedi.

Onikilerden hiçbirisi bu soruyu cevaplandırmayı düşünmemişti. Adeta korktular. Fakat onların en sabırsızı Simon'du. Simon: "Sen Mesih'sin!" dedi. "Kurtarıcı" sin. Ve başını öüne eğdi. İsa ayağa kalktı, büyük bir heyecanla: "Mübareksin ey Simon, bu söz sana tenin ve kanın değil, semavatta olan "Peder" söyledi!" diye onu kutsadı.

Böylece ilk defa o, gerçek hüviyetini, Mesihliğini açıkça kabul ediyor, içindeki en büyük sırrı, yalnız Rabbiyle kendi arasındaki sırrı açığa vuruyordu. Ne ki İsa, bir an büyük bir nedamette sarsıldı. Onkilere kendisinin Mesih olduğunu hiç kimseye söylemeye mezun olmadıklarını bildirmeliydi. Fakat iş işten geçmişti! Geçmişti, zaman bunun böyle olduğunu da gösterecekti.

Ama artık hiç bir şeyi de olduğu yerde durdurmaya imkân yoktu. Bu düşüncelerle İsa, Havarilerine emir verdi ve "Allahın ülkesine yaymak ve hastaları şifalandırmak için" onları İsrail'in dört tarafına yolladı. Ve şu emri verdi: "Yolculuk için hiçbir şey almayın. Ne deynek, ne torba, ne ekmeğe para, ne de iki gömleğiniz olsun. Hangi eve giderseniz orada kalın ve gidinceye kadar oradan çıkmayın. Fakat siz kabul etmezlerseniz şehri terk edin ve aleyhlerine şahadet olmak üzere

ayaklarınızın tozunu bile silkin!"

Havariler bu emir üzerine İsa'dan ayrıldılar. Köy köy, şehir şehir dolaşmaya ve onun inançlarını yaymaya, hastaları iyi etmeye başladılar.

Yahya'nın başını kestiren Kral Hirodias, bu, yeni zuhur eden hakkındaki haberleri ve rivayetleri duydukdca huzursuzlanmakta, öfkelenmekteydi. Hele Havarilerin yolculuğu onun keyfini büsbütün kaçırmıştı.

Ama kararlaştırılan zaman gelmiş, Onikiler Betsayda yakınında tenha bir yerde İsa ile buluşmuşlardı. Halktan biraz uzak kalıp gelişen yeni işlerini düzenleyeceklerdi.

Ne ki, artık halk kalabalıkları onların peşini bırakmıyordu. Şimdi Betsayda'da yüzlerce insan vardı. İsa bunların cümlesine güler yüz gösterdi. Onikiler, gün akşam dönerken telaşa düştüler. Bu kadar insan nerede yatacak ve ne yiyecekti? Onların elinde ancak beş somun ekmeğe, bütün beklenenlere dağıtıldı, herkes yedi, yedi, doydu, hattâ ekmeğe arttı bile!

O zaman İsa, onu bırakmayıp ardından gelenlere şunu söyledi: "Kim benim ardımdan gelmek isterse nefisini yenip benim yolundan yürüsun; kim canını kurtarmak isterse onu kaybedecek. Fakat kim benim uğrumda canını kaybederse onu Rab kurtaracak! İnsan bütün dünyayı kazanıp da kendini kaybeder veya ziyanına sokarsa neye yarar?"

"Benimle olmayan bana zıttır!"

"Sizi reddeden beni reddetmiş olur ve beni reddeden beni yeryüzün'e göndereni reddeder!"

Bütün bunları daha evvel düşünmüş müdür, yoksa bütün bu söyledikleri onu Tanrısal bir ilhamla mı gönderilmişti? Bunu belki de o anda kendisi de seçici değil. Yalnız şunu çok iyi hissediyor ki, kader, kendisi

hakkında bu rolü münasip görmüş ve onu böyle bir görevle görevlendirmişti.

O, kendi çağına kadar gelmiş geçmiş bütün peygamberleri nefsinde toplayan bir varlıktır. Süleyman da onda, Yahya da onda, Musa da onda. Ondan evvelki bütün peygamberler fedakârlık ve kurbanlık yolundan gitmediler mi? Şu halde onun da nasibi bu yolda olmak gerek.

Fakat aslıtan kurban olan değil, muvafak olmaktadır, sonucu bile bile! Bir gün haber veriyor: "Ben kendiliğimden hiçbir şey edemem. Ben, ışıltılıme göre hükmederim. Benim hükmüm dahlı Haktır. Zira kendi irade-timi değil, ancak beni gönderenin iradesini ararım!"

Söz dalgaları içinde kabardıkça o da coşuyor. Zaman zaman kendi sesini dinlemeye doyamıyor. İçinde uyanan ışığın aydınlığı kendi gözlerini bile kamaştırıyor. Bu, onun, kendine değil ama, onu dünyaya saliverene karşı olan sonsuz aşkını artırıyor. O, Rabbi yanında nedir? Böyle düşünüyör ve aşkının enginliği içinde hiç bir şeyden korkmak aklına gelmiyor. Her şeyi bildiği halde...

Günün birinde, Samiriye'den ayrılıp başka bir yoldan Orşelim'e doğru yürürlerken bir adam İsa'nın önünü kesiyor.

Kim olduğu belli değil, fakat o, karşısındaki kimliğinden haberi... Adam İsa'nın önünü keserek yalvarıyor: "Nereye gidersen ben senin ardınca geleceğim!" İsa'nın gözü belki de bu adamı tutmamıştı. Neden olduğunu bilemeyiz. Fakat ona verdiği cevap şudur: "Tilkinin inleri, kuşların yuvaları vardır. Fakat insan öglunun başını yaslayacak bir yeri yoktur!"

Bir başka yolcu ile, İsa tarafından reddedilmemiş, "Ardınca gel" diye kafileye davet edilmiştir.

Üçüncüsü İse, "Efendim, izin ver de önce gidip babamı göreyim" diye vakit istediği zaman İsa ona: "Bırak! Ölümler ölümlerini gömsünler" diyor. Fakat sen gidip Allahın ülkesini bildir. İnsanların içinde daima türbüs vardır. İşte bir dördüncü İsa'ya, "Efendim, seninle gelmek istiyorum, gidip evdekilerle vedalaşayım" diye yalvarınca İsa'nın cevabı şu oluyor: "Sabana elini koyup da arka sına bakan Allahın ülkesine lâıyk değildiri!"

Bu cevap sadece o sonuncu adama değil, şüphesiz bütün vaktinin değerini bilmeyen insanlarıdır.

Bundan sonra İsa, kendisine iman eden ve ardından gelen insanların arasından yetmiş ikisini seçiyor. Bu yetmiş ikilerin görevi İsa'ya vaaz yollarını hazırlamak ve havarileri her işlerinde desteklemektir.

Yetmiş ikiler ikiler ayrıldılar ve İsa'nın gideceği her köye, her şehire ondan önce giderek halkı onun dinlemeye hazırladılar. O, "Hasat çok, fakat işçiler az" diyordu. "İmdi hasadın sahibine yalvarın ki işçiler göndersin. Gidin, sizi kurtlar arasına kuzular gibi gönderiyorum. Ne kese, ne torba, ne çarık taşıyın."

Böyle böyle...

Ferisler İsa'ya karşı gelme konusunda haktan ümitlerini kesmişlerdi. Bu defa da imparatorun adamlarını uyartmayı ve onları, aslında birbirleriyle düşman da olsalar, Romalılarla birleştirmeyi düşünüyorlar.

İsa'yı yanlırta da, ona kalabalıkları önünde Roma aleyhinde veya Kayser aleyhinde bir söz söyletirlerse işi tamamdır. Derhal tutuklanı ve bu mesele de böylece son bulur! İşte İsa'yı bir defa da sıylası bir sinava tâbi tutma fikri-buradan doğuyor.

İsa vaaz ederken Ferisler tarafından son derece dikkatle hazırlanmış üç akıllı öğrenci İsa'ya Tevrat hakkında bazı müşküllerini sormak üzere yaklaşıyorlar.

İçlerinden biri, büyük bir edep ve saygı ile soruyor: "Hocam, senin Hak Peygamber olduğunu ve Allahın yolunu gerçek üzere talim ettiğini biliyoruz. Şimdi bize söyle! Kayser'e vergi vermek caiz midir, değil midir? Sen ne diyorsun?"

Ne desin? İsa vergi meselesini o günecek belki de hiç düşünmemiş. Birden öfkeleniyor. "Moralier, ikiyüzölür, beni ne ile tecrübe ediyorsunuz?" diye bağıyor. Sonra emrediyor: "Bana verginin sikkesini gösterin!"

Gösteriyorlar. Bu bir Roma dinardır. Üzerinde bir insan sureti vardır. Bu suret belki İsa'yı büsbütün kızdıracaktır. Fakat o soruyor: "Bu tasvir ve yazı kimindir?"

Cevap veriyorlar: "Kayser'indir!"

O zaman İsa son derece usla ve son derece âmir bir sesle kendisini izleyen kalabalıklara sesleniyor: "Şu halde Kayser'in hakkını Kayser'e - Allah'ın hakkını Allah'a verin!"

Bu emir, yüzyıllardan beri gerçekliğini ve tazeliliğini kaybetmemiştir. Kayser'in hakkı Kayser'e! Emir, o kadar yerindedir ki, ne Ferislerin öğrettiği gençler, ne de bizzat Ferisler söyleyecek bir şey bulamıyordı.

**YARIN: SEN, RABBIN
BEYTİNDENSİN**

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

İsa Peygamber,
"Sustur
şunları"
diyen
Ferîşiler'e
bağırıldı:

"Eğer
onlar
susarsa taşlar
bağıracaktır"

susarsa taşlar bağıracaktır"

28

ARTIK İsa'nın vazolarından iyice tedirgin olan, Orşelim'deki Büyük Meclis, adamlarına kesin emir vermişti: "Onu izleyin her sözünü yazın!"

Her söz, hem de yalanlar ve yanıltmalarla abartılarak Meclise ve Kral Hırodiyas'a yazıldı. O kadar ki, bu bir tek adamdan, fırsat bulduğu yerde imanını vazedən bu genç adamdan Orşelim'den ırkmeyen, korkmayan kimse kalmadı. Kral dahil!

Yahudilerin Fassah dedikleri hamursuz bayramı gelip çatmıştır. O gün, hem Mısır'dan çıkışın hem de ilk ürün gününün bayramıdır.

Oluk oluk insan Zeytin Dağı'na doğru akmakta, hacılar ardı arkası gelmez kafileler halinde geçmektedir.

Bu kafilelerin arından, semersiz bir eşek üzerinde bir başka adam geliyor. Onikiler ve kadınlar, açık - seçik fakirliği içinde son derece görkemli bir melek gibi ilerleyen on göstererek bir ilâhi söylüyorlar:

"Rabbim ismiyle buraya gelen kutlu olsun - seni takdis ediyoruz, çünkü sen Rabbin Beytledensin!"

Bu ilâhi Davud'un Mezamir'indendir:

İsa'nın arındıklarının sesleri, gökleri tutmaktadır. Ne de olsa Ferisiler buna dayanmaz. Büyük bir öfkeye yanına varıp dayatıyorlar: "Sustur şunları! Neden?" Artık iş isten çoktan geçmiştir. İsa Ferisilere cevap veriyor: "Size derim ki, eğer bunlar susarlarsa taşlar bağıracaktır!"

Şimdi İsa Hırodiyas'ın büyük tapınağının önündedir ve meydan inanılmaz şekilde kalabalıktır. Meraklılar, seyirciler, dilenciler, satıcılar, hacılar...

Ve hayatı boyunca son derece halim-selim, tatlı, müsamahalı olmasını bilebilen ve başka türlü olmak istese de olamayan peygamber, işte belki de bir defaya mahsus olmak üzere, itidali, temkinli, ağırbaşlılığını kaybediyor. Kendinden geçiyor, gözleri hiç-bir şeyi görmüyor ve olanca kuvvetiyle etrafına adeta saldırarak, o sarrafaların altınlarını deviriyor, o kuşcuların iplerini koparıyor, o zahirecilerin çuvallarını tekmeliyor ve o zamana kadar duyulmamış bir sesle haykırıyor:

"Evim İbadethanedir, diye yazılmışken siz onun hamiller mağarasına çevirdiniz!"

Yer, gök titremektedir. Şuçları seslerini çıkaramıyorlar, muhafızlar ise kindar bakışlarla beklemekte, bu imansızın hakkından gelecek bir direnişin çıkması için duadalar.

Ertesi gün İsa büyük tapınağa tekrar girdiği zaman orada dünkünden aksine büyük bir sessizlik vardı. Dinleyiciler de, Ferisiler de, kâhinler de kararlı, evvelden hazırlıklı, onu bekliyorlardı.

İsa kitabı açıp vaaz etmeye başlayacağı sıra, yaşlılardan birkaçı büyük bir nezaketle yanına geldiler ve kendisiyle biraz konuşmak istediklerini söylediler.

Genç adam, "Peki," dedi. Sormak istedikleri ne vardı?..

İçlerinden biri: "Sen kim oluyorsun ve hangi yetkiyle dün yaptıklarını yaptın ve bu yetkiyi sana kim verdi?" dedi.

Şüphesiz İsa böyle bir soruyu bekliyordu. Genç yüzünde en masum, en tatlı gülümsemeyle sordu: "Yahya'nın vafatı neredendi? Semadan mı yoksa İnsanadan mı?"

Ferisiler susakaldılar! Semadan deseler, niçin ona iman etmediniz, diyecek İnsanadan deseler, bu sefer halk onlara düşman olacak ve galeyana erecek. Çünkü halk, Yahya'yı Peygamber biliyor.

Bunun için Ferisiler sustular, sonra da başlarını eğip: "Bilemeyiz!" dediler.

"O halde ben de bütün bu şeyleri ne yetkiyle yaptığımı size söylemem!" Ve sonra uzun uzun konuştu. Artık nasıl olsa her şey ortaya dökülmüştü. Neden korkacaktı? Sonunda sözlerini şöyle bağladı: "Bunun için size derim ki: Allahın ülkesi, sizden alınacak ve meyvelerini yetiştirecek bir başka ümmete verilecektir. Bu taşın üzerine düşen parçalanacak, fakat taş kimin üzerine düşerse onu ezecektir."

İsa Peygamberin en büyük ıstırabı yalnızlığıydı. Ona en yakın olması gereken on iki adamından hiç birinin onunla olmadığını o, çok iyi biliyordu. Bu yüzden bir gün içerisinde hemen de en sevdiği ve en gençleri olan Petrus'a: "Simon, Simon..." diye hitap etmiş ve "İşte şeytan buğday gibi seni kalburlamak istiyor, fakat ben senin için dua ettim ki, imanın sarsılmasın, se de ileride kardeşlerini kuvvetlendirdi" dedi. Petrus, her zamanki, heyecanlı haliyle: "Efendim, ben seninle hem zindana, hem ölüme gitmeye hazırım" cevabını verince muttarip İsa güldü ve ona haber verdi. "Petrus, ama ben sana derim ki, önümüzdeki sabah horoz ötmeden önce sen beni üç defa inkâr edeceksin!"

Bütün Havariler donakaldılar. İsa konuşmasına devam etti ve sonunda: "Benim hakkımda yazılanların hepsi sona erecektir" diye haber verdi.

Nitekim Yahuda az sonra usulca dostlarının arasından ayrıldı. Doğruca meclisin top-

lanıp İsa hakkında müzakereye bulunduğu kâhinin evine gitti. "Şayet onu yakalayacaklarsa - ki vakit geçiyor - onlara yardım edeceğim!" bildirerek müzakereye oturdu.

O, dediği gibi, Rabbin sevgili Resulü ve 'Melekûtüssemavata ait ise, bu teslim edildiği ve bu ihanetten müteessir olmaması ve kendini kurtarması icap ederdi. Yahuda kendini böylece teselli ediyordu.

Kâhinler ve meclis üyeleri memnundular. İsa'nın, memleketi birbirine katan bu meczup ve korkulu adamın, sonunda böyle en yakınlarından biri tarafından ele verilmesi elbette onların işlerini kolaylaştırıyordu.

Fassah Bayramı gecesi, Fassah kuzusu ortaya getirilip on iki genç adamın ve onların hiç de iştahlı görünmeyen İsa Peygamberin önüne konunca bir an, bütün o kara bulutlar üzerlerinden dağılmış gibi oldu. Ya da on ikiler böyle zannediyorlardı.

Fakat İsa için böyle değil: O, bir kaç saat içinde başlayacak olan müthiş macerayı o kadar iyi biliyor ki, elini sofradan çekiyor ve haber veriyor: "Evet, şu sofrada benimle, yemek yiyeceğiz, beni ele verecektir!"

On ikiler dehşetle yerlerinden sıçıyor. Fakat acaba talihisi Yahuda ne yapıyor?

On ikilerden on biri, gerçekten büyük bir korku ve dehşetle: "Efendimiz, yoksa bu benim miyim?" diye feryat feryat onun dizlerine kapanıyor. Yahuda da onlarla beraber! Şu farkla ki, İsa'nın ne dediğini ve kimi düşündüğünü bilen tek insan odur.

Ve İsa şaraba batırılmış ekmeği 12'lere uzatarak "Alın yiyeceğiniz bu benim cesedimdir" diyor. Elindeki kâseyi yine onlara uzatarak, "Alın, için, bu benim kanımdır" diyor. İsa'nın gerçeği işte böyle kan, ihanet, göz yaşı ile yoğurulmuştur.

Fassah gecesi baskın, tıpkı beklendiği gibi hiç bir fevkalâdelik olmadan yapılmıştı. Yahuda, İsa'yı yavaşladan önce onun söylediği şudur: "Dostum! Sen beni bir öpüşe mi ele veriyorsun?"

Heyecanlı Petrus, gelenlerin üzerine kılıçla atılmak üzeredir. Ama İsa o munis ve masum tavri hiç değişmeden Petrus'a: "Hayır" diye emir verir. "Hayır! Kılıcını yerine koy. Zira kılıç tutanların cümlesi kılıçla helâk olur!"

Resul ölüm hükmünü yemişti ve şimdi bu hükmün tasdik ileri Romalı Vali Pilatus'a gönderiliyordu. Ellerinde zincirler... Nöbetçiler onur durmadan hırpalıyor, kimi kırbaçlıyor, kimi küfrediyor. Onları, belki de İsa'nın o derin sabrı ve sükuneti çileden çıkarıyor, deli ediyor. O, bütün bu olanların farkında değilmiş, hele bütün olanların kendi yüzünden olduğunu hiç bilmiyormuş gibi!

İsa'yı görmek için hazırlanan haçı, onun omuzlarına veriyorlar. Bu haç ağır ve pürtük-lüydü. Yaş tahtadan yapılmıştı ve taşınması son derece güçtü. Fakat o, artık insanlarla bütün alışverişini kestiği için hiç sesini çıkarmadan, son kalan gücünü de kullanarak yokuşu çıkıyor ve Rabbiyle dalmış olduğu alışverişten ötürü hemen de hiç bir şeyi fark etmiyordu.

Büyük bir kalabalık, İsa'yı izlemekteydi. Bunların başında kadınlar, kadınların önünde Merjem ve onun yanında vefalı Mağdelana vardı. Hepsi ağlıyorlardı. Bu feryat dayanılmaz bir feryattı. İsa bu ağlayan kadınlara döndü ve: "Ey Yerusaleml kızları!" diye seslendi.

"Benim için ağlamayın. Daha çok kendiniz ve çocuklarınızı için ağlayın. Çünkü (Ne mutlu kısırlara - Doğurup emziremeyen kadınlara) diyecekleri günler yaklaşıyor. O zaman dağlara (Üzerimize düşün) diye bağıracağız. Yeşeren ağaca böyle olursa, kuruya ne olacaktır. (Siz hayal edin!)"

Hristiyan geleneği ile İslâm imanı İsa'nın haça gerilmesi konusunda birbirinden ayrılır. Kur'an, İsa'nın haça gerilmediğini, çeşitli surelerin çeşitli âyetlerinde açık açık tekrarlatmıştır.

Hristiyanlar ve onların dort İncil'i de ko-nu üzerinde uzun uzun duruyor.

Luka İncil'i'ne göre: "Güneş kararıp yüzüne kararık çıktı ve mabedin perdesi ikiye ayrıldı. Yüksek sesle: "Ey babam, ruhumu ellerine teslim ediyorum" deyip çileli dünyayı terk etti. Ona yakışan söz de budur.

İsa dini daha sonraları Tarsuslu Saul tarafından bir sisteme sokuldu ve bir örgüt haline getirildi. Hristiyanlık tarihine St. Pol olarak geçen Tarsuslu Saul, İsa'yı görmemiş ve dinlememişti, ama onu en iyi anlayanlardan biri idi. Tam otuz yıl, Roma'nın dayanması imkânsız zulümüne, takibine, eziyetine rağmen şehir şehir, köy köy dolaşıp, vaaz etti. İsa Mesih'in, yolunu ve ilkerlerini anlattı. Hristiyanlık böylece, onun irşadi ve çabasıyla sistemini kurdu, yeşerdi, göğerdii.

YARIN: SON PEYGAMBER

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

Eksikleri tamamlayan son Peygamber Hazreti Muhammed

29

İSA'nın, kendi ümmetli tarafından sonsuz acılar ve işkenceler içinde bu dünyadan uzaklaştırılması, Peygamberler kitabının son bölümü değildi. Hak katında, insanlara henüz bildirilmemiş bazı gerçekler vardı. İşte bu sebeple Hz. Muhammed eksikleri tamamlayan son Peygamber olarak bu dünyaya gönderildi. O; insanın kendisiyle, başka insanlarla ve Allah'la arasını bulmakla ve dünya ile dünya ötesi arasında bir denge kurmakla görevliydi.

İsâ, kadinsız bir Peygamberdi, hayatının büyük yalnızlığı bundan gelir. Zaman zaman, günlük yaşantısının içinde çıkıp geçen Mecdelli Mağdelena haric, onun dediklerini anlayan, sesine kulak veren, insanlar arasındaki işlerini kolaylayan saygılı, belli başlı bir kadını yoktu. Bu, üzerinde durulacak bir noktadır.

Müslümanlık, doğuş ve kuruluş günlerinde o dini müjdeleyen Peygamberin yanında ârif ve aydın bir kadın olmasaydı, bambaşka bir yönde de gelişebilirdi. İslâm, biz inanıyoruz ki, görkemli yazgısını Büyük Hatice'nin anlayışına zekâsına sabır ve kararına borçludur.

Bu fikrimizi iyice anlatabilmek için bazı olaylar üzerinde bir an olsun durmak gerekir.

Hazreti Muhammed'e ilk vahyin indiği günü düşünelim. Hani titremeler içinde evine döndüğü ve "Beni örtün, beni örtün" diye yatağınakapandığı gün! Biraz kendine gelince Hatice'ye bütün olup bitenleri; Cebrail'in kendine gelişini, "Ey örtüsüne bürüneni" diye seslenişini, "Kalk ve oku, Allah'ın emriyle" diye hitap edişini anlattı. Yüzü bir çocuk kadar masum, güzel gözleri yaşlarla dolu, benzi uçuk ve mahzundu. Yanılmaktan, nefret ettiği kâhinlerin, sihirbazların mevkine düşmekten korkuyordu. Hatice'nin ağzından çıkacak söz, kimbilir, belki de kaderin gidişini değiştirecekti. Eğer o "Bütün bu anlattıkların müşkül, karanlık bir rüya da olabilir, unut bunları, vazgeç..." deseydi, Resul nasıl bir ruh haline düşecek; âhiretle dünya; maddeyle mâna arasında nasıl bocalıyacaktı? Demedi. O, derin görüşlü ve anlayışlıydı. Zevcini seviyor, daha önemlisi ona inanıyordu. Bu duyguyla ve sonsuz bir şef-

katle elini Hz. Muhammed'in kolu üzerine koydu: "Güven ve müsterih ol, sevgili zevcim, dedi, "Tanrı bizim koruyucumuzdur."

Ve devam etti: "Hatice'nin hayatı elinde olan Allah şahidim olsun ki, sen onun halkının Resulü olacaksın. Sen bütün insanları muhabbetle sevedin mi? Komşularına iyi muamele etmedin mi? Sen başkalarının derdini yüklenip evini her misafire açmadın mı? Sen güçlüğe uğrayanlara yardım etmedin mi?"

Bu, İslâmı ilk tasdik ve kabul eden mutlu sestti. Bir kadın sesi. Hz. Muhammed'in yüreğinin yangınına cevap veren, onu kendi kendine inandıran ilk onay, ilk kabul...

Daha sonraları Cebrail'in gelişlerinin arası kesildiği günlerde sonsuz bir ümitsizlik ve üzüntü içinde şüphelerle kıvranıran onun elinden tutan yine bu büyük iman ve anlayış oldu.

Hz. Muhammed, Hira dağının o sarp yamaçlarında, gelmiyen vahyin, görünmeyen, Cebrail'in özlemiyle gezerken bir an yaşamının bütün anlamını kaybetmiş, ümitlerini yitirmiş, ölümü tarifsiz bir şekilde özlemişti.

İşte o an, geleceğin en büyük ahlâk ve erdem dini bir ölüm tehlikesi içindeydi. Tek bir adım, Müslümanlığın kaderini, doğmadan ölüme götürabilirdi.

Belki de Allah, böyle bir ölüm-kalım anını bekliyordu. Ona Cebrail yoluyla seslendi ve sonra, "Yüksele yüksele kuşluk çağına inen güneşe (ve sonra) karanlığı çöken geceye bak, bak da ibret al" diye hitaba başladı. "Anla ki, Rabbin seni terketmedi" diye müjdeledi. "Neden sana darılsın? Herhalde, gelecek başlangıçtan daha da iyi olacaktır"...

Ses çekildi... Ama Hz. Muhammed artık hiç bir şeyin farkında değildi. Eşsiz bir vuslat zevkinin lezzeti içinde eriyip kaybolmuştu. Orada, dağın o sarp yamacından kendini öylece bırakabilirdi. Fakat Vefalı Hatice bir kere daha imdada yetişti. Kederler ve sıkıntılar içinde evini terketmiş olan sevgili zevcini merak ediyordu. Onun için çölde efendisini, kendinden geçmiş bir halde, bir kayalığın üzerinde bulunca elinden saygıyla tuttu, Mekke'ye getirdi.

Hatice'nin Peygamberi bu devamlı takibi, anlayışı, vefası, her müşkülde yanında oluşu, dost, himayeci, anlayışlı oluşu, bütün hayatı boyunca devam etmiştir.

Ayşe'yi de unutmayalım. O Resulün, Peygamberin gerçeğini, davasını en iyi gören ve

başkalarına en iyi aktarabilen kadınıydı. Vefatından sonra İslâm, Peygamberin yolunun pek çok inceliğini Ayşe'den öğrendi. Veyssel Karani'nin, Hz. Muhammed'i "Gören" iki insandan biri olarak Ayşe'yi göstermesi düz bir raslantı değildi...

Hz. Muhammed kadınları bakımından muhakkak ki, talihli bir insandı. Anası Amine Hatun, kızı Fatma... İnsanlık tarihinin az gördüğü güzelliklerdendi. Şunu da unutmayalım ki, bugün Kur'an-ı Kerim'in eksiksiz ve kusursuz biçimde var olmasını da biz Hz. Muhammed'in kadınlarından birine, Ömer'in kızı Hafsa'ya borçluyuz. Kemikler üzerine yazılmış ayetleri eğer o saklamasaydı, belki de bugün elimizde, İncil gibi değişik şekillerde yazılmış Kur'an-ı Kerim'ler olacaktı. Şu kısacık açıklama bile İslâmîliğin kuruluş ve yayılışında, mutlu kadınların, Hz. Muhammed'e nasıl yardımcı ve yoldaş olduğunu gösterecek değerdedir.

İslâmiyetin en büyük imtiyazlarından ve parlak tarihinin en inkârsız delillerinden biri de Hz. Muhammed'in dört büyük dost tarafından desteklenmesi, yardım görmesi ve özellikle anlaşılması olmasıdır.

Hz. İsa'nın on iki havarisini düşünün, onlar, son dakikaya kadar Resullerine tam anlamıyla ve can ve gönülden iman edemediler, onu tam anlamıyla, yaşarken sevediler ve destekliyemediler.

İslâm tarihine "Cihar-ı yâr-ı güzîn" adıyla geçen bu dört büyük dost (Ebubekir - Ömer - Osman - Ali) ise sadece birer iman adamı değildi. Peygamberin ve İslâmîliğin yoluna, canlarını koymuş birer serdengeçti, birer savaşçı ve mücahitteler. Aynı zamanda içinde bulundukları toplumun seçkin, soylu güvenilir adamlarıydılar... Ebubekir, İslâmdan evvel, İslâmdan sonra şeref mevkiline layık görülen on bir Kureyşliden biriydi. Ömer, asil bir ailenin en güçlü, en mert gençlerindendi. Osman kavi imanı, bilgisi, serveti, asalet ve kibarlığı ile ayrılmıştı. Ali, Resulün amca oğluydu, dünya onun kadar mert bir mücahit, âşık bir iman görmemişti.

Bu dört güç; toprak, hava, su, ateş gibi, dört temel unsur olarak, Peygamberin etrafını sardılar. İslâmîliğin kuruluşu ve gelişmesi-ne karşı mücadele eden bütün olumsuz unsurlar, dört dostun sarsılmaz kalelerine çarparak yıkılıyor ve yenilgiye uğruyor-du.

Bu, küçümsenecek bir nitelik değildir. Bir başka Peygamber düşünün ki, etrafının amansız düşmanlarla çevrildiği son demlerinde, en yakın, ama en yakın dostlarına "İçinizden biri bu sabah horoz ötmeden beni üç defa inkâr edecek" diye haber veriyor ve yine o, "İçinizden biri beni çok ucuz bir fiyata satacak" diye sızlanıyor. İsa'nın asil çilesi, asil müşkülü budur.

Halbuki Hz. Muhammed, o önlü mağarada müşrikler, münkir Kureyşliler tarafından sarıldığı ve arandığı zaman, ölüme kıl kadar mesafe kaldığı bir demde sadık Ebubekir orna: "Ben canımdan korkmuyorum. Benim ölümüm herhangi bir adamın ölümünden başka bir şey değil, ama sen... Senin ölümün bütün sahabenin ve kurduğun dinin ölümü demektir" diyordu. Hz. Muhammed buna: "Üzülme dostum, Ebubekir, diye cevap vermişti, "Yalnız değiliz, Allah bizimledir!"

Hepimiz biliyoruz, o gece, Hz. Muhammed'i yatağında öldürmek için hazırlanan tuzak tahmin edilmiş ve onun yerine o yatağa Hz. Ali yatmıştı.

Bu dört inanmış adam, dördü de yeni bir dinin doğuş ve kuruluşunda Hz. Muhammed'in büyük görevinin ne olduğunu da, bu yeni dinin azametli gerçeğini de çok iyi anlamışlardı.

Ali, Hz. Muhammed'e iman eden ilk küçük çocuktur. Hani daha Hz. Muhammed öne atıldığı ilk günlerde ailesine verdiği ziyafette Tanrı'nın ona verdiği görevi anlatmış ve sormuştu: "İçinizden bana kim yardım edecek? Benim bu ağır yükümü kim benimle paylaşacak, kim bana elini uzatacak?" Herkesin bu soru karşısında sustuğu demde on altı yaşında genç bir çocuk olan Ali ortaya atılmış, "Ben, ne dersen onu yapacağım, senin yardımcınım, senin emrindeyim" diye boynuna sarılmıştı. Hz. Muhammed sevinçle Haşimîlere: "İşte, dedi, benim dostum, yardımcım, kardeşim."

Ömer'in gelişini ise unutmak mümkün mü? O elinde kılıcı, Resulü öldürmek niyetiyle arıyordu. Hz. Muhammed, Ömer'in değerini bilir: "Ya Rabbi benim dinimi Ömer'le destekle" diye niyaz ederdi. Onu büyük bir öfkeyle ve elinde kılıçla gördüğü an: "Benden ne istiyorsun Ömer?" diye sormuştu. Ömer cevap verdi: "Allah'ın ve onun Resulünün müminleri arasına karışmaya geldim." Bu cevap, herkes kadar Ömer'i de şaşırtmış, o niye geldiyse tam onun aksı bir istekle, İslâmîliğe baş eğmişti.

YARIN: İSLAM SEVGİ
ÜSTÜNE KURULMUŞTUR.

Kutsal Kervan

Yazan: Nezihe ARAZ

(Resimleyen: Suat YALAZ)

İlmi dünyaya yaymaktan daha büyük sadaka, cehaletten daha dehşetli bir fıkarcılık yoktur!..

İslâm sevgi üzerine kurulmuştur

"MÜJDELE... ÜRKÜTME"

30

HİRA Dağı'nda, Cebrail'in: "Ey örtösüne bürünmüş olan, kalk!" hitabından tam yirmi yıl sonra, Kuran tamamlanmış olacaktı. Bu, şüphesiz yer yüzünün en ergin, en bütünlenmiş Hak kitabı idi. Diğer peygamberlere indirilen bütün "Suhuf" ve bütün kitaplar Kuran'ın içindeydi ve ondan, ancak bir anlam bir sayfa idi...

H. Muhammed'in "Vahiy Kâtipleri" vardı. Bunlar ayetleri, kemikler, istirdiye kabukları, odun ve taş parçaları ve deriler üzerine yazıyorlardı. Bir taraftan da büyük bir bellek gücüne sahip olan Araplar bu ayetleri ezberliyorlardı. H. Muhammed'in vefatından bir yıl sonra Ebubekir, sahte peygamber Müseyleme'ye karşı dövüşmek üzere bir askerî birlik göndermek zorunda kalmıştı. Müseyleme: "Bana da vahyolunuyor" diye ortaya çıkmış, etrafına birçok mürted ve münafık toplanmıştı. Müseyleme ile dövüşürken pek çok Müslüman "Hafız" şehit oldu. İşte o zaman Ömer'in içine bir korku düştü. Ebubekir'e düşündüklerini anlattı, yanlarında vahiy kâtiplerinin en saygını Zeyd bin Sabit de vardı. Uzun tartışmalar oldu. Ebubekir, Kuran'ın bir cilt halinde toplanmasından Resulün yapmadığı bir işi yapma endişesiyle, korkuyordu. Fakat Sabit: "Allah'a kâsem ederim ki, bu bir iyiliktir ve Resul bundan memnun kalacaktır" diye onu ikna etti.

Ve çalışmalar hemen başladı. Zeyd yönetiminde bir heyet, bütün ayetleri, bir harf değiştirmeden ve bir kelime düzeltmeden,

hatta bağlantısız kalmış cümleleri bağlamadan topladı. Önce, H. Muhammed huzurunda yazılan parçalar toplandı. Bunlar, "Ashab-ı Güzin" tarafından okunduğu düzen üzere sıralandı. Her kelime ince ince tahkik edildi. Her ayetin, H. Muhammed huzurunda yazıldığı tanıklarla saptandı. Böylece Resulullah'ın insanlığa getirdiği Hak kelâmına ne bir şey eklendi, ne bir şey eksiltildi.

Bu ilk nüsha, Ebubekir tarafından Resulün zevcesi ve Ömer'in kızı olan Hafse Hanım'a emanet edildi. Hafse, böylece tarihe, Kuran'ın ilk nüshasının "Yed-i Emîni" olarak geçiyordu.

Bu ilk nüshadan kopyalar, yine Zeyd Bin Sabit'in başkanlığındaki bir heyet tarafından Halife Osman zamanında yapılmıştır.

Kuran'ı Kerim sadece bir iman ve ahlak kitabı değildi, o, yeni bir nizamın, hayata karşı yeni bir davranışın, yeni bir normlar sisteminin esaslarını da bünyesinde taşıyordu. Yani onun hem maddî, hem manevî, hem dünyevî, hem dünya ötesi değeri vardı.

İslam'ı bütünlüyle ve onu öbür dinlere bakarak daha olgun ve ergin bir sistem kılan özelliklerden biri de "Cihad" sorunudur. İslâm peygamberi cihadı, "Büyük Cihad", "Küçük cihad" olmak üzere iki ayrı yönden görmüştür.

Önemli bir seferden dönüşünde: "Şimdi bizim küçük cihadımız bitmiş bulunuyor, artık büyük cihada, yani nefsimizle savaşa başlayabiliriz" hadisi, üzerinde durulacak ve develer yükü kitap yazılacak bir değerdedir.

H. Muhammed, "Dünya ahiretin tarlasıdır" diyordu. Burada ne ekersen, yani nasıl yaşarsan, orada da onun tohumlarını toplıyacaksın

"Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalış, yarın ölmeyecekmiş gibi ahiret için çalış" derken insanlara her çağda geçerli dinamik bir hayat öneriyordu.

Onun düzeninde dünya ve ahiret iki ayrı alem değil, birbirinin devamı ve tamamlayıcısı idi. Terazinin kefeleri öyle ayarlanmalıydı ki, birdenbiri asla ağır basmamalıydı.

İslam'ın hayatın hiç bir nimetinden insanları mahrum etmiyordu ama hayatın hiç bir nimetli de Müslümanları, bir an Allah'tan ve onun namına yaşamaktan alıkoymamalıydı. Müslümanlık, yalnızlıkta, inzivada ermek değil; olgunluğu, hayatın içinde, insanların arasında, hatta insanlara rağmen yaşamak ve kazanmaktı.

H. Muhammed'e Cebrail aracılığıyla Rabbin sesi önce "Oku!" emriyle geldi. O, bu sesin içinde uyandırdığı büyük korku, ve dehşetle "Ben okuyucu değilim" diye sızlanmış, "Oku" emri büyük bir açıklıkla tekrarınca yine aynı dehşet ve korku ile "Ne okuyayım?" diye sormuştu. "Oku! Allah'ın ismiyle başlayarak oku!"

İslâm'ın, imanı ilimle tamamlama gayreti ve ilkesi işte bu ilk emirle başladı

H. Muhammed gerçekten ilme inanmış bir peygamberdir "Yarın mahşer gününde bilgilerin kandillerinin yağı şehitlerin kanı ile bir tutulacaktır!.." "İlmi dünyaya yaymaktan daha büyük, daha övgüye değer bir sadaka ve cehaletten daha dehşetli bir fıkarcılık yoktur."

"Alimin uykusu, cahilin ibadetinden daha iyidir". "Cahiller içinde bir alim, ölümler içinde bir canlı gibidir" demesi bundandır

İslâm dini, bir ahlak düzenidir. Çalışma ve iş ahlakı, görev ve sorumluluk ahlakı, aile ve kadın erkek ilişkileri ahlakı, esirlere ve kölelere muamele ahlakı, hastalara, acizlere, kimsesizlere muamele ahlakı ve bunun gibi insanlar arası ilişkileri en iyi şartlar altında düzene koyan bütün ahlak ilkeleri bu dinin kitabı ve bu dinin kurucusu tarafından şüpheye yer vermiyecek şekilde ortaya konmuştur.

Herşeyden evvel H. Muhammed: "Güçleştirmeyin... Kolaylaştırın" diyerek Müslümanlığın büyük anlayış ve müsamaha ahlakına dayandığını açıklamıştı. Yine H. Muhammed: "Müjdele.. Ürkütme" demiştir.

Bu iki büyük prensibin, sonraki İslâm yorumcuları tarafından lâıkiyle anlaşıldığını zannetmiyoruz. Çünkü Müslümanlık mutaassıp yorumcular tarafından daima zora koşulmuş ve müminler bu zor metodlarla ürkütülmüştür. Halbuki H. Muhammed: "Sözlerimi dinleyiniz ve anlayınız" diye sanki sızlanıyordu.. "Sözlerimi dinleyiniz ve anlayınız.. İyi bilin ki, her Müslüman Müslüman'ın kardeşidir ve bütün Müslümanlar kardeşler. Hiç kimseye, kardeşinin gönül rızasıyla verdiğinden fazlası helal olmaz. Onun için nefisleriniz nize zulmetmeyin!"

Müslüman ahlakında hiç kimsenin bağımsız bir hayatı yoktur. Herkes herkese karşı sorumludur, birinin hatası toplumun bütününe geçerlidir, sevabı da öyle!

Yirmi sekiz peygamberin hayat hikayesini artık bitirdik. Bu çileli, bu güçlükler dolu, bu ibretli hikayelerden bir kere daha öğreniyoruz ki, insanlığı çekegelmış, çekegider. Hele bu insanoğlu, Rabbin kayırılmışlar, seçilmişler defterinden biri ise...

Peygamberler, hak tarafından seçilmiş birer elçi idiler ama onların asıl görevleri dünya için geçerli idi. Yani insanların dünya düzenini Tanrı kurallarına göre düzenlemek, madde ile mana, ruh ile beden, dünya ile ahiret arasında bir denge kurmakla yükümlüydüler.

Peygamberlerin tümünün hamuru bir, mayası aynıdır. Ancak, onlar, içinde bulundukları insan topluluklarıyla birlikte geliştiler, ilerlediler. Onların şahsiyet yapıları da hitap ettikleri toplulukla beraber gelişti.

Nebiler tarihine son peygamber olarak geçen bizim peygamberimiz, kendinden evvel bütün peygamberlerin keremini, güzelliğini, erdemini nefsinde toplamış ve bu gelişmeyi tamamlamıştır. İsa da, bir manada ondadır, Musa da, İbrahim de, Yakub da...

Biz, yirmi sekiz peygamberi yazarken, bir tarih yazma iddiasında değildik. Peygamberlerin nüfus kütüğünü tutmayı ise hiç düşünmedik. Her zaman olduğu gibi, eksiklerimizi ve hatalarımızı peşinen kabul etmiştik. Bizimki, insanlık tarihinin düşünüşünü ve imanını yapan büyüklerle, seçilmişlere bir ışık tutmaktan ibaretti. Onların çehresini kâh tarihlerden, kâh efsanelerden, kâh kutsal kitaplardan seyrettik. Her zaman olduğu gibi hâta bizden, atâ sevgili okuyucudan. İyi bayramlar efendim.

— SON —

Aksamsefası